CARTE NOMINALIZATĂ DE
ASOCIAȚIA LIBRARILOR DIN AMERICA DREPT
CEA MAI BUNĂ CARTE PENTRU ADOLESCENȚI ÎN 2005

Tobe, fete și plăcinta periculoasă



Jordan Sonnenblick

JORDAN SONNENBLICK

Tobe, fete
și plăcinta periculoasă

JORDAN SONNENBLICK

Tobe, fete și plăcinta periculoasă



Dedic această carte fiului meu,
Ross Mathhew Sonnenblick,
cel care a inventat „Plăcintă periculoasă“
şi fiicei mele, Emma Claire Sonnenblick,
care a „mâncat“ fericită plăcinta.

Cuprins

Plăcinta periculoasă

O fată frumoasă stă în stânga mea și o alta în dreapta. Sute de baloane colorate prinse undeva, în spatele meu se prăjesc în soarele de iunie. Toga maro pe care o port astăzi se lipește de pielea mea transpirată și mă chinui să-mi țin capul drept, astfel încât pălăria asta pătrată și ciudată să nu-mi cadă, în fața celor peste o mie de oameni care se uită fix la mine. Și firește, ca întotdeauna, mintea îmi zboară aiurea. Întrebările vin buluc:

Cum am ajuns eu aici? Ce am învățat din septembrie încoace? Cum a fost posibil ca viața mea să se schimbe atât de mult în numai zece luni? Nu sunt nici măcar sigur că înțeleg întrebările, darămite că le pot găsi răspunsurile.

Cred că totul a pornit de la cea mai lungă compunere pe care am scris-o la ora de engleză. Asta se întâmpla prin septembrie, pe vremea când eram foarte sigur în ceea ce privește viața mea. Subiectul era „Cel mai enervant lucru din lume“, și noi trebuia să scriem, ca de obicei, un răspuns care să nu

depășească o pagină. Am stat degeaba câteva minute, holbându-mă la spatele lui Renee Albert, care este cea mai tare tipă din clasa a opta, și încercând să mă concentrez. Din păcate, singurul lucru asupra căruia puteam să mă concentrez era chiar Renee Albert. Am spus cumva că este cea mai tare tipă din clasa a opta? Domnișoara Palma vorbește ca o moară hodorogită despre brainstorming și liste, și ciorne, așa ca mă apuc să fac și eu o listă cu lucrurile enervante:

* Compunerile
* Creioanele cu vârful bont
* Mirosul ascuțitorilor
* Parfumul domnișoarei Palma
* De ce Renee Albert nu se uită niciodată la mine?
* Tipele tari, care nu se uită niciodată la tocilarii slăbănogi
* Să fii un tocilar slăbănog
* Să fii un tocilar slăbănog și să te mai cheme și Steven.

Exact în acel moment mi-am dat seama că domnișoara Palma se afla lângă mine și citea peste umărul meu (de aia mă tot îneca parfumul ei). Am acoperit rapid lista, m-am întors spre ea și am întrebat-o:

– Domnișoară Palma, se poate ca eseul să depășească o pagină?

– Desigur, Steven. De ce mă întrebi? Pe ce temă te gândești să elaborezi?

(„Să elaborezi." Nu pot să cred că s-a exprimat așa. Nu-i așa că profesorii ăștia de engleză sunt pur și

simpli criminali? De fapt, și mama mea este profesoară de engleză, dar asta nu înseamnă că profii mei de engleză nu sunt un pic ciudați.)

– Ei bine, am probleme în a structura eseul cu măiestrie...

(Oh, da, „a structura eseul cu măiestrie“. Șah la rege...)

– Ce subiect ți-ai ales? Amintește-ți ce spun eu tot timpul: „F.P.F.!“

(Adică „Fondul Precede Forma“, 'nțelegi?)

– Ăăăăă.... Aș vrea să scriu despre un subiect important. Și nu este tocmai un lucru. Este... este....

(Și în acea secundă m-a lovit. Cel mai enervant lucru din viața mea este...)

– Fratele meu mai mic, Jeffrey.

– Oau, ți-ai ales un subiect ambițios! Foarte bine, continuă așa. Dacă ai nevoie de mai mult timp, poți să iei tema de azi pentru acasă în noaptea asta.

– Mulțumesc domnișoară Palma. Mulțumesc mult.

Așadar, iată ce am scris:

Să ai un frate este foarte nasol. E nasol să ai orice fel de frate, mă gândesc eu, dar să ai un frate ca Jeffrey este un adevărat coșmar. Nu mă deranjează că este mai mic decât mine cu opt ani, deși contează destul de mult. Imaginează-ți ce ar însemna să fii Regele Planetei timp de opt ani minunați, apoi așa, pe nepusă masă, să fii retrogradat la rangul de „Vicerege al Planetei? Și nici măcar fiindcă este mai drăguț decât mine, deși și asta contează. Eu am părul șaten și drept, de parcă l-ar fi lins vaca, ochelari de câțiva

centimetri grosime, și un aparat dentar de parcă aș fi încercat să înghit un tren făcut praf. El, însă, are dințișori albi de lapte, ochi de vultur și zulufi blonzi, ca îngerașii de pe afișele de la ora de artă. Și nici măcar pentru că mă urăște – nici pe departe. Adevărul este că mă idolatrizează. Și exact asta e problema: puștiul ăsta se ține după mine de parcă aș fi Elvis. Și așa drăguț cum e el, se ține scai după mine oriunde merg, distrugându-mi toate lucrurile: inclusiv orgoliul și sănătatea mea mentală...

Să luăm de exemplu episodul „Plăcinta periculoasă“. Jeffrey știe din fragedă pruncie că lucrul cel mai rău pe care mi-l poate face este să se atingă de toba mea. Sunt câteva reguli în legatură cu asta: nu are voie SĂ CÂNTE la tobă, nu are voie să se prefacă a fi un cavaler folosind cinelul drept scut, nu are voie să se ascundă în toba mare și orice contact dintre Jeffrey și bețele de la tobă este puternic „Strict interzis!“ Însă anul trecut, într-o după-amiază nefericită, Jeffrey a ignorat complet aceste reguli.

În acea zi îndoliată, am sosit acasă, am salutat-o pe Mama, am băut un gât de lapte și m-am dus în pivniță să mai repet. Îmi aduc aminte că eram chiar binedispus, și asta pentru că Renee Albert îmi spusese la cursul de după-amiază că-i place cămașa mea. Și, fiind o zi atât de deosebită, am decis să dau jos Bețele Speciale din locul lor secret și să le folosesc pe toba pentru repetiții. În cazul în care nu știați, toba pentru repetiții este o bucată groasă și plată de cauciuc. De obicei, este lipită de o bucată de lemn. Poți exersa foarte bine pe ea pentru că se simte ca o tobă adevărată. Oricum,

Bețele Speciale nu sunt altceva decât un set normal de bețe de tobă, dintre cele preferate de mine – Regal Tip 5A, cu vârful de nailon – însă poartă autograful toboșarului Carter Beauford, de la Dave Matthews Band, al cărui fan sunt de când mă știu. Cu ceva timp în urmă, am luat toți banii strânși în două luni de babysitting și am cumpărat două bilete la o reprezentație de tobe pe care Carter Beauford o susținea în Philadelphia, la o distanță de o oră și jumătate de casa noastră; l-am implorat pe tata să mergem, timp de aproape două săptămâni, până a cedat. La reprezentație, într-un moment pe care mi-l voi aminti întotdeauna ca fiind „Cele Două Minute de Glorie", Carter Beauford însuși m-a chemat în față să fac o demonstrație de două lovituri consecutive. După ce am terminat, mi-a spus că am o „tehnică bună" și mi-a semnat bețele, chiar acolo în fața tuturor toboșarilor! Concluzia este că am investit destul de mult sânge, trudă, lacrimi și transpirație pentru a putea obține Bețele Speciale.

Dar iată că Bețele Speciale nu erau pe raftul lor.

Jeffrey!

Am alergat sus în cea mai mare viteză, sperând să ajung la timp, deși eram convins că norocul nu era de partea mea. Am plonjat în bucătărie și l-am găsit pe Jeffrey jucandu-se de-a „gătitul" pe podea. Oale și tigăi erau împrăștiate peste tot – nu mă întrebați cum de nu am văzut asta din prima atunci când am coborât în beci – iar Jeffrey amesteca o așa-zisă mâncare în cea mai adâncă dintre oale. Chiar cu Bețele mele Speciale.

M-am îndreptat către el, cu o privire extrem de pătimașă.

– Jeffrey! Dă-mi be-țe-le!

– Dar, nu fac nimic! GĂTESC doar!

– Dă-mi be-țe-le!

– Dar Plăcinta Periculoasă nu este gata încă.

– Ce-mi pasă mie de mâncarea ta închipuită de copil de patru ani! Dă-mi be-țe-le!

– Dar asta e mâncare ADEVĂRATĂ!

Și așa și era. Plăcinta Periculoasă a lui Jeffrey era de fapt un amestec condimentat de boabe de cafea, ouă crude, și coji de ouă fărâmițate, coca-cola, șuncă, și trei mașini de curse Matchbox.

Bețele Speciale ÎNCĂ mai miros ciudat.

Sau, poate ar fi mai bine să vă povestesc despre afacerea „Mamă, te rog, omoară-mă!“ Acest mare fiasco s-a întâmplat în iunie anul trecut la concertul susținut de trupa de jazz a liceelor din oraș. Să cânți în trupa orașului este o mare, mare realizare, mai ales pentru un toboșar – pentru că în componență intră șase trompetiști, șase saxofoane, patru tromboane etc., însă doar doi toboșari. Era cu atât mai important pentru mine, deoarece, în urmă cu un an, fusesem singurul toboșar de clasa a șaptea admis VREODATĂ în trupa de liceeni a orașului. Pentru treaba asta au trimis chiar un autobuz special până la școala noastră ca să ne ia pe mine și pe o fată, pe nume Annette Watson, care cântă ca back-up la pian. Fata cântă chiar bine, însă pianistul principal este un băiat din clasa a XII-a, care e în formație de când era boboc, și mă îndoiesc că va permite să fie înlocuit de o fată de gimnaziu fix în anul

lui terminal. Annette e amuzantă și, probabil. la fel de melomană ca şi mine, însă este puţin cam ciudată. Poate să-i descifreze fără probleme pe Beethoven și pe Thelonius Monk, dar nu a reuşit încă să descifreze arta de a fi domnişoară.

Apropo, nu-i deloc ușor să fii mezinul unei trupe. Colegii se distrează mereu pe seama vârstei mele, a înălţimii, a aparatului dentar, a felului în care îmi scot limba atunci când cânt. În plus, fiecare membru al trupei are o poreclă *cool*. Am descoperit acest lucru la o repetiţie, când Brian, celălalt toboșar, îmi zicea cum să le spun colegilor noştri:

– Cine-i ăla?

– Este Regele.

– Şi el?

– Ducele.

– Ea?

– Prinţesa.

– Cum ţi se spune ţie?

– Contele.

– Şi atunci, eu cine sunt?

– Ăăăăă.... ei bine, ce părere ai de „Ţăranul“?

Şi aşa mi-a rămas numele.

Oricum, la acest concert a fost toată familia mea, și a fost SUPER TARE. Am avut un super solo de tobă în piesa *Jump Jive an' Wail* a lui Brian Setzer, și am fost la înălţime. De obicei, exersez cel puţin o oră pe zi pe toba pentru repetiţii şi o altă jumătate de oră pe tobă; în plus, cânt în trupa de marşuri şi în trupa de jazz a şcolii; PLUS CĂ, am exersat o dată la două săptămâni timp de două luni cu trupa de jazz a

orașului; PLUS CĂ am mers la meditații o dată pe săptămână, așa că am cântat extraordinar în acea seară. După concert, părinții mei împreună cu Jeffrey au venit în culise. Erau foarte entuziasmați cu toții, însă Jeffrey sărea în sus de bucurie, la propriu.

– Steven, ești un rock-star!

– Nu, sunt un JAZZ star, Jeffrey.

– FRATELE MEU ESTE UN ROCK STAR! FRATELE MEU ESTE UN ROCK STAR!

Chiar în acel moment, Renee Albert se opri chiar lângă noi ca să-și felicite iubitul (hai sa-i spunem, Biff), un chitarist semidoct care arată alarmant de bine și care are niște mușchi ca Sammy Sosa. Jeffrey a văzut-o pe Renee și s-a dus glonț la ea – de menționat că Renee Albert locuiește chiar în colțul străzii noastre și se pare că nici măcar un puști de patru ani nu rămâne imun la farmecele ei. Totul părea să se întâmple în reluare; evenimentele se succedau cu viteza melcului. Cu toate acestea, mi-era clar că nu aveam timp să alerg până la grădina zoologică a orașului, să fur un tranchilizator de elefant, să mă întorc și să-l descarc în fundul lui Jeffrey înainte ca el să trântească tot ce avea să mă umilească și să-mi distrugă statutul social pentru totdeauna.

Timpul se învârtea cu repeziciune și îl auzi pe Jeffrey strigând:

– Hei, Renee! FRATELE MEU E UN ROCK STAR!

Renee îi răspunse în timp ce Biff zâmbea disprețuitor:

– Ei nu mai spune, n-am știut.

– Da-da. Așa ESTE. L-ai VĂZUT? Ai văzut cu ce VITEZĂ își mișca brațele? La fel exersează și acasă în fața OGLINZII.

– Steven... ăăăă.... exersează în fața oglinzii?

– Daaa, și este foarte COOL. În CHILOȚI. În ăia ALBAȘTRI! Nu-i așa, Steven?

M-am sprijinit pe umărul mamei și am șoptit:

– Mamă, te rog, omoară-mă.

Tata a încercat în acel moment să controleze cât de cât situația, dar Jeffrey deja reușise să adune destul de mulți colegi de trupă, care așteptau cu sufletul la gură să vadă ce alte lucruri mai face Țăranul.

– Fratele meu e cel mai TARE! Hei, Renee, vrei să-ți spun un BANC? Cum spui pe litere Te-Văd-Cum-Faci-Pi-Pi?

– Nu știu.

– Închide ușa la baie![1] TE-AI PRINS?

Am încercat să pun punct acestei torturi.

– Jeffrey, hai să mergem cu mama și cu tata să luăm înghețată!

În acel moment, s-a băgat și Brian (probabil că era invidios datorită aplauzelor primite de mine în urma solo-ului, având în vedere faptul că el a scăpase un băț în timpul piesei *In the mood):*

– Lasă-l să termine ce are de spus, Țăranule!

Moment în care Renee și Mama au strigat în același timp:

---

[1] În engleză „I-C-U-P" se citește ca și *„I see you pee"* care se traduce „Te văd cum faci pipi".

– Ţi se spune Ţăranul?

Dragă cititorule: Începi să înţelegi care-i treaba?

Domnişoara Palma mi-a dat nota zece pe eseu – a considerat că este „amuzant“; presupun că astfel am reuşit să trag ceva foloase de pe urma poznelor fratelui meu înainte să înceapă furtuna – respectiv, restul anului. Când mă gândesc acum la acele zile, credeţi-mă că aş fi mâncat Plăcinta Periculoasă dacă astfel aş fi putut evita luna octombrie.

Accidentul lui Jeffrey cu „glișul cu lapte“

Dacă aş trăi o sută șaptezeci şi nouă de ani, cu siguranţă n-aş uita ziua de 7 octombrie, anul curent. O, aş încerca. Am şi încercat deja. Dar n-o să fiu niciodată în stare să scap de apăsarea acestei zile speciale.

Ciudat e că ziua începuse chiar minunat. Îmi aduc aminte că m-am trezit dimineaţa devreme, dintr-un nu ştiu ce motiv, și n-am mai putut adormi la loc. Aşa că m-am dat jos din pat, am mers pe vârfuri până la baie, am făcut pipi, apoi am executat mersul meu special de Ninja în *slow-motion* pe scările care scârţâie îngrozitor, astfel încât să nu-i trezesc pe ai mei sau pe Jeffrey. M-am oprit la bucătărie să beau un pic de suc de portocale, şi mi-am continuat călătoria până în beci. Tata are şi el, aici jos, un birou special. Este contabil, şi pentru că uneori lucrează până noaptea târziu, mai ales în sezonul plăţii impozitelor, şi-a modificat pereţii biroului de acasă, astfel încât să fie extra izolaţi în ceea ce priveşte căldura şi zgomotele. M-am gândit să exersez puţin pe toba pentru repetiţii, aşa că m-am instalat în biroul tatei. Am început repetiţiile cu rutina

de încălzire – cinci minute lovituri simple (dreapta-stânga-dreapta-stânga), cinci minute lovituri duble (dreapta-dreapta-stânga-stânga), și cinci minute de combinate (dreapta-stânga-dreapta-dreapta, stânga-dreapta-stânga-stânga). Mâinile erau deja foarte libere în mișcări, și cumva mă simțeam foarte bine să fiu treaz înaintea tuturor, şi să exersez. Dar, desigur, Jeffrey trebuia să mă găsească.

– Steven!

– Aaaaa! Era să mor de inimă, nebun mic ce ești!

(Asta l-a făcut să chicotească puternic, așa cum făcea de fiecare dată când mă prefăceam că mă sperie. Dar astăzi CHIAR mă speriase; sunt foarte concentrat atunci când repet la tobă).

– Steven, nu mă simt prea bine.

În ultima vreme, Jeffrey se plânsese că „îl doare corpul", ceea ce nu înțelegeam foarte bine. Mă gândeam că este iar unul dintre capriciile lui de puști, la fel ca astă-vară, înainte să împlinească trei ani, când era ferm convins că doarme cu ochii deschiși. M-am chinuit săptămâni întregi să-l coving că doarme cu ochii închiși, la fel ca toţi oamenii de pe planeta asta. Ba chiar l-am filmat cum doarme timp de cincisprezece minute, sperând ca astfel să închei discuția. Chiar și când i-am arătat filmulețul, a ținut-o totuși pe a lui: „Bineînțeles, CÂTEODATĂ până și eu închid ochii. Este exact ceea ce numim „o ușoară clipire".

Aşa că înțelegeţi de ce nu dădeam buzna afară să opresc o ambulanță atunci când pe acest copil „îl durea corpul".

– Şi ce vrei să fac eu?

– Poţi să-mi pregătești niște gliș cu lapte?

– Nişte griş cu lapte?

– Da. Nişte gliş cu lapte.

– Jeff, lasă-mă te rog. Repetam.

– Dar mi-e frig. Am nevoie de gliş cu lapte ca să-mi încălzesc corpul.

Mi-am dat seama că n-am cum să scap decât cu forţa, şi adevărul este că şi mie îmi place grişul cu lapte foarte mult. Oricum, nu puteam rezista tentaţiei de a-l necăji pe Jeffrey încă puţin, aşa că am spus:

– Cremă de grâu.

– Gliş.

– Cremă de grâu.

– Gliş.

– Cremă de grâu.

– GLIŞ!

– OK, nu e cazul să strigi. Te-a auzit până şi paza de coastă. Îţi pregătesc grişul cu lapte.

– Ieee! Gliş cu lapte!

Sus, în bucătărie, l-am aşezat pe Jeffrey pe scaunul lui înalt, astfel încât „să ajute“ şi el la prepararea grişului cu lapte, respectiv să amestece grişul cu laptele înainte ca eu să pun amestecul în cuptorul cu microunde. Mama mi-a spus mereu să nu-l las pe Jeffrey pe scaunul înalt fără să stau cu ochii pe el, însă părerea mea e că exagerează. Dacă ar fi după ea, l-ar pune pe Jeffrey să poarte o armură până ar merge la grădiniţă. Oricum, el gângurea pe limba lui despre cum „păpica noastra cu gliş cu lapte“ avea să-i „repare corpul“, iar eu m-am întors pentru o secundă să iau o lingură de lemn. Am auzit un foşnet, un pocnet, o bufnitură şi un scâncet uşor. Când m-am întors, mi-am dat seama că Jeffrey alunecase de pe

scaun și se lovi cu fața de masă. S-a uitat în sus la mine de pe podea pentru o secundă, acea secundă nenorocită care apare la copiii mici înainte să ţipe, şi am văzut o picătură de sânge ițindu-i-se din nas. Apoi două lucruri s-au întâmplat în același timp: el a început să țipe ca din gură de șarpe, iar picătura de sânge s-a transformat într-un torent.

Am luat repede un prosop de pe mânerul de la frigider şi l-am presat de nasul lui Jeffrey. S-a uitat speriat la mine, într-un fel pe care nu-l mai văzusem până atunci, ţipând în continuare. L-am luat în braţe şi am încercat să-l calmez:

– Liniștește-te, Jeffy – nu-i spun așa decât dacă este foarte supărat – e în regulă. Nu ai păţit nimic.

Când am văzut că nu se oprește din ţipat, bănuind că ai mei probabil zburau deja înspre bucătărie, m-am speriat un pic:

– Haide, Jeffrey! E doar un pic de sânge care îţi curge din nas, atâta tot. Ţi-a mai curs sânge din nas de o mie de ori până acum, nu-i așa?

– Nu, mi-a mai curs sânge din nas doar de DOUĂ ori. Atunci când m-ai lăsat să mă dau cu skateboardul și...

– OK, de două ori. Dar a trecut, nu-i așa Jeff? O să fie bine. Te rog încetează să mai ţipi până mama și tata...

– Steven! Ce i-ai făcut lui frate-tu?

OK! Mult prea târziu....

– Nimic, mamă. Îi pregăteam micul dejun şi a căzut de pe scaun.

– PUR ȘI SIMPLU a căzut? Nu l-ai împins tu?

– Nu.

– Nu l-ai îmbrâncit tu?

– Nu.

– L-ai scăpat, Steven?

– Nu.

– A fost una din mișcările tale de wrestling, Jeffrey?

În sfârșit, părinţii mei au depășit faza interogatoriului și și-au concentrat atenția asupra copilului rănit care, apropo, era în continuare îngrijit de către viteazul și nedreptățitul său frate.

– Nu, mămico.

– E adevărat ca ai căzut PUR ȘI SIMPLU?

Oare de ce toată lumea în familia asta vorbește cu LITERE MARI tot timpul? Oare de ce sunt eu singura persoană calmă?

– Mamă, vrei să știi ce s-a întâmplat cu adevărat? I-am aplicat o lovitură cu corpul, OK? M-am gândit că-i chiar amuzant să așez un copil de cinci ani pe un scaun înalt pentru copii la 6.42 dimineața, să fac o săritură prin alergare și să-l pun la pământ ca și cum ne-am fi întrecut pentru Finala Campionatului Mondial de Wrestling. Și mi-a ieșit chiar bine.

– Fiule, nu-i răspunde obraznic mamei tale!

– Obraznic, tată? OBRAZNIC?

Na, că m-au făcut și pe mine să vorbesc cu litere mari.

– DA! Obraznic!

– Și IMPERTINENT!

Mulţumesc pentru intervenție, mamă.

Și am fi putut s-o ținem așa luni întregi, poate chiar ani, ca și cum ne-am fi jucat la nesfârșit un Ping-Pong al vinei, numai că Jeffrey ne-a oprit din joc.

– Mami, mă doare.

Asta a sunat așa, înăbușit, drept pentru care probabil că ne uitam unii la alții ușor confuzi. Așa că Jeffrey a dat la o parte mâna mea care ținea prosopul. Și brusc am trăit iar unul din acele momente, pe care le trăiesc destul de des în ultima vreme, când totul se oprește; ne-am uitat cu toții la prosop, la nasul lui Jeffrey și la pijamaua mea. Peste tot era incredibil de mult sânge!

– O, Dumnezeule, Jeffy!

– Doamne, iartă-mă!

– Dă-mi pantofii, Steven. O să-l duc pe fratele tău la Urgență.

N-am văzut-o niciodată pe mama să ia atât de în serios rănile noastre.

– Draga mea, vrei să vin cu tine?

Ăăăăă.... tată?

– Nu, tu du-l pe ăsta la școală.

Super – pentru crima de a încerca să pregătesc micul dejun, am fost retrogradat de la „primul născut“, la „ăsta“.

Așa că mama l-a înșfăcat pe Jeffrey din brațele mele, i-a pus un alt prosop pe față (de data asta cu gheață în el), cumva a reușit să-și pună pantofii, să-i pună haina de iarnă, să îmbrace scurta, să ia cheile, telefonul și poșeta, și aproape ajunsese la ușa de la intrare când Jeffrey a rostit:

– *Lica!*

Steven, adu-i păturica fratelui tău.

Pentru prima oară în viața mea m-am dus să iau ceva pentru fratele meu fără să comentez.

După ce i-am dat păturica și mama a deschis ușa, m-am uitat încă o dată la fața lui speriată, așa cum

stătea pe umărul mamei. I-am privit cum mergeau pe alee spre mașină și am avut un sentiment foarte ciudat că fratele meu devine din ce în ce mai mic.

Tata a închis ușa și mi-a spus să mă pregătesc de școală.

– Tată, Jeffrey o să...

– Sunt sigur că o să fie bine, Steven. În general, din nas se întâmplă să curgă sânge destul de frecvent. Acum du-te!

În acel moment m-am uitat la ceasul din bucătărie și am văzut că era deja 7.09. Trebuia să ieșim pe ușă în unsprezece minute. Așa că m-am dus sus, am aruncat pijamaua plină de sânge în chiuveta de la baie, am făcut cel mai scurt duș din lume, mi-am pieptănat părul atât cât să-i dau o formă și mi-am tras pe mine o pereche de jeanși și un tricou cu Sum 41. La 7.14 eram deja la ușă.

– Tată! Sunt gata!

A venit și tata cu servieta diplomat pe care i-o cumpărasem anul trecut de Crăciun – „Ia uită-te, tată! Este CU ADEVĂRAT o servietă de contabil, cu un buzunar SPECIAL pentru calculator“ – și și-a pus haina fără să spună un cuvânt.

– Tata, ești, ăăă... în regulă?

Nu am remarcat niciodată în mod deosebit stările sufletești ale lui taică-meu, dar acum arăta cam palid și puțin încordat. Am aruncat o privire prin bucătărie și am observat că ștersese sângele lui Jeffery de pe jos, ceea ce cu siguranță nu fusese prea plăcut.

– Sunt bine. Haide.

Super tare! Și acum urmează un drum până la școală, plin de momente vesele, cu Tatăl – Omul Peșterilor.

În mașină, era o liniștită mormântală, asta până când n-am mai putut suporta. Am dat drumul la radio pe WZZO, postul de muzică rock, și am început să cânt la tobe pe genunchi, în același timp cu *Rush,* cântecul ce tocmai se auzea. Tata a întins mâna și a oprit radioul, lucru care nu-i stătea deloc în fire. Chiar dacă mama fusese mereu fanul meu în ceea ce privește pasiunea mea pentru tobe, tata reușise cel puțin să ignore bătutul meu pe genunchi (OK, el îi zicea „izbit“, iar profesorii mei se refereau la asta ca „lovit“) în cel puțin o sută de drumuri cu mașina.

– Îmi pare rău, Steve.

A spus asta cu un zâmbet timid de „Îmi pare rău“.

– Am nevoie să mă concentrez la drum acum.

Au mai urmat câteva minute de conversație de genul „ne ignorăm unul pe celălalt în liniște“, și am ajuns la școală. Înainte să cobor din mașină, m-am întors către tata și am încercat să mai obțin ceva de la el, astfel încât să mă mai liniștesc un pic.

– Tată, el o să fie...

– Ți-am spus, Steven. Oamenilor li se întâmplă foarte des să le curgă sânge din nas. Pur și simplu... se întâmplă... des. Acum, du-te!

Când am ajuns în dreptul dulapului meu, Renee Albert mi-a spus: „Bună“ și nu era foarte departe de mine – dulapul ei fusese mereu lângă al meu – și astfel mi-am dat seama că am uitat să mă spăl pe dinți.

Pur și simplu perfect!

Neliniște cu Tic-Tac

Nu știu cum sunteți voi, dar eu, când sunt neliniștit în legătură cu ceva, tind să mă gândesc toată ziua numai la acel lucru, și trebuie să inventez ceva super complicat ca să-mi țin mintea ocupată. Și chiar și așa, străduindu-mă să NU mă gândesc la acel lucru, de fapt, mă gândesc tot la el, dacă înțelegeți ce vreau să spun. E ca și cum cineva vine la tine și-ți spune: „Bun, și-acum, orice ai face încearcă să NU te gândești la culoarea roșie". Vei încerca să te gândești la o altă culoare sau să repeți în minte o rețetă culinară de mai multe ori, sau să numeri până la o sută cincizeci și nouă, și totuși, undeva într-un colțișor al minții tale vei spune: „Galben... portocaliu... roșu... AH! Trei ouă, se separă.... cinci bucăți de brânză... roșii... LA NAIBA! O sută șaptesprezece... o sută optsprezece... ia uită-te ce ruj roșu are Renee... Aaaaaaaaa!"

Și exact așa s-a derulat și ziua de 7 octombrie. M-am străduit din răsputeri să mă gândesc la orice altceva decât la sângele care țâșnea din nasul lui Jeffrey, dar încercările mele de a-mi ține mintea ocupată au fost sortite eșecului. La școală, după ce mi-am dat seama că rezolvarea problemei cu respirația urât

mirositoare avea să reprezinte o adevărată provocare, am căutat în buzunarul mapei Trapper Keeper după cutia mea de Tic-Tac, și am descoperit că mai erau cam trei sferturi din pastile. Mi-am administrat repede un Tic-Tac (portocaliu, deși nici măcar nu sunt sigur că ajută cu ceva în probleme de respirație), și am fugit la prima oră – ora domnișoarei Palma. Ca de obicei, mi-am scos automat rechizitele, însă mai apoi m-am pierdut iar în lumea mică a lui „Nu te gândi la Jeffrey“. Am folosit un truc destul de eficient, în cazul meu; am inventat o problemă de matematică foarte complexă pe care să o rezolv în minte:

„Un băiat are o cutie de Tic-Tac cu 40 de pastile, însă cutia este plină doar pe trei sferturi. Pastilele de Tic-Tac trebuie să-l țină toată ziua cât este la școală și să-i ajungă și pe drumul spre casă, pe care îl parcurge cu autobuzul. La școală are șapte ore. Fiecare oră de curs durează patruzeci și patru de minute, plus trei minute, cât îi ia să străbată drumul de la o clasă la alta. Pe deasupra, mai are o pauză de prânz de douăzeci și două de minute, și patru minute de consiliere cu profesorii. Drumul cu autobuzul durează cincisprezece minute, incluzând aici așteptatul în stație, urcatul și coborâtul, precum și drumul propriu-zis. Dacă băiatul își dorește să îi ajungă cutia de Tic-Tac pe toată durata zilei, la ce interval trebuie să ia fiecare pastilă?“

Așa că, în timp ce toți colegii mei scriau la compunerea pe care ne-o dăduse domnișoara Palma, eu înnebuneam încercând să surprind toate detaliile problemei de matematică: „OK, așadar, CÂTE sunt grupele de câte trei minute alocate drumului de la o clasă la alta? Șapte, fără s-o socotim pe cea de

dinainte de pauza de prânz. Deci, opt. De opt ori câte trei înseamnă douăzeci și patru. Plus timpul petrecut la ore, ceea ce înseamnă patruzeci şi patru de minute ori șapte... ăăăă.... OK, înseamnă trei sute opt minute. Prânzul mai durează și el încă douăzeci și două de minute, plus autobuzul care înseamnă încă cincisprezece minute... STAI! Oare trebuie să iau Tic-Tac în timpul orelor? Cui îi pasă de respirația mea din moment ce stau singur în bancă? Și totuși, la unele ore se lucreză în GRUP..."

– Steven! Vrei să ne citești cu voce tare introducerea de la compunerea ta?

– Nu, mulțumesc, domnișoară Palma.

– Steven, știu că am formulat propoziția ca pe o întrebare, însă e un ordin.

– Da, dar compunerea mea este... ăăă.... personală.

– Personală, Steven?

– Da, domnișoară Palma.

– PERSONALĂ, Steven?

Iar vorbim cu litere mari?

– Da, personală.

Deși eram destul de adânc cufundat în amintirile și problemele mele de matematică observam, totuși, cum colegii mei deveneau din ce în ce mai nerăbdători.

– Steven, respect părerile personale la fel de mult ca și colegii mei, dar cam cât de personal poate fi tratat un ASTFEL de subiect?

– Ei bine... eu...

Se pare că tema compunerii fusese „Este bine ca limbile străine să fie predate în gimnaziu?"

Și uite așa s-au desfășurat lucrurile toată ziua. După ora de matematică, imediat după ce mi-am

aruncat în gură cel de-al şaptelea Tic-Tac, Renee Albert mi-a spus:

– Steven, pari așa, cumva... cam dus astăzi. Te-ai lovit cumva la cap?

– Mda, cam aşa ceva...

– Te vindeci sau încă te doare?

– Şi una, şi alta. Fratele meu a căzut de pe un scaun înalt astăzi și...

– A, îmi pare rău, Steven. Trebuie să vorbesc cu Jenna şi Steph. Aşteptaţi-mă, fetelor!

În timp ce Renee se îndepărta cu viteza luminii, lângă mine a apărut brusc Annette. Nu era pentru prima oară când se întâmpla așa ceva – cum dispărea Renee într-un nor de parfum, pac! Annette sărea în faţa ochilor mei ca o păpuşă cu arc.

– Steven, am auzit că a pățit ceva Jeffy. Ce s-a întâmplat?

Căteodată Annette stă cu Jeffrey în weekenduri.

– Ei bine, a căzut şi...

– Da, partea asta am prins-o când i-o povesteai Prinţesei.

– S-a lovit cu capul de masa din bucătărie și i-a curs sânge din nas.

– Mult sânge?

– Da. Maică-mea a tăiat-o cu el la spital. Au mers la Urgenţă și acum probabil că o să am probleme, dar eu nici măcar...

– Dar el este bine? A fost foarte speriat?

– Nu ştiu.

Am auzit sunând clopoțelul, ceea ce însemna că eu o să întârzii la științele sociale, iar Annette la biologie. În timp ce o priveam pe Annette cum aleargă pe

holul deja gol, am avut o revelație: nu mă gândisem nici măcar o clipă la ce simțise Jeffrey. De fapt, nici nu voiam să mă gândesc prea mult la asta pentru că de bună seamă că Jeffrey se speriase de moarte. În plus, acum trebuia să mă mai și scuz că întârziasem la oră, ceea ce însemna că voi fi pedepsit. Și iată cum, ca de obicei, din cauza lui Jeffrey aveam iar probleme.

Cel mai tare moment al zilei a fost însă lecția de tobe. La noi există o chestie care se cheamă „Ora de Hobby“, adică „O.H.“ Este ultima oră din zi, și dacă nu ai vreo sarcină specială la una din orele de peste zi sau ai nevoie de meditații, sau ai fost pedepsit, ai voie să faci ceva distractiv. Majoritatea copiilor aleg să facă sport în timpul orei de „O.H.“ – sala de sport, sala de fitness și piscina sunt toate deschise, și poți să joci baschet sau volei. Alții, însă, preferă să facă lucruri artistice sau să se ducă la cor. Și, firește, de câte ori mi se oferă mie șansa de a alege, mă duc în sala de repetiții a trupei. De câteva ori pe săptămână, în timpul orei de „O.H.“, am parte de lecții particulare cu profesorul de tobe, domnul Watras. În această zi minunată din viața mea, domnul W. a trebuit să se ducă în cancelarie pentru nu-știu-ce treabă, așa că am avut parte de cincisprezece minute în care să cânt la tobe, singur-singurel în toată sala. Am început cu câteva ritmuri simple. În momentul în care mi-am simțit mâinile și picioarele încălzite, am trecut la un ritm latino super complicat pe care îl tot exersasem. Mi-a trebuit ceva concentrare până să reușesc să-mi mișc cele patru membre independent unul de celălalt, ceea ce era deja foarte bine. Uitasem de accidentul lui

Jeffrey, de faptul că întârzieasem la ore și de existența lui Renee Albert. Pur și simplu cântam.

După ce am cântat preț de aproximativ cinci minute, am izbucnit într-un mare solo. Și tot timpul îmi imaginez scena comentată astfel: „Iată-l pe Steven, pornind năvală într-un Solo Magistral. Fiți cu ochii pe mâinile lui – sunt greu de urmărit. Doamne Sfinte! Puștiul ăsta este un mare magician!“ Ca și cum lângă umărul meu ar fi stat un comentator de fotbal. În orice caz, deja zburam. Am început cu amândouă mâinile un marş șovăielnic pe premier, foarte încet. Când sunetul creștea în intensitate, mai loveam din când în când și tobele mici. Apoi am lovit foarte tare în bas. După aceea, am avut un schimb super rapid de lovituri între mâna stângă și piciorul drept, în timp ce piciorul stâng ținea ritmul pe cineli, și mâna dreaptă se ducea înainte și înapoi de pe cinelul fus pe toba mare.

Uşa s-a deschis, am deschis și eu ochii, și m-am uitat în sus (niciodată nu-mi țin ochii deschiși când exersez – profesorul meu de meditații obișnuia să spună că, dacă nu știi unde sunt tobele, probabil cânți la instrumentul greșit). Domnul W. se întorsese. În spatele lui erau câțiva copii pe care nu-i cunosc – probabil, niște elevi rătăciți dintr-a șasea – și toți se uitau în sală. Au început să aplaude când m-am uitat spre ei, lucru care a fost destul de tare. Nu mă dădusem în spectacol cu acest scop, însă cu siguranță nu mă deranjase deloc gestul lor. M-am ridicat și am făcut o plecăciune scurtă. Domnul W. a zâmbit și m-a felicitat pentru spectacolul oferit. Ăsta-i un alt lucru super tare în legătură cu muzica: dacă te dai în

spectacol la sport se consideră ca „faci paradă“, la ore lumea te ia drept tocilar, însă dacă te dai în spectacol la tobe, oamenii te aplaudă.

Domnul W. mi-a spus că ritmul meu latino fusese un pic cam rigid și mi-a pus un CD. Era un album de jazz clasic, al lui Dizzy Gillespie[1].

– Asta ar trebui să te mai ajute un pic. Este un motan pe nume Dizzy.

Da-da, chiar așa a zis, „motan“. Profii de muzică au și ei propriul limbaj.

– Dizzy Gillespie, trompetistul, nu-i așa? Bunicul mi-a povestit la un moment dat despre el.

– Da. Piesa asta se cheamă *Cubano Be, Cubano Bop.*

Când a început cântecul, nu mi-a venit să-mi cred urechilor. Probabil că erau vreo cinci toboșari care cântau nebunește! Toboșarul care cânta la toba conga era cu adevărat sălbatic, cântând tot felul de intro-uri tot timpul. În același timp trompetiștii explodau ca o turmă de elefanți, iar trompeta lui Dizzy zbura pe deasupra tuturor. Și apoi, într-un moment în care crezi că nu poți să pui mai multă energie în piesă, toți s-au oprit cu excepția tipului cu conga, și o voce de bărbat a început să cânte într-o limbă ce suna a spaniolă. Cântecul a devenit din ce în ce mai alert, sunetul scos de conga a devenit din ce în ce mai tare, a intrat un întreg cor de bărbați strigând încontinuu „Cubano be,

---

[1] Dizzy Gillespie (21 octombrie 1917 – 6 ianuarie 1993), pe numele lui adevărat John Birks Gillespie, s-a născut în Cheraw, Carolina de Sud. A fost cântăreț de jazz afro-american care cânta la trompetă, lider de trupă și compozitor. Gillespie, împreună cu Charlie Parker, au fost cele mai importante personalități implicate în dezvoltarea stilului bebop și a jazzului modern.

Cubano bop“ și toate trompetele au țipat ca la naștere. Apoi, cu o ultimă explozie din partea cântărețului de conga, cântecul s-a terminat.

– Ai simțit și tu, Țârule?

Domnul W. este dirijorul trupei de jazz a liceenilor din oraș, și prin el am ajuns și eu să cânt în trupă. Știa că porecla „Țăranul“ mă deranja, așa că într-o zi a început să-mi spună „țâr“, ca o prescurtare, ceea ce oricum era mult mai bine.

– Dacă am simțit? Oh, Dumnezeule! Este cel mai tare lucru pe care l-am ascultat în viața mea!

– Foarte bine. Ai apoape șase luni să exersezi partea cu conga.

– Ce vreți să spuneți?

– Ei bine, am decis ca pentru concertul de primăvară să cântăm numai muzică latino, iar cântecul acesta urmează să constituie finalul spectacolului. Ți-ar plăcea să cânți partea cu conga?

Bineînțeles, mi-ar fi plăcut enorm să cânt partea respectivă, dar domnul W. este unul dintre puținii profesori cu simțul umorului, așa că i-am spus:

– Știu și eu, domnule W., sincer, speram să cânt partea însă la clopoțel. Sau poate... la triunghi?

– Hai, tai-o, puștiule! O să pierzi autobuzul!

Plin de entuziasm, am aruncat penultimul Tic-Tac în gură și am ieșit din sală fluierând *Cubano Be, Cubano Bop.*

Veselia mea a durat până m-am urcat în autobuz. M-am uitat la Renee Albert (OK, tot timpul mă uit la ea) și, văzându-mă, mi-a spus:

– Ce-ți mai face lovitura de la cap?

Fapt care m-a trezit la realitate foarte, foarte repede.

Am continuat să merg către partea din spate a autobuzului fără să-i spun nimic lui Renee, și m-am așezat lângă Annette. Mă gândeam să-i povestesc totul despre *Cubano Be, Cubano Bop*, dar gândul mi-a zburat din nou la Jeffy.

– Să știi că am văzut, Steven. Este foarte bine că ai avut încredere în tine atât încât s-o ignori.

– S-o ignor? Nu am ignorat-o – sunt doar prea prost ca să mă gândesc la o replică bună. Și acum trebuie să ajung acasă și să văd ce s-a întâmplat cu fratele meu; și să aflu cât timp voi fi pedepsit pentru că am pregătit micul dejun.

– Poftim?

– E o poveste lungă. Când a căzut Jeffy de dimineață, eu îi pregăteam griș cu lapte. Îl pusesem pe scaunul înalt, pe care maică-mea nu ne dă voie să-l așezăm decât dacă cineva se află în preajma lui la cel puțin cinci centimetri distanță. Așa că, dacă a trebuit să-l coasă sau chiar mai rău, o să fiu pedepsit, fiindcă am fost destul de DRĂGUȚ încât să-i pregătesc ceea ce își dorea, asta în timp ce ai mei DORMEAU.

– Mă rog, într-un fel mama ta are dreptate.

– Cum adică?

– Păi, el CHIAR a căzut, nu? Așa că nu era tocmai în siguranță pe scaun.

– Păi, da. Mulțumesc, Annette. Mulțumesc mult de tot. Este exact ceea ce aveam nevoie să aud în acest moment. Chiar te pricepi să ridici moralul, știai asta?

– Eu doar voiam să...

– Voiai să ce? Să-mi arăți luminița de la capătul tunelului și să mă transformi, astfel încât să nu mai fiu

un frate atât de îngrozitor? Ca micuțul îngeraș Jeffy să fie apărat de răutăcioasele mele figuri culinare?

– N-am vrut să te fac să te simți...

– Cum? Prost? Ei bine, n-ai reușit. Mi-am făcut griji în legătură cu Jeffrey toată ziua.

Când am ajuns în acest punct, deja autobuzul oprea în stația mea. M-am ridicat dând să ies ca o vijelie din autobuz, însă a trebuit să aștept după Renee până și-a dat jos toate lucrurile în mijlocul aleei. În plus, Renee se gândise să meargă alene pe alee, așa că a trebuit să mă târăsc în spatele ei. E dificil să mergi nervos și încetișor în același timp, credeți-mă pe cuvânt.

Când m-am dat jos din autobuz, am privit-o pe Renne cum mergea – pardon, cum plutea. Apoi m-am uitat în sus spre Annette aflată încă în autobuzul care se pusese în mișcare. Poate că era doar reflecția soarelui în fereastră, dar mi s-a părut că o văd plângând.

Super.

Am intrat în casă și am găsit-o pe mama stând în foaier, de parcă m-ar fi așteptat. Când mă simt cu musca pe căciulă, încep să vorbesc primul, înainte ca ai mei să sară cu gura. Așa că m-am pornit:

– Mamă, mi-am făcut mii de griji. Cum se simte Jeffrey. E bine?

Mi-a răspuns cu o voce ciudată, foarte în șoaptă:

– Steven, fratele tău este foarte bolnav.

– E vina mea? Este din cauză că...

– Căzătura nu are nimic de-a face cu boala lui.

Uuuffff! Am scăpat!

– Numai că... este foarte... bolnav.

Și ăsta a fost cel mai nasol lucru care mi s-a întâmplat în ziua de 7 octombrie, lucru pe care n-am să mi-l iert niciodată. Când mama a început să-mi povestească apoi cum că fratele meu are leucemie, primul meu sentiment a fost de ușurare.

Ana are mere

Iată cum mi-am început compunerea pentru ora de engleză în ziua de 8 octombrie:

Îmi aduc aminte pe când aveam 8 ani, și mama urma să-l nască pe Jeffrey, că bunicul mă încuraja în drum spre spital.

– Ei bine, Puternicule (da, chiar AȘA mi-a spus), astăzi este ziua ta cea mare.

– Ziua mea cea mare? De ce este ziua mea cea mare, bunicule?

– Ei, haide, Steven, nu ți se întâmplă în fiecare zi să devii frate mai mare. Și de acum înainte vei deveni foarte, foarte important.

Asta era o știre surprinzătoare pentru mine.

– Foarte important? De ce? Eu nu sunt mama. Și nici măcar tata. Nici măcar n-am împlinit încă nouă ani. În plus, mai am și câțiva dinți de lapte.

– Vei deveni foarte important prin faptul că vei fi protectorul bebelușului.

– Serios?

– Da, chiar așa. Bebelușul nu o să știe toate lucrurile pe care tu le știi și nici nu o să fie puternic ca

tine... Iar tu vei fi foarte important pentru acest bebeluș, chiar dacă nu vei fi mămica sau tăticul lui. Tu ești fratele mai mare și bebelușul te va iubi și va avea nevoie de tine ATÂT de mult.

Și uite așa, timp de zece sau cincisprezece minute în mașină m-am simțit extraordinar. Îmi aduc aminte că mă gândeam: „Oau! Protector. Nu oricine poate fi un protector! Voi fi ca Robin Hood. Poate chiar o să port și o insignă..."

Apoi bunicul și-a înfipt imensul lui Chevrolet Impala în parcarea spitalului. Până am ajuns în salon unde am văzut baloane și flori peste tot, precum și pe ceilalți trei bunici adunați grămadă în jurul unui incubator plângând și zâmbind de parcă ar fi câștigat la Loto, deja începeam să mă răzgândesc în legătură cu chestia cu „protectorul".

Și totuși, întotdeauna l-am protejat pe Jeffrey. Când avea trei ani și s-a lovit de o bară pe aleea noastră, eu am fost acela care l-a dus repede în casă, i-a lipit un plasture peste rană și i-a adus și iepurașul preferat. Anul trecut, când cel mai bun prieten al lui, Alex, a încercat să-l împingă din leagăn, eu am fost cel pedepsit pentru că l-am luat pe Alex de gât și i-am țipat în față, până când mama m-a smuls de pe el. Chiar și atunci când Jeffrey a avut o criză de astm puternică și a trebuit să fie internat în spital, pe vremea când avea un an, am stat lângă patul lui și l-am ținut de mână ore întregi până a adormit. Și apoi, în mijlocul nopții, când s-a trezit speriat, m-am strecurat în patul lui, iar ai mei ne-au găsit așa, dimineața, când au venit.

Nu mi-a plăcut mereu să fiu Protector, dar cred că până la urmă mi-am luat rolul cât se poate de în serios.

Și astfel, cum este posibil ca atunci când nu sunt atent, Jeffrey să se îmbolnăvească de cancer?

Tema compunerii din acea zi, așa cum am aflat mai târziu, era „Descrieți personajul dumneavoastră preferat din *Huckleberry Finn*".

Ceea ce nu puteam eu pricepe este cum chestia asta numită cancer poate răsturna într-o singură zi întreaga planetă cu fundul în sus. Adică, se pare că Jeffrey fusese bolnav de ceva vreme deja fără ca vreunul dintre noi să fi băgat de seamă. Când mama l-a dus la Urgență și o asistentă i-a luat temperatura, se pare că era peste 37,5 grade Celsius. Asistenta l-a întrebat cum se simte, iar el i-a răspuns că știe că are febră și că „l-a durut corpul" de mult timp. Între timp, din nasul lui curgea încontinuu sânge. Medicul de gardă de la Urgență se pare că a considerat cazul un pic neobișnuit așa că a chemat un medic pediatru. Mama mi-a spus că nu i-a venit să creadă ce l-a pus medicul pediatru pe Jeffrey să facă: „Te rog, du-te până la biroul ăla din capăt și adu-mi un șervețel". Mama deja se gândea: „Copilului meu îi curge FOARTE MULT SÂNGE din nas și vrei ca EL să-ți aducă ȚIE un șervețel?" Dar Jeffrey s-a ridicat și s-a îndreptat către biroul din sala de urgențe. Mama mi-a povestit că brusc și-a dat seama că Jeffrey șchiopăta. După ce a terminat de povestit, când Jeffrey era deja sus la el în cameră, mama a început să plângă.

– Cum de nu mi-am dat seama? De ce a trebuit să vină un doctor ca să-mi arate? Oare de cât timp șchiopăta? Oare de cât timp mergea cu febră și șchiopătând, în timp ce eu eram prea ocupată să corectez lucrări și să pregătesc cina, pentru ca măcar să mă fi UITAT la el?

Tata, care nu era nici el în apele lui, a venit lângă mama și și-a petrecut brațul peste umerii ei. Nu a rostit nici un cuvânt, așa că m-am simțit dator să intervin:

– Mamă, am fost cu TOȚII prea ocupați ca să ne dăm seama. Nu e numai vina ta. Mie chiar îmi spusese de dimineață că îi era frig și că îl durea corpul, iar eu am crezut că-s doar fanteziile lui de copil mic. Eram iritat de faptul că m-a întrerupt în timp ce repetam pentru a-i pregăti micul dejun. Frățiorul meu... Și tot ce-și dorea era griș cu lapte.

Și iată că și eu deveneam, la modul cel mai real, un pic plângăcios. Vedeți ce voiam să spun prin faptul că lumea se întoarce cu fundul în sus din cauza cancerului? Am continuat să ne lamentăm cel puțin încă o oră, timp în care fiecare dintre noi, mai mult sau mai puțin, repeta faptul că a fost cumva vina noastră. Acum, să fim serioși – e logic că Jeffrey nu s-a îmbolnăvit din cauza faptului că eu, de exemplu, am furat mărunțiș din pușculița lui pe vremea când avea trei ani și am cumpărat Tic-Tac la toată clasa. Dar cumva, în acea primă noapte îngrozitoare, părea că tot ceea ce îi făcusem lui Jeffrey cauzase într-un fel probleme genetice.

Și iată-ne acum, recunoscându-ne păcatele.

Într-un sfârșit, i-am întrebat pe ai mei ce urmează să se întâmple? Mi-au spus că mama o să-l ducă a doua zi la prima oră din dimineață pe Jeffy la

Philadelphia, care se află la o oră și jumătate distanță, pentru a-i face câteva teste medicale.

– Deci este posibil ca el nici măcar să nu aibă cancer, nu? Dacă experții sunt la Philadelphia, doctorii ăștia ai noștri se pot înșela destul de des. Și apoi mâine-seară, o să te întorci, nu? Și o să ne spui că totul a fost o greșeală.

A intervenit tata:

– Totul este posibil, fiule.

Numai că mama nu prea avea chef să fie optimistă.

– Nu o să ne întoarcem mâine-seară, Steven.

– Cum adică n-o să te întorci mâine-seară? Ce-o să se întâmple cu școala lui Jeffrey? Dacă va lipsi două zile la rând de la grădiniță, probabil că va pierde predarea unei litere întregi din alfabet. Și ce-o să faci dacă litera respectivă va fi o vocală? Pe urmă va avea o problemă serioasă la citit. Va citi „Ana are mere", dar va gândi „Ana ar mr".

– Foarte amuzant, Steven.

– Și ce-o să faci cu serviciul, mamă?

Amândoi au devenit brusc foarte, foarte tăcuți, și am simțit că ăsta nu e un semn prea bun. Într-un final tata mi-a spus:

– O vreme mama ta nu o să se mai ducă la serviciu.

– Dar cum? Da' de ce? Cum de....?

– Steven, am avut o discuție lungă cu directorul școlii astăzi. Sunt șanse destul de mari să-mi iau un concediu prelungit.

– Oau, mamă, ce să spun, ai fost foarte ocupată astăzi.

Și-a ferit privirea. Probabil pentru că eram foarte nervos, pentru că am început să recapitulez evenimentele zilei cu voce tare:

– Așa deci, iată cum se prezintă ziua de 7 octombrie în familia Alper. Se trezesc ca toți oamenii. Fiul cel mic se alege cu nasul rupt. Fiul cel mare se duce la şcoală. Tata merge la muncă. Fiul cel mic ajunge la Urgență. Fiul cel mic, chipurile, are cancer. Mama își dă demisia. Mama și fiul cel mic se pregătesc să plece din oraș. Tata și fiul cel mare rămân pe loc, ca proştii, şi se pregătesc să cumpere un stoc masiv de – ce? Mâncare la microunde?

– Te rog, linişteşte-te, Steven. Va trebui cu toții să facem o mică schimbare a vieții noastre de zi cu zi.

– Schimbare? SCHIMBARE? Să cumperi o maşină nouă înseamnă schimbare. Să înlocuiești orele de matematică este o schimbare. Să descoperi că fratele tău are leucemie – o presupusă leucemie – și că mama ta este de acum șomeră, și se pregătesc să plece din oraş dis-de-dimineață, lăsându-te pe tine şi pe tatăl tău să muriți de foame în singurătate, nu este o mică schimbare.

– Steven, aici nu este vorba de tine. Cum crezi că se simte fratele tău?

Şi iar s-a așternut unul dintre acele momente ciudate de tăcere disperată. Asta până când am mai pus o întrebare, care până atunci nu-mi trecuse prin cap:

– Ămmm..... Mamă? Cam cât ştie Jeffrey despre asta?

Se pare că Jeffrey știa că este destul de bolnav – încercați și voi să cauterizați unui puști nasul din care curge foarte mult sânge cu un ditamai pistolul termic

fără ca el să se prindă că e ceva în neregulă –, însă nu știa foarte multe detalii despre asta. Mama nu a vrut să-l îngrijoreze mai mult decât era cazul. Când i-a spus că vor trebui să meargă de dimineață la oraș, să-l mai vadă un alt doctor, tot ceea ce a întrebat a fost: „Va veni și Steven cu noi?“

Asta era exact informația care mi-a umplut paharul. Am început să plâng, dar când mama s-a apropiat să mă ia în brațe, am fugit sus la mine în cameră. Dacă aș fi știut că aceasta va fi practic ultima oară când ai mei îmi acordau atenție în același timp, probabil că aș fi rămas să mă îmbrățișeze.

I-am auzit pe ai mei vorbind încă mult, mult timp până am adormit, însă nici unul din ei nu a venit să vadă cum mă simt. Jeffy a mormăit la el în cameră o dată sau de două ori, însă nu s-a trezit. Mă simțeam singur. Am numărat stelele luminoase de pe tavan, am revăzut discuția purtată cu Annette, am cântat la tobe în minte pe un set imaginar și apoi mi-am dat seama de un lucru la care nu mă gândisem de când pășisem pe ușa școlii.

Și mi-am șoptit în întuneric:

– N-o să-ți vină să crezi, mamă! Voi fi personajul principal în concertul de primăvară!

Vacanța lui Jeffrey

De dimineață, am fost, ca de obicei, primul care s-a trezit. În mod cu totul neobișnuit, mi-era o foame de lup, și mi-a trecut prin cap că Jeffrey urma să aibă o zi grea. Așa că m-am gândit să-i fac o surpriză cu grișul pe care n-a mai apucat să-l primească ieri. Pregătisem deja totul și tocmai acopeream oala, când am auzit niște pași mici în spatele meu.

Am început să vorbesc și m-am întors în același timp:

– Bună dimineața, Jeffy. Ți-am pregătit niște...

Idee e că bănuiam că Jeffrey era învinețit din cauza căzăturii și, de asemenea, știam că vânătăile arată întotdeauna mai rău a doua zi. Dar în acel moment, nu știam cât de rău arată vânătăile în cazul unui copil bolnav de leucemie. Când m-am întors, mi s-a tăiat răsuflarea și mi-am dus mâna la gură a uimire. Jeffrey avea cei mai vineți ochi din cât mi-a fost dat să văd, iar nasul lui era de două ori mai mare decât de obicei. El mi-a surprins reacția și a tresărit:

– Ce s-a întâmplat, Steven?

– Te doare fața, Jeffy?

– O simt mare.

– Mare?

– Și fierbinte. De ce?

– Este, ăăă, un pic umflată.

– Cum adică? Arăt ciudat? Dacă doctorul ăla nou o să creadă că arăt nasol? O să mă duc să mă uit în oglindă.

Până să apuc să mă gândesc să-l opresc, a alergat în hol și s-a uitat în oglinda noastră mare. Am alergat spre el, iar fratele meu s-a uitat cu groază la mine.

– Steven, semăn cu un raton.

– NU semeni cu nici un raton.

Adevărul este că aducea cu un mâncător de furnici cu ceva probleme la activ, dar m-am gândit că este mai înțelept să nu-i spun asta.

– Ba da, semăn. O, nu. Dacă o să rămân așa pentru totdeauna?

– Nu o să rămâi așa pentru totdeauna, Jeffy. Oamenilor li se întâmplă să aibă ochii vineți tot timpul. Dacă ar fi adevărat ce spui și ar rămâne cu ochii așa, străzile ar trebui să fie pline de oameni-raton. Curând, oamenii-raton se vor găsi unii pe alții și se vor înmulți.

Mă simțeam deja în elementul meu.

– Școlile primare vor fi pline de copii din ăștia ciudați cu ochii în niște cerculețe vineții. Curând ratonii vor cuceri străzile, vor fura din tomberoane, lăsând în urma lor dâre misterioase de la ambalajele de friptură de vită Dinty Moore[1]. Bande de ratoni vor bântui mall-urile, cumpărând toate hainele sport cu

---

[3] Dinty Moore este un brand foarte cunoscut în Statele Unite constând în conserve de carne de vită precum și carne semipreparată.

dungi gri cu negru. RÂURILE SE VOR ÎNVOLBURA! VĂILE VOR VUI DE....

– Steven, glumești, nu? Ce avem la micul dejun?

– Griș cu lapte.

– Ieee! Gliș cu lapte!

Și uite așa, Jeffrey a depășit criza. Ceea ce e uimitor. Eu, dacă aș avea și un coș cât de mic, m-aș târî sub pat și aș sta acolo ascuns timp de trei zile fără să mănânc nimic. Puștiul ăsta din fața mea se comportă ca și cum ar fi pierdut o cutie de chibrituri cu poza unei gorile pe ea, și îi trebuie fix cinci minute și un castron de cereale cu lapte ca să-și revină.

În timp ce Jeffrey mânca, m-am strecurat până sus la ai mei să-i previn de felul în care arăta Jeffrey. M-am gândit că mama urma să aibă destule șocuri în timpul zilei, așa că voiam să o scutesc măcar de unul. A funcționat, se pare, sau măcar ai mei au reușit să-și ascundă reacția față de Jeffrey atunci când au coborât. Am stat cu toții în jurul mesei la micul dejun, prefăcându-ne că suntem normali și veseli. Dar știți cum e, ca atunci când te uiți la un episod din *Brady Bunch*[1] și te gândești: „Oh, mai scutiți-mă! Nu e nimeni atât de fericit. Care-i problema cu voi, oameni buni? Și cine naiba vă alege HAINELE?“ Ei bine, micul nostru dejun era cam pe acolo, numai că în loc

---

[1] *Brady Bunch* este un serial de televiziune din anii ’70, o comedie de situație având la bază o mare familie formată din două căsnicii diferite. Serialul a fost difuzat de ABC din septembrie 1969 până în august 1974. Ideea de a face un astfel de serial i-a venit creatorului Sherwood Schwartz după ce a citit un articol care spunea că jumătate din căsătoriile din Statele Unite sfârșesc în divorț.

de problema cu hainele, noi aveam o oarecare problemă cu cancerul.

Momentul în care ne-am luat la revedere a fost destul de liniștit, Jeffrey chiar reușind să mă enerveze, lucru ce poate fi interpretat ca un semn bun. În drum spre ușă, s-a întors ca să facă mișto de fratele lui:

– Te duci la școoo...aaaa...lăăăăă. Te duci la școoo... aaaaa.... lăăăă.

Dacă ar fi știut ce urmează să i se întâmple în acea zi, m-ar fi implorat să-l iau la școală în rucsacul meu.

Imediat după plecarea mamei și a lui Jeffy, tata și cu mine am început să ne învârtim prin casă pregătindu-ne cumva să facem față zilei, dar nefiind gata să facem față unul altuia. Ne-am suit în mașină fără să ne spunem un cuvânt, iar pe drum tăcerea era atât de mare încât mi se părea că aud cum se freacă pneurile de drum. De-abia așteptam să mă dau jos și să intru în școală, dar cumva, atunci când mașina s-a oprit, nu am făcut nici o mișcare în acest sens. Tata aproape că s-a uitat la mine, iar eu cumva mă uitam fix prin umărul lui drept. După aproximativ un minut, amândoi am murmurat într-un glas:

– Ei bine... OK...

Acesta a fost cea mai profundă conversație pe care am avut-o cu tata toată săptămâna. Eu am ieșit din mașină și m-am îndreptat spre școală. Când am dat colțul spre sala de clasă, am văzut-o pe Renee și am uitat tot ce mi se întâmplase până atunci. Purta un tricou mulat și strălucitor, și poate și un pic transparent, împreună cu o fustă care nu prea își îndeplinea menirea. Am rămas locului să mă holbez

pentru un timp mult prea îndelungat, până când Annette m-a lovit peste mână.

– Ia uită-te la EA. Să nu-mi spui că nu încalcă acum conduita ținutei școlare. Sper să fie dusă cu forța la directorat. Este absolut dezgustător! Nu-i așa, Steven? Steven? Ssstteee... veeeennnn?

Mă rog, cel puțin Annette vorbea din nou cu mine. Când mi-am smuls ochii de pe Renee, contrastul a fost destul de puternic.

Annette credea probabil în moda retro a anilor '70. Purta un pulover destul de greu de descris. Arăta de parcă toți dinozaurii din formațiile rock de pe vremea părinților muriseră, lăsându-ți moștenire toate țesăturile ciudate pe care le purtau, pe care mai apoi o bătrânică micuță și oarbă le-ar fi cusut una de alta cu o ață de bun-gust, respectiv portocaliu-închis. Și totuși, puloverul ăsta avea personalitate. Cu adevărat. Chiar avea.

– Ăăăă, da. Bineînțeles.

– Oh, Doamne, aproape c-am uitat! Steven, cum se mai simte fratele tău? Ai avut necazuri din cauza lui?

– Nu am pățit nimic. Iar el este... bine. Îmi pare rău că am țipat la tine în autobuz.

– Și mie îmi pare rău, Steven. Știu cât de mult ții la fratele tău, și probabil erai foarte îngrijorat.

Eu, îngrijorat? Posibil. Probabil că era un moment destul de bun ca să-i povestesc lui Annette toată întâmplarea, dar cumva n-am vrut să se afle despre asta la școală. Și cum nu-i spusesem nimic lui Annette, mi s-a părut aproape imposibil să povestesc altcuiva ce se întâmplase. Așadar, tot restul săptămânii, deși eram extrem de abătut, nu am suflat nici un cuvințel. Am glumit cu prietenii, am cântat la tobe, am stat cumințel

la ore și m-am purtat chiar mai ridicol decât de obicei în preajma lui Renee, dar n-am spus nimănui nimic despre ceea ce se întâmpla cu Jeffrey.

A fost foarte ciudat. Cu cât mă prefăceam mai mult la școală că totul este normal, cu atât credeam mai mult în asta. Începusem să îmi repet mereu în minte: „Doctorii se înșală mai tot timpul. Auzi mereu despre tot felul de procese de malpraxis, cu pacienți care au luat medicamentele greșite. Pun pariu că acum, Jeffrey înfulecă fripturi, în Philadelphia și se distrează de minune cu mama care-i îndeplinește fiecare dorință, în timp ce eu am rămas de izbeliște aici să mănânc toate felurile de mâncare Hungry Man[1] de pe coasta de est, împreună cu tata care își imaginează că sunt un străin ciudat de treisprezece ani care s-a mutat la el doar pentru a ține cuptorul de microunde cald, asta în timp ce ADEVĂRATA lui familie este plecată din oraș.

Între timp, lucrurile nu stăteau chiar așa cum mi le imaginam. Am aflat mai târziu că tata primea rapoarte telefonice târzii de la mama, cu vești nu tocmai bune, timp de o oră în fiecare noapte, cu mult după ce eu și Jeffy dormeam deja. Așa că, într-un fel, tata mă proteja nevorbind cu mine. Mi-ar fi prins bine ceva companie în acea săptămână, dar poate că n-aș fi crezut oricum nimic despre Jeffy până nu aș fi fost gata să cred, indiferent ce mi-ar fi spus tata.

Și uite așa a trecut și săptămâna într-o stare de veghe, cel puțin în cazul meu. În timp ce eu mă holbam la Renee în ora de matematică, a cincea ora

---

[1] Hungry Man este un brand de mâncare aparținând firmei Swanson, firmă foarte cunoscută în Statele Unite pentru mâncarea de tip „TV-dinner" (cina în fața televizorului).

din zi, sperând ca nimeni să nu o oblige să se îmbrace altfel, Jeffrey era prins în curele de patul de spital. În timp ce Annette mă lovea peste braț din nou, un doctor înfigea un ac uriaș prin spatele lui Jeffrey în șold, adânc de tot până ajunge la os. În timp ce eu râdeam de o glumă pe care profesoara n-o auzise, Jeffrey țipa în timp ce acul extrăgea măduva osoasă din el. Nu mă gândeam decât la mine și la cât de ridicol mi se părea că toată lumea, în afară de mine, era atât de speriată din cauza unei lovituri stupide la nas.

Singurele momente din zi când m-am simțit cu adevărat bine au fost acelea când cântam la tobe. Dintotdeauna am ținut foarte mult la repetițiile de acasă, pe toba pentru repetiții, însă acum trăiam în Zona Zombi Liberă de Conversații și cu Luat Cina în fața Televizorului, și practic n-aveam altceva mai bun de făcut. Era de-a dreptul absurd – trecuseră câteva zile de la căzătura lui Jeffrey, iar eu ajunsesem în punctul în care petreceam douăzeci și cinci de minute pe noapte făcând lovituri duble pe suprafața unei monezi fără să ratez, și chiar fără să mișc moneda. Bănuiam că profesorul meu de percuție, domnul Stoll, va fi foarte impresionat de progresele făcute. Înainte de acest moment, îmi dăduse ca temă vreo două pagini din câte trei cărți de exerciții diferite, pe săptămână. Iar acum ajunsesem să fac două pagini pe NOAPTE din fiecare carte. În plus, exersam pentru momentul meu de star cu toba de conga. Domnul Watras îmi împrumutase o pereche de bongo pe care să exersez acasă, asta împreună cu un teanc uriaș de discuri de jazz latino foarte vechi. Îl sunase el însuși pe domnul Stoll (ăștia doi cântaseră împreună în

aceeași trupă – nu e ciudat când afli că adulții au avut o viață înainte?) să-i spună ce ar fi bine să exersez pe ele. Slavă Domnului, că tata avea în beci un sistem audio foarte vechi, cu patefon încorporat, așa că am ascultat cel puțin un disc de jazz în fiecare noapte.

Știu, știu, vă gândiți probabil că programul ăsta supra-omenesc de repetiții la tobă mi-a afectat timpul necesar pentru temele de la școală. Practic, ați avea dreptate, cu excepția faptului că am încetat să-mi mai fac temele în ziua în care am aflat de boala lui Jeffrey, și m-am apucat din nou de ele atunci când am fost prins de profesori, adică mult, mult mai târziu. Câteodată mă uitam la cerințele temelor și uneori chiar scriam un titlu pe o coală de hârtie, ca și cum urma să mă apuc de treabă, dar cumva sfârșeam ducându-mă la școală cu mâna goală în fiecare zi. La fel și la ore, începusem, de fapt, să vegetez zilnic, la fiecare oră.

Vă gândiți, de asemenea, că mulți dintre prietenii mei ar fi observat probabil că amicul lor, Steven, a încetat să-și mai facă temele, a început să se uite în gol cam 85% din timp și brusc a început să evite orice discuție despre familia lui. Numai că vă înșelați. Cred că fiecare grup de prieteni are câte un „tip“, pentru diferite roluri – cum ar fi, „tipul înțelegător“, „tipul amuzant“, „tipul sportiv“, „tipul de care te iei mereu“. Nu mă gândisem niciodată serios la acest lucru până acum, dar se pare că pentru prietenii mei îndeplineam două roluri în gașcă: „tipul amuzant“ și „toboșarul“. Așa că, atâta timp cât duceam după mine două bețe și făceam glume, nimeni nu ar fi ghicit ce se întâmplă cu mine.

Cu excepția lui Annette. Aproape la fiecare oră de curs mă întreba ce se întâmplă cu mine. În primele

câteva zile, scăpam cu o glumă sau spuneam că n-am nimic. După asta, deveneam din ce în ce mai nervos de câte ori mă întreba. Speram că, pe măsură ce-i răspundeam mai tăios, o să mă lase în pace. Între timp, ea rămânea cumva alături de mine. Era cel mai bun prieten al meu, poate chiar singurul meu prieten adevărat, numai că eu nu-mi dădeam seama de asta.

Cu lumea exterioară comunicam într-un singur mod, respectiv prin intermediul compunerilor mele la engleză. Domnișoara Palma instituise o regulă care spunea că dacă îndoi pagina înseamnă că lucrarea ta e personală. Ei bine, caietul meu de compuneri începea să arate ca o fabrică ciudată de origami, cu pagină după pagină îndoită în unghiuri diferite și colțuri ițindu-se când ți-era lumea mai dragă. Probabil că domnișoara Palma se prinsese că era ceva în neregulă cu mine, pentru că mai întotdeauna scriam câte trei, patru pagini, despre acele teme absolut impersonale, și apoi îndoiam filele una câte una. Dar fie se gândea că am reacții puternic emoționale la teme, ca: „Ar trebui ca la noi la școală să se poarte uniformă?“, fie îmi oferea destulă frânghie încât să mă spânzur singur.

Iată compunerea pe care am scris-o în cea de-a șasea zi de la plecarea mamei și a lui Jeffrey, cu o zi înainte ca ei să se întoarcă:

Dacă aș putea să spun tot ce-mi trece prin cap, atunci aș sări la gâtul lui Annette:

– Cine a murit și te-a făcut pe tine Sherlock Holmes? Ce-ți pasă ție dacă eu nu-mi fac tema la mate? ȘI, presupunând că dintr-un motiv ciudat și numai de tine înțeles, ar fi treaba ta, cum se face că

trebuie să știi tu DE CE nu mi-am făcut-o? În primul rând, tu nu ești maică-mea, și în al doilea rând, chiar dacă ai fi maică-mea, nu ți-ar păsa. Ai fi în Philadelphia, cumpărând covrigi proaspeți și înghețată italiană fiului tău mai mic, și nicidecum verificând ce mai face fiul tău, îngrijitorul cuptorului cu microunde. În plus, suntem într-o țară liberă. Beneficiez de un drept american, dat de la bunul Dumnezeu, de a evita făcutul temelor pentru acasă, dacă asta mă ajută în dreptul meu la fericire. Tu nu ești DELOC atentă la orele de științe sociale? Mă jur, Annette, eu nici măcar n-am citit capitolul de săptămâna asta și tot știu mai multe ca tine. Ar trebui să te muți în Cuba. Și încă, imediat.

Și să nu mă provocați să-i spun câteva cuvinte și lui taică-meu, Domnul Personalitate. Și lui i-ar prinde bine câteva vorbe dure din partea mea:

– Tată, ce părere ai avea dacă săptămâna asta, așa, de amorul artei, ai încerca să te uiți în ochii mei? Ar fi atât de nasol pentru tine încât n-ai putea să suporți durerea? Și ce părere ai avea dacă m-ai întreba și tu, cum a fost la școală, de exemplu – și apoi să asculți cu adevărat ceea ce am să îți spun? Iată câteva exemple pe care le poți încerca, asta până deprinzi întreaga schemă: „Fiule, ce ai învățat astăzi la școală? Cum merg repetițiile la tobă? Ești cumva îngrijorat că maică-ta și Jeffrey au dispărut pur și simplu, și nimeni nu-ți spune nimic despre ceea ce se întâmplă cu ei? Ce părere ai de evoluția celor de la Yankees? Părerea mea este că o să câștige campionatul anul ăsta!“ După mintea mea, orice presupus tată care nu-i acordă nici măcar un cuvânt pe zi fiului său nu este cu adevărat

un tată. Așa că îți mulțumesc că ai fost donatorul meu de spermă, Tati.

Oooo, și apoi urmează donatoarea mea de ou. De ce nu a încercat să stea de vorbă cu mine săptămâna asta? Sunt oare atât de insignifiant? Este oare Philadelphia o zonă atât de îndepărtată de planeta asta, încât nu-i merge telefonul mobil? Și oare nu și-a dat încă seama că pe lumea asta există niște lucruri numite „telefoane publice“, care pot fi folosite în comunicarea la distanță în cazul în care toate celelalte mijloace de comunicație nu mai merg? Doamne, putea să trimită un porumbel cu un mesaj legat de picior, și tot ar fi ajuns până acum. Să bată într-un buștean, să trimită un semnal luminos, ORICE!

Și nu în ultimul rând, am câteva cuvinte și pentru Domnul Față de Raton – Jeffrey. Sunt sigur că deja fața lui arată mult mai bine, virusul pe care probabil l-a avut și din cauza căruia a făcut febră a trecut, iar acum se bucură din toată inima de dieta lui constantă de mâncare cu extra grăsimi și extra zahăr, de la vânzătorii ambulanți pe care nici măcar nu trebuie să o pregătească singur la microunde. Spre deosebire de eroicul lui frate mai mare, care moare puțin câte puțin prin otrăvire cu mâncare congelată și supraîncălzită. Probabil că deja are toate asistentele de acolo la degetul lui mic, gata să-i îndeplinească orice dorință, grăbindu-se să-i dea telecomanda de la televizorul cu 300 de programe prin satelit, astfel încât să nu se obosească prea mult. În plus, probabil că toate asistentele sunt o versiune mai în vârstă și chiar mai bine dezvoltată a lui Renee Albert. Și ele aleargă care încotro, înfoindu-i pernele lui Jeffrey, în timp ce eu sunt prins aici,

primind porția zilnică de morală din partea lui Annette, doar pentru că am sărit câte o temă din când în când, în timp ce restul familiei mele este ÎN VACANȚĂ!

Vă puteți da seama de ce îndoitul paginilor, în cazul compunerilor mele, a fost o decizie bună.

Punctul culminant al săptămânii a venit în acea după-amiază. Era o zi de repetiție pentru trupa de jazz a liceenilor din oraș, iar când am ajuns la liceu am aflat că Brian era bolnav și nu venise. De aceea, a trebuit să cânt la tobe fără oprire timp de o oră și patruzeci de minute. Ieșea fum din mine. Întotdeauna cânt bine când mă trezesc într-o dispoziție proastă; și în plus exersasem atât de mult, că încheieturile mâinilor mele erau super flexibile. Am cântat o parte din repertoriul nostru obișnuit, cum ar fi de exemplu muzica din *Barney Miller*[1], un show TV din 1970, niște exerciții de jazz vechi din 1940, și un potpuriu din Disney, care sună mult, mult mai tare decât pare. Apoi am trecut la una din piesele latino, un cântec de-al lui Dizzy Gillespie pe nume *Manteca*. Având în vedere că nu mai eram doi percuționiști, a trebuit să cânt extrem de repede, pentru ca partea de tobe să sune destul de plin. Piciorul meu drept marca accentele, piciorul meu stâng pocnea cinelul fus la măsurile „doi" și „patru", mâna mea dreaptă alerga dus-întors de pe clopoțel pe talgere, iar mâna mea stângă zbura de pe premier către tobele mari și înapoi. Brusc, s-a întâmplat un lucru pe

[1] *Barney Miller* (cunoscut și sub numele de *Viața și aventurile căpitanului Barney Miller)* a fost un serial de comedie în care acțiunea se desfășura într-un sediu al poliției din New York.

cât de rar, pe atât de minunat: eram în „Zonă". Știți cum povestesc jucătorii de baseball despre partidele în care mingea pare că vine spre ei în *slow-motion*, semănând cu stop-cadru pepene galben gata să fie lovit? Exact așa mă simțeam și eu, ca și cum n-aveam cum să greșesc. Eram atât de mult în interiorul ritmului încât nu mă gândeam la nimic – corpul meu făcea totul perfect, de unul singur. Domnul Watras, care de obicei corectează lucrări, în timp ce un elev ne dirijează la repetiții, s-a oprit din treabă ca să mă privească. Puteam vedea un rânjet imens pe fața lui, dar nu m-a impresionat deloc acest lucru atunci, ci abia mai târziu, când mi-am adus aminte – pur și simplu eram pe pilot automat.

Apoi a intrat Renee, care venise în vizită la iubitul ei, Biff, Minunea Chitarelor. Probabil că venea direct de la repetițiile majoretelor de la liceu – ea era una dintre cele trei fete de clasa a opta care repetau cu echipa liceului – pentru că era îmbrăcată în uniformă. Sper, pentru numele lui Dumnezeu, să ne fi privit de ceva vreme înainte ca eu să o văd, pentru că, în secunda în care mi-am ridicat privirea, șocul pe care l-am avut văzând-o acolo, purtând lycra și ceva supraelastic în cantități foarte mici, și uitându-se direct la mine, m-a doborât afară din „Zonă". Cu mult prea mult afară din Zonă. De genul: „Ooooo, Țăr, a scăpat un băț – chiar în mijlocul cântecului! Și s-a mai și rostogolit prin cameră cu 150 de kilometri pe oră! Și s-a lovit și de pâlnia trompetei unuia de liceu! Și, oricum, cine ar fi crezut că alama este atât de subțire?"

Apropo, sunetul pe care îl poate produce o trupă de jazz de liceeni întreruptă în mijlocul cântecului, în

timp ce unul dintre trompetiști țipă la toboșar cât îl țin plămânii, iar pianistul este cuprins de spasmele unui acces de râs nebunesc, este de departe ceva ce nu vrei să auzi. Și, cu siguranță, nu este ceva ce vrei să audă cea mai tare tipă din clasa a opta. Renee și-a mutat privirea, însă am văzut cu siguranță, timp de o secundă, umbra unui zâmbet arogant. Apoi am fost distras de liceeanul trompetist, care mă abuza verbal scuipând cuvintele plin de nervi și cu volumul la maximum. Până ca domnul Watras să reușească să-l oprească pe tipul ăsta să mă eviscereze ca pe o pinata mult prea umplută, Renee dispăruse, eu eram umilit, iar Annette încă mai gâfâia și chicotea. Ceea ce a făcut ca drumul spre casă să fie haios, iar partea bună era că ea nu putea să chicotească și să mă cicălească pe subiectul temelor nefăcute, în același timp.

În dimineața următoare, mama și Jeffrey s-au întors din Philadelphia.

Gata vacanța

Dacă ai fi în locul meu și te-ai trezi într-o minunată zi de sâmbătă toamna, ai vrea să miroși aerul rece de afară, să te ridici numai pe jumătate din pat, să te întinzi, și apoi să te întorci înapoi în așternut ca să mai dormi până la prânz. Dar dacă ai fi în locul meu în această specială zi de sâmbătă, ai vrea mai mult să te trezești ca să-i întâmpini pe mama și pe fratele tău când ajung acasă.

Cumva, cel puțin jumătate din mine credea că mama și Jeffrey vor veni în salturi de la mașină, vor alerga în casă și vor râde sănătos cu tata și cu mine despre nesemnificativa alarmă falsă prin care au trecut. Ceva de genul: „Ha, ha! Ce doctori tâmpiți! Îți vine să CREZI că au confundat un nas rupt cu o leucemie? Este atât de aiurea!“ Și apoi eu m-aș bosumfla fiindcă mama nu m-a sunat toată săptămâna și aș face mișto de Jeffrey că a făcut burtică de la câte fripturi și covrigi proaspeți a mâncat în Philadelphia, și m-aș duce mai apoi să bag un somnic bun de sâmbătă după-masă.

Și totuși, când mama a parcat într-un sfârșit pe alee, am observat că Jeffrey dormea pe bancheta din

spate și am devenit ușor nervos. Jeffrey nu doarme niciodată în mașină la drum lung. Eu sunt un mare băgător-de-somn-în-mașină, poate cel mai mare. Însă, de obicei Jeffrey bolborosește ore întregi în mașină, fără oprire și indiferent de drum. Odată am mers cu mașina până la Outer Banks în vacanță, pe vremea când Jeffrey avea trei ani, și a stat treaz până după miezul nopții pe drumul de întoarcere. Pe la ora 10 seara, când Jeffrey îmi ținea un discurs despre felurile diferite de Eroi Salvatori și despre motivul pentru care Eroul Salvator cu Voce Computerizată este complet diferit de Eroul Salvator cu Mușchi, ai mei au tras pe dreapta și au intrat într-un restaurant tip Cracker Barrel[1] și au închiriat o casetă audio cu povestea *Pânza lui Charlotte*[2], doar ca să-i închidă gura. Dar chiar și așa, a pus-o pe mama să oprească povestea la fiecare cincisprezece minute, astfel încât să-i pună o serie lungă de întrebări. Ai încercat vreodată să adormi în timp ce un nebun de jumătate de metru pune încontinuu întrebări, cerând detalii despre mecanismul prin care un păianjen de casă își țese pânza? Slavă Domnului că era foarte amuzant să observ cum un contabil și o profesoară de engleză se străduiesc să explice biologia arahnoidă, dar, în final, până ca Jeffrey să dea semne că ațipește, eram gata să

---

[1] Cracker Barrel e o combinatie de magazin și restaurant; acest lanț servește în general produse tradiționale părții de sud a Americii, punctele lor de desfacere aflându-se în general pe autostrăzi.

[2] *Pânza lui Charlotte* este o carte pentru copii scrisă de autorul american E.B. White. În carte este vorba despre un păianjen pe nume Charlotte și prietenul ei, un purceluș pe nume Wilbur.

mă spânzur de tavan. Exact atunci, însă, ajunserăm la casa închiriată, iar Jeffrey se trezi și începu iar să pună un milion de întrebări despre locuitorii zonei, despre cum o să dormim, cu ce pijamale să se îmbrace și de ce Steven doarme tot timpul pe canapea, în timp ce EL se alege cu patul ăla care n-are nimic deosebit.

Mă rog, iată de ce faptul că Jeffrey dormea în mașină nu mi s-a părut a fi un semn bun. Mama l-a lăsat în mașină și a venit până la ușă să ne îmbrățișeze. Când și-a dat jos ochelarii de soare, nu mi-a venit să cred cât de obosită și îmbătrânită arăta. După ce ne-am îmbrățișat, s-a dat la o parte pentru o secundă, iar eu am făcut o super gafă:

– Deci, mamă, totul e OK, nu? Toată încurcătura asta cu cancerul s-a rezolvat?

Ea s-a uitat la mine ca și cum aş fi cerut o țigară.

– Steven, nu e momentul să glumești. Fratele tău este foarte, foarte bolnav.

– Da? Eu m-am gândit că totul nu e decât o greșeală.

– Greșeală? GREȘEALĂ?

– Ei bine, având în vedere că nu ai dat nici un telefon, am presupus că...

– Cum adică, când nu am dat eu telefon? Păi, am vorbit cu tatăl tău în fiecare noapte.

– Păi nu, tata de fapt nu a...

– NU I-AI SPUS CĂ AM SUNAT? Nu i-ai povestit nimic? Măcar știe despre starea lui Jeffrey, nu-i așa?

– Draga mea, eu... ămmm...

O, Doamne. Se petrecea clar ceva aici. Dar n-am reușit să aflu chiar atunci, deoarece Jeffrey se trezise în acel moment și bătea în geamul de la mașină.

Mama s-a dus repede la el. Tata s-a uitat la mine cu o privire abătută și a pornit ușor după mama. Puteam spune după felul greoi în care mergea că nu-și dorea foarte tare să ajungă la mașină și să-i facă față nevestei sale nervoase și fiului său bolnav, dar, pe de altă parte, nu putea să rămână pur și simplu în ușă pentru că atunci ar fi trebuit să-mi facă față mie.

Am rămas înăuntru, în timp ce tata se chinuia să ia toate bagajele din portbagaj, iar mama îl aducea pe Jeffrey în brațe. Jeffrey părea și el foarte trist, deși negrul din jurul ochilor se transformase în galben, iar nasul revenise la forma lui normală. Aveam emoții în legătură cu ce o să-i spun, dar ca de obicei, îmi făceam griji aiurea: ar fi trebuit să-mi fac griji în legătură cu ce-o să-mi spună el mie. A început de cum a intrat, și, deși vocea lui era destul de serioasă, cuvintele au năvălit cu viteza luminii:

– Steven, Steven! Să fi văzut ce s-a-ntâmplat! Spitalul era URIAȘ! Și am stat într-un PAT adevărat! Pe care puteai să-l MIȘTI! Partea de sus se RIDICA, și la fel și partea de la PICIOARE! Și doctorii au venit și mi-au băgat un ac în SPATE! Și dup-aia n-am mai putut să mă mai mișc timp de o ORĂ! Dar mami mi-a cumpărat o carte tare despre CAVALERII ÎN ZALE ARGINTII. A stat pe jos și mi-a citit cartea ținând-o cu susul în jos, ca să nu mă PLICTISESC! Dar m-am plictisit oricum. Și mi-au dat pastile de dormit și mi-au băgat un TUB special în piept numit cateter. Și altădată mi-au băgat un ac adânc de tot în OSUL DE LA COAPSE. M-a DURUT! Apoi au luat ceva dinăuntrul osului o chestie numită MĂDUVĂ OSOASĂ. ȘI MĂDUVA MEA OSOASĂ este

bolnavă. Așa că mi-au mai băgat un ac în spate ieri cu o PASTILĂ DE VOMITAT. Și am avut un ac înfipt în piept timp de CINCI ZILE!

S-a oprit să se uite la mama pentru confirmare.

– CINCI zile, nu-i așa, mami?

Când s-a dat la o parte de pe umărul ei ca să se uite la ea, m-am uitat și eu. Nu-mi venea să cred – mama plângea încetișor. Vocea ei a sunat foarte ezitant când a spus:

– Da, puiule. Cinci zile.

Rămăsesem locului, iar capul mi se învârtea. Fratele meu era foarte bolnav, atât de bolnav încât i-au înfipt un ac în el ca să-i extragă măduva din oase. Era atât de bolnav, încât i-au băgat un ac în coloană. Era atât de bolnav, încât tata nu a rezistat să-mi povestească despre asta, iar mama plângea imediat ce erau povestite detaliile.

Și tot ceea ce îmi imaginasem în această săptămână era 100% greșit.

Mama și-a revenit atât cât să-l întrebe pe Jeffrey dacă vrea să mănânce ceva, însă el s-a făcut verde la față și a spus că nu-i e foame. Am aflat mai târziu că începuse să facă chimioterapie pentru boala lui, și că unul din multele efecte secundare era starea de greață.

– Poți să mă lași jos? Pot să-l iau în brațe pe tati?

– Da, iubitule.

– Tati! Mi-a fost dor de tine!

În ciuda șocului, îmi aduc aminte că mă gândeam: „Stai liniștit că n-ai pierdut nimic în materie de tata".

– Și de tine mi-a fost dor, Steven. M-am gândit că te-ai simțit singur fără mine așa că ți-am luat un suvenir.

În acel moment, Jeffrey a scos ceva din buzunar. Era o cutie de Tic-Tac de portocale. Nu-mi venea să cred – în ciuda experienței îngrozitoare pe care a trăit-o, Jeffrey s-a gândit la mine, și cumva s-a descurcat să-mi facă rost de bomboanele mele preferate. I-am mulțumit, din toată inima, ceea ce nu se întâmpla mereu atunci când îi mulțumeam. Îmi aduc aminte când Jeffrey avea probabil un an, că trecea prin faza în care apuca aiurea obiecte de pe jos și ni le dădea nouă – de obicei, mie. Eram, de exemplu, în mijlocul construcției unei nave spațiale imense din piese de Lego, sau ceva de genul ăsta, iar el venea clătinându-se și-mi aducea o ediție din *Case și Grădini mai bune*, sau telecomanda, sau un șervețel folosit. Și mama mă punea să mă opresc din ceea ce făceam și să-i spun: „Mulțumesc." Uram chestia asta pe atunci, și supărarea mea m-a ținut departe de a vedea cât de generos era, de fapt, fratele meu.

OK, până ca toată chestia asta să se transforme într-un spectacol de iubire și lacrimi, o să vă povestesc ce a urmat. Am desfăcut cutia de Tic-Tac, am aruncat o pastilă în gură și i-am oferit una și lui Jeffrey. El a întins mâna, a prins pastila între degetul mare și arătător, a aruncat-o direct în gură – și imediat a vomitat pe pantofii mei.

Prima mea reacție a fost să țip:

– Jeffrey! Mamă!

Jeffrey s-a uitat în sus la mine cu privirea lui de căprioară rănită pe care o are de fiecare dată când țip la el, și a fugit la baie. Mama mi-a zis să nu mă mișc, a luat o pungă albă de gunoi, mi-a zis să pășesc pe ea, și apoi să-mi dau pantofii jos și să-i las acolo pe

pungă. Tata stătea pur și simplu și se uita la noi cu o privire încurcată, până când mama i-a zis să se ducă după Jeffrey. Apoi s-a întors spre mine și mi-a zis să nu mă mișc – chiar dacă muream să-mi dau jos pantalonii de casă, care aveau acum manșetele pătate. Butona telefonul mobil în super viteză, și nici nu mi-am dat seama până n-am auzit-o vorbind:

– Alo? Doamna Alper la telefon. Mama lui Jeffrey Alper. Este pacientul cu numărul de dosar 366. Mi s-a spus să sun dacă el... OK, aștept.

– Mamă, ce se întâmplă? De ce trebuie să suni...

– Alo, asistenta? OK, Jeffrey a plecat de la spital acum două ore, și tocmai a vomitat. Ce trebuie să fac?

Mă gândeam că primul lucru ce trebuie făcut în cazul lui Jeffrey este curățenie, numai că nimeni nu-mi cerea mie părerea. Ba chiar, mama s-a aplecat spre punga de gunoi de pe jos pentru a examina voma, și mi s-a părut înțelept să nu o întrerup din această acțiune ciudată.

– Nu, nu are sânge prin ea. Păi, fiul meu mai mare i-a dat un Tic-Tac. De portocale. Trebuie să-i refaceți medicația? Da? Și veți trimite pe fax schimbările doctorului Parrow de la noi? O să-l sun atunci în maximum... o oră? OK, mulțumesc.

– Steven, va trebui să fim foarte atenți o vreme în legătură cu ce mănâncă Jeffrey.

În timp ce-mi dădeam jos pantalonii, iar mama se apucase să-mi curețe pantofii cu un prosop de hârtie și niște soluție de curățat covoarele, am șoptit:

– Abia acum îmi spui, mamă?

Mama s-a oprit, s-a uitat la mine, a râs ușor și, surprinzător, m-a luat în brațe.

– Mi-a fost dor de tine, Steven.

– Și mie mi-a fost dor de tine, mamă.

– Acum du-te și spune-i fratelui tău că nu ești supărat pe el, bine?

Și mi-am dat seama, că într-adevăr, nu eram supărat pe el. Până la urmă, se pare că dimineața asta era chiar una plină de surprize. M-am dus la baie, mi-am aruncat șosetele în coșul de rufe – erau curate, dar doar așa, să fie – și l-am luat în brațe pe Jeffrey. Tata era și el acolo, stând pe capacul de la scaunul de toaletă, încercând să pară relaxat, însă vădit afectat de toată treaba asta cu cancerul. Cred că s-a simțit un pic ușurat când Jeffrey s-a lăsat în brațele mele. Am început să-l liniștesc cu vechile cuvinte: „Liniștește-te, Jeffy“, tata s-a strecurat afară din baie, și după o vreme Jeffrey s-a calmat. M-am uitat fix în ochii lui mari și albaștri, și i-am spus:

– Jeffy, e OK. Nu sunt supărat pe tine pentru că ai vomitat pe pantofii mei. Poți să-mi faci, însă, o favoare data viitoare când se mai întâmplă?

– Ce favoare?

– Te rog, încearcă să nimerești pantofii de costum? Nu pot să-i sufăr!

– He, he, he... În regulă, Steven.

– Acum hai să ne spălăm pe dinți ca să scăpăm de gustul nasol din gură și să ieșim de-aici să... Știu eu... ce-ai zice de o lecție de tobe?

– Ieee! Lecție de tobe!

Ne-am dus în beci. Jeffrey a lovit aiurea în tobe timp de aproape douăzeci de minute, și lucurile păreau să intre în normal, cel puțin pentru o vreme. Apoi Jeffrey mi-a spus că vrea să facă nani, ceea ce nu se

mai întâmplase de cel puțin șase luni. Mă gândeam că poate este obosit după săptămâna grea prin care trecuse, așa că l-am dus sus. Mama și tata erau, în mod evident, în mijlocul unei discuții aprinse în sufragerie, așa că am trecut de ei și ne-am dus sus la el în cameră. A vrut să se îmbrace în pijamale, așa că i le-am pregătit eu. Și-a dat jos bluza și pantalonii, și a rămas doar în chiloții lui, Star Wars: Episodul I. În timp ce-i dădeam pijamalele, am observat pe spatele lui, în partea de jos, o vânătaie foarte mare de la extragerea măduvei (deși nu știam încă numele exact al procedurii). Când și-a tras cămașa pe cap, am văzut cu coada ochiului încă o vânătaie pe coloana vertebrală. N-am spus nimic în legătură cu vânătăile. I-am citit două capitole din *Trompeta Lebedei,* l-am învelit împreună cu prietenul lui de pluș, cățelușul – apropo, botezat cu inteligență Cuțu-Cuțu – și am coborât în sufragerie.

Voiam să știu ce se întâmplă cu fratele meu mai mic.

Când am intrat în cameră, părinții mei erau evident foarte agitați. Amândoi au sărit pe mine în același timp, mama încercând să-mi explice cum a sunat în fiecare noapte, tata încercând să-mi explice de ce nu a putut să-mi spună. M-am surprins pe mine însumi spunându-le că nu-mi pasă de ce s-au întâmplat lucrurile așa, tot ce vreau este să știu cu amănunt fișa medicală a lui Jeffrey.

Așa că mi-au spus.

Jeffrey fusese diagnosticat cu LAL, adică Leucemie Acută Limfoblastică, o formă de cancer al sângelui, în cazul căruia un anumit tip de celule albe se deformează și se multiplică rapid. Pentru că celule deformate,

celule care se numesc „blaste“, nu-și fac treaba pentru care erau menite, și pentru că se luptă cu celule bune ale sângelui pentru a supraviețui, boala este 100% fatală dacă nu este tratată. Lui Jeffrey i-a curs atât de mult sânge când s-a lovit la nas, deoarece leucemia reduce drastic numărul de trombocite, astfel încât sângele lui nu s-a mai coagulat în ritm normal. Acesta era și motivul pentru care se învinețea atât de ușor. Prima oară când a ajuns în Philadelphia, doctorii au făcut un număr imens de teste pentru a determina cât de grav era cancerul în cazul lui Jeffrey, dacă s-a răspândit și în alte sisteme ale corpului și cât de multe șanse are să-și revină. Lucrurile nu erau atât de grave pe cât ar fi putut fi – cancerul nu ajunsese în alte sisteme ale corpului –, dar nici prea bune nu erau. Fratele meu mai mic prezenta, așa cum considerau ei, un caz „cu risc mediu“. Ceea ce înseamnă că șansele ca el să supraviețuiască erau peste cincizeci la sută, dar nu cu mult.

Înseamnă că șansele ca el să moară era sub cincizeci la sută, dar nu cu mult.

Nu-i de mirare că mama plângea și tata era un zombi.

Am mai stat un pic de vorbă, despre programări – mama și Jeffrey urmau să plece la Philadelphia de cel puțin două ori pe săptămână în prima lună de tratament – și despre cum să le spunem celorlalți. Se pare că părinții mamei mele știau deja, la fel și o mare parte din rude. Motivul pentru care nimeni nu ne-a sunat încă este pentru că mama le-a cerut tuturor să nu ne viziteze până nu ajunge cu Jeffrey acasă. Directorul școlii la care lucrase mama știa, de asemenea, și câțiva dintre prietenii ei apropiați, dar

majoritatea colegilor ei de la școală nu știau. Nu știam ce spusese sau nu spusese tata la muncă, dar dacă ar fi să mă iau după nevoia lui de comunicare din acea săptămână, am un sentiment că a fost foarte reținut față de toată lumea. Pe de altă parte, colegii lui probabil că erau orbi și surzi dacă nu au observat schimbările prin care trece.

Bineînțeles, va trebui să spunem și la Jeffrey la școală.

Și astfel mamei i-a mai venit o idee:

– Și ce spunem la tine la școală, Steven? Vrei să-l sun eu pe directorul școlii? Am putea să-i adunăm pe toți profesorii tăi și să le spunem.

– Sau ai putea să mă împuști și să se termine totul mai repede.

– Steven! Este absolut firesc să anunți școala în cazul în care unul dintre elevi ar putea avea nevoie de o atenție deosebită.

– Ce atenție deosebită? Să ne îmbățișăm cu toții dimineața în clasă? Sau poate profesorii mei să-ți scrie câteva cuvinte pe caietul meu de notițe. Sau poți să mă propui pentru terapie de grup? Poate că ai avea șanse să mă faci să par și mai pămpălău în fața colegilor mei. Crezi că poți să-mi obții un loc în autobuzul special pentru școală?

– CE te-a apucat, Steven? Eu încerc să te ajut aici. Doctorii mi-au spus că rudele unui (cumva și-a tras sufletul înainte să rostească următoarele cuvinte) bolnav de cancer trăiesc și ele o experiență foarte stresantă.

– Stresantă? STRESANTĂ? De ce să fie situația asta stresantă? Doar pentru că mama și fratele meu

dispar o săptămână și nimeni nu-mi spune mie nimic, și apoi se întorc și frate-meu vomită în stânga și-n dreapta, cu vânătăi pe tot corpul? Și nici măcar nu mai poate să stea treaz, iar spatele lui atât de mic este tot... tot...

În acest moment am izbucnit în lacrimi, ceea ce cu siguranță i-a liniștit pe toți. Cel puțin mi-am închis gura pentru o vreme. Mama m-a luat în brațe și am stat așa atât de mult încât am făcut entorsă la gât. Acum, firește, nu mă dau eu în vânt după îmbrățișări de la mama, în plină zi, la vârsta mea, dar trebuie să recunosc, m-am simțit tare bine atunci. Când în sfârșit m-am desprins un pic, m-am uitat la mama și am rugat-o:

– Te rog, nu suna la școală. O să fiu bine.

(Da, da, adolescenții care sunt bine întotdeauna plâng pe umerii mamelor până lasă o dâră de muci).

– OK, Steven – pentru moment n-o să sunăm.

Așa că nu au sunat, și dacă vreunul din prietenii mamei mele le-a spus copiilor lui, nu a ajuns până la mine, cel puțin nu în primele săptămâni. Cât despre mine, am fost întotdeauna fratele mai mare perfect pentru Jeffrey, partenerul tăcut de cuptor cu microunde de care tata se pare că avea nevoie, și teribil de sarcastic și îngrozitor cu mama. Nu mă întreba de ce lăsam totul pe umerii ei, dar așa era. Între timp, la școală, mă purtam la fel ca întotdeauna, exersând la tobe, scriind compuneri, amânându-mi toate temele pentru acasă, și mimând interacțiunea umană cu toți cei din jurul meu.

În capul meu însă, aveam o nouă activitate: negocierea.

Ia-mă pe mine!

Din momentul în care am fost forțat să admit că Jeffrey avea cu adevărat cancer, mintea mea a început să funcționeze în alt sens. Mă gândeam că, dacă fac fix promisiunile care trebuie către Dumnezeu, El avea să-l facă bine pe Jeffrey în mod magic. Și promisiunile îmi veneau grămadă în minte, din toate părțile, zi și noapte. Chestia asta a ținut vreo două săptămâni.

De exemplu, luam prânzul la școală, și privirea-mi era atrasă de un pachet de Ring Dings[1]. Îmi spuneam: „OK, dacă nu le mănânc, Jeffrey se va face bine". Sau promiteam lucruri ca: „Dacă nu mai dau în Jeffrey, se va vindeca". La fel, cam de douăzeci de ori pe zi mă juram că, dacă nu mai am gânduri neortodoxe în legătură cu Renee Albert, Jeffrey o să fie bine. Dar hai să recunoaștem – sunt un bărbat american de treisprezece ani. Nu am voință. Așa că, în fiecare noapte mă duceam la culcare cu gândul că mă voi îngrășa cu zece kilograme și că mă voi transforma într-un pervers obez

---

[1] Drake's Ring Dings sunt prăjituri de ciocolată în formă de puc de hockey, umplute cu cremă și acoperite cu glazură de ciocolată.

și violent, și că fratele meu mai mic nu are nici o scăpare.

Apoi de dimineață o luam de la capăt: „Mă voi spăla pe dinți în fiecare zi, chiar și între molari, dacă..."

Bineînțeles, erau și momente în care nu făceam astfel de negocieri, dar, în general, acelea erau momentele în care ÎNCĂLCAM promisiunile. Era exact inversul postului mare: promiteam să renunț la diverse lucruri, și apoi imediat le și făceam. Eram varză.

Când mi-am dat seama cât de slab eram atunci când se punea problema să renunț la ceva, am încercat să găsesc alte târguri pe care să le fac cu Dumnezeu. Într-o zi, în sala de sport, loveam mingi de softball cu aparatul de aruncat mingi pe care îl folosea echipa de baseball la antrenamente – pe care n-apucam să-l folosim mai deloc, dar era chiar o zi minunată și proful probabil că a vrut să facă ora afară încă o dată înainte de venirea iernii. Așa că îmi spuneam: „În regulă, dacă lovesc mingea următoare, Jeffrey o să se facă bine". Apoi ratam, deoarece cu ochelarii atât de groși, nu vedeam deloc la distanță. Așa că o luam de la capăt „OK... deci să considerăm două din trei?" Rateu! „Patru din șase?" Afară! „Șapte din zece?" Firește, sunt conștient că sunt pe lângă, în materie de sporturi (mda, știu că despre toboșari se spune că se pot coordona foarte bine, dar sincer, nu contează cât de bine te coordonezi atâta vreme cât ești chior de dai în gropi), așa că mă gândesc că ar fi trebuit să găsesc lucruri mai realiste cu care să negociez.

Și am găsit; spre sfârșitul primei săptămâni, deja râcâiam la fundul butoiului după lucruri cu care să

negociez. Iata un exemplu patetic: „Iată, Doamne, o ofertă cât se poate de bună. Dacă pasărea din copacul ăla zboară în mai puțin de zece secunde, Jeffrey e vindecat“. Asta se întâmpla în mijlocul orei de matematică, când eu mă uitam pe fereastră în timp ce restul clasei verifica tema pe care eu nu o făcusem. Din nefericire, am fost întrerupt de strigătul disperat al profului:

– Alper, e vreo șansă ca tu să ne dai răspunsul la 37?

Când m-am uitat din nou pe fereastră, pasărea zburase demult, probabil speriată de furtuna de țipete ce se auzea de la mine din clasă. Eram mai mult ca sigur că trecuseră mai mult de zece secunde din momentul în care m-am uitat prima oară, și momentul în care încercarea profului de mă implica s-a dezvoltat în amenințări aleatorii la siguranța mea, făcute cu volumul la maximum.

Ca de obicei, cântatul la tobe fusese mereu modalitatea mea de a scăpa de realitate. Repetițiile în grup și cele individuale erau ca niște insulițe de „OK“ în această imensă mare de „Rahat!“ Așa că țopăiam din insuliță muzicală în insuliță muzicală. Într-o zi, mi s-a întâmplat un lucru absolut ciudat. Am plecat de la ora de matematică pentru a mă duce până la baie și, când mă întorceam, am auzit un cântec minunat la pian venind dinspre sala de repetiții. Acum bineînțeles, bănuiam că e Annette – ea era singura din întreaga clădire, care putea cânta atât de minunat și mai știam că în această perioadă ea avea ore în care exersa individual. Dar când am ajuns acolo și mi-am băgat capul pe ușa de la sala de repetiții, nu am fost în stare

să pricep ceea ce-mi vedeau ochii. Era o fată absolut drăguță, cu o ținută incredibilă, cu părul lung căzându-i pe lângă chip într-un mod non-Annette, și o privire atât de liniștită, privire pe care n-o mai remarcasem până atunci. A terminat bucata pe care o cânta și apoi s-a uitat în sus, însă după mult, mult timp – probabil că mă voi frige ca un berbec la proțap când voi ajunge înapoi la ora de mate – și a roșit. A ROȘIT cu adevărat. Era ca și cum, imediat ce s-a terminat muzica, s-a terminat și „Annette cea rafinată". Apoi a șoptit:

– Chopin.

– Ce?

– Bucata. Era Chopin. Mă pregătesc pentru un examen la Juliard luna viitoare, dar mai am mult până să fiu gata.

– Glumești, nu? Chestia asta a fost... ăăă.... cel mai încântător lucru pe care l-am văzut în viața mea. Vreodată. Ce se întâmplă la Juliard?

– Este o școală de muzică renumită din Manhattan. Au un program intensiv pentru liceeni, în fiecare sâmbătă, de la opt la unu.

– Deci va trebui să te trezești la șase ca să ajungi acolo?

– Ar trebui să mă trezesc la patru și jumătate ca să ajung acolo, dar părinții mei au spus că mă pot duce cu mașina, și...

– Da' nu vrei și tu să ai timp liber sâmbăta?

– Steven, asta este... oh, las-o baltă. Vrei să încercăm ceva?

Brusc, a apărut o altă Annette. Avea pe chip un fel de zâmbet poznaș, gata să flirteze.

– Desigur.

– Așază-te la tobe. Haide. Acum pregătește-te să cânți ceea ce o să auzi, OK?

– Ăăăăăă... În regulă.

Și s-a aruncat într-o minunată și complicată piesă de jazz. Așa că am încercat să mă țin după ea lovind cinelul cu ding ding-ding, ceea ce funcționează mereu în cazul unei piese de jazz, și imediat am amestecat întregul ritm și l-am făcut praf. Annette s-a oprit din cântat și a râs. S-a uitat la mine și a pornit din nou. Din nou, am distrus piesa în câteva secunde. Așa că ea a pornit din nou să cânte. Și din nou. Şi din nou. Într-un final a trebuit să întreb:

– Ce... e... asta?

– O, e doar ceva ce am găsit săptămâna asta pe un CD. Se numește „încearcă cinci". E cântată de un pianist pe nume Dave Brubeck[1], cam din 1963.

– De ce nu pot să-l cânt?

– Ei, ritmul este în cinci-patru în loc de patru-patru.

– Ăă?

– Trebuie să numeri cinci bătăi în fiecare măsură în loc de patru. De asta se cheamă „Încearcă cinci". Vrei să mai încercăm o dată?

Chiar în acel moment a sunat clopoțelul, și mi-am dat seama că am chiulit în mod oficial pentru prima dată în viața mea. Annette a zâmbit cu noul ei zâmbet, și mi-a aruncat CD-ul.

– Ia-l. Învață-l!

---

[1] Dave Brubeck, pianist de jazz născut la Concorde, California, pe 6 decembrie 1920. Student fiind, a pus, împreună cu prietenii săi, bazele trupei Jazz Workshop care va apărea în 1949 sub numele de Dave Brubeck Octet.

Apoi a plecat țanțoșă pe hol cu mersul ei de păpușă pe ațe cu care eram obișnuit, lăsându-mă să mă întreb mirat ce s-a întâmplat. Eram mai mult ca sigur că se întâmplase CEVA.

Și acasă se întâmplau lucruri. Cam în preajma celei de-a doua săptămâni de tratament, a mers vorba printre prietenii părinților mei că e timpul să facă cunoștință cu boala lui Jeffrey. Brusc, ca și cum cineva a apăsat un buton, a început să sune telefonul încontinuu. Cărți poștale ne blocau cutia. A urmat o adevărată ploaie de adulți îngrijorați ce veneau la noi acasă cu coșuri și plase cu mâncare, flori, baloane, jucării. Recunosc, toate lucrurile comestibile m-au ajutat să iau o pauză de la rolul de „Copilul reclamă la Cuptorul cu Microunde“, dar întregul ritual era cam dubios. Îți poți imagina: vine binevoitorul. Cu toții îi mulțumim lui sau (cel mai des) ei în timp ce luăm bunătățile. Apoi toți ne uitam unii la alții singheriți, în timp ce vizitatorul se chinuie să găsească cuvintele potrivite pe care să le spună alor mei. Dacă sunt și eu, e absolut ciudat – mă întreabă ce mai fac, numai că eu nu le pot povesti ce fac în 90% din cazuri – ceea ce vor să spună de fapt este: „Ce mai faci, mai ales în legătură cu situația de criză prin care trece fratele tău?“ Iar dacă Jeffrey e pe acolo, este un mega coșmar. Jumătate din ei se străduiesc să fie veseli, indiferent de ce se întâmplă. Așa că se poartă zgomotos și entuziaști, jucându-se cu Jeffrey și spunând bancuri răsuflate. Între timp eu sunt acolo, țipând la ei în gând: „Poartă-te cu grijă, tâmpitule! NU-I FACE VÂNĂTĂI! Te rog... fă... pași... la distanță... de... băiat“. Cealaltă jumătate este serioasă,

indiferent ce se întâmplă, ceea ce e la fel de îngrozitor. Pentru că Jeffrey este prin definiție un copil fericit, în ciuda bolii, în acele zile de început nu era deloc deprimat. Câteodată avea dureri destul de mari, mai ales în picioare, și era obosit în marea majoritate a timpului, și medicamentele pentru chimioterapie îl făceau să se simtă foarte slăbit fizic. Dar psihic, era Jeffrey cel dintotdeauna – puștiul voia să râdă, să se joace, și poate să se uite la Nickelodeon[1] atunci când lucurile erau poate prea obositoare. Și când veneau „încruntații“, aproape că-și *doreau* să vadă în Jeff un băiat bolnav și trist – ca să-și MERITE castronul cu friptură pe care l-au adus sau ceva de genul ăsta. Iar vizitele acestea îl întristau, măcar pentru o vreme.

Cam după aproape o săptămână, Jeffrey și cu mine am transformat totul într-un joc. Cum apărea cineva la noi pe alee, ducând obligatoriu o plasă imensă de cumpărături, îi spuneam:

– OK, Jeff, ce părere ai – e un încruntat sau un vesel?

– Părerea mea e că e cu siguranță un vesel. Am avut deja trei încruntați unul după celălalt.

– S-ar putea să ai dreptate, micuțule. Urmează să avem un vesel, imediat. Dar iată că e ușor nervoasă; pun pariu pe un dolar că va fi o încruntată.

Apoi deschideam ușa, zâmbeam forțat unii la ceilalți pe toată durata vizitei și la sfârșit, îi dădeam vizitatoarei o notă, firește, după ce pleca. Indiferent cât de îngrozitoare fusese experiența, reușeam tot

[1] Nickelodeon este o televiziune prin cablu, pentru copii.

timpul să-l fac pe Jeffrey să râdă, vorbind ca un comentator sportiv:

– Un efort absolut deosebit din partea doamnei Jacobs de la departamentul de contabilitate-plăți. A adus o plăcintă cu mere – dar stați puțin. E cumpărată de la magazin! Era obligatoriu să-ți fi dat seama, Jeff. Va trebui să-i dăm cinci puncte din zece pentru categoria bunuri de panificație. La categoria comportament, avem cu siguranță o veselă – Jeff, îți datorez un dolar, rechinul pariurilor ce ești. Dar iată, și-a dres vocea de mai multe ori, un semn clar de disconfort. Pe de altă parte, te-a STRÂNS în brațe destul de puternic. Mi-e teamă că va trebui totuși să-i dăm un șapte.

– Dar miroase destul de ciudat doamna, Steven. Nu-i scădem niște puncte?

– Oooo, așa e! O altă deducție obligatorie. Era un miros de murdar sau de bătrânețe?

– De bătrânețe.

– OK, o altă deducție obligatorie – ce zici, să-i dăm un șase până la urmă?

Între timp, dacă părinții vedeau asta ne spuneau „să fim drăguți“, dar am sentimentul ca tata se distra cel mai mult, de când i-a curs sânge din nas lui Jeffrey.

Aproape de sfârșitul primei luni de tratament al lui Jeffrey, s-a anunțat un mare dans la școală – primul de când sunt eu clasa a opta, care se presupune, de altfel, că e și cel mai important. Îți poți imagina cât de mult aveam chef de petrecere în acel moment, dar firește a trebuit să merg. Era într-o vineri noaptea, una din nopțile în care Jeffrey era acasă, și fusese prea slăbit ca să facă altceva decât să se uite la filme și să vomite toată ziua. Cam jumătate de oră înainte de

cină, am încercat să-l conving să joace dame, dar într-un final a aruncat piesele de pe tablă și mi-a zis să plec.

Eram gata să cred o grămadă de lucruri și, de altfel, fusesem obligat să le cred în timpul acestei luni, dar să fiu dat afară de la un joc de dame de către fratele meu mai mic, asta umplea paharul. Vorbim despre copilul care venea șontâc-șontâc până la mine la pat, la șase dimineața, în weekenduri, ca să dea jos pătura de pe mine, astfel încât să mă uit la desene animate cu el. Vorbim despre copilul care la un moment dat m-a făcut să joc cu el Hipopotamii cei înfometați[1] timp de o oră întreagă, până când simțeam că o să-mi cadă mâinile de la atâta lovit mânerele alea tâmpite, doar ca să se miște capetele hipopotamilor. Vorbim despre copilul care a pierdut zile întregi la un moment dat ca să mă convingă să joc Tobogane și Scări[2] cu el. Iar acum se simțea prea rău pentru a se juca cu mine.

Știu că asta e o reacție egoistă, dar gândurile mele pe vremea aceea erau: „O, grozav. Nici n-am ajuns

[1] În original „Hungry Hungry Hippos“ este un joc recomandat pentru copii între 3-6 ani cu patru hipopotami pe o tablă de joc. Scopul jocului este să folosești mânerul de pe spatele unui hipopotam pentru a „mânca“ cât mai multe din bilele albe de pe tablă.

[2] În original „Chutes and Ladders“ este un joc care se joacă pe o tablă specială, cu pătrate numerotate. Pe anumite pătrate de pe tablă sunt desenate „scări“ care leagă pătratele între ele, de asemenea și „tobogane“. Simplitatea jocului și natura lui de a-l trimite pe jucător în sus și-n jos pe tablă face jocul foarte atrăgător pentru copiii mici și plictisitor pentru cei mari.

încă la dans și deja am fost refuzat. Ce mega start pentru ego-ul meu!"

Începeam să devin temător în legătură cu acest dans. Am trecut în revistă toate combinațiile posibile dintre hainele pe care le am, dar se pare că nici unul dintre tricourile mele negre cu trupe de rock cumva nu se potrivea cu nici unul dintre cele trei perechi identice de jeanși Old Navy. Eram tot la mine în cameră, numai cu pantalonii pe mine, ascultând la maximum radioul pe WZZO, încercând să nu mă gândesc la cât de îngrozitor se simțea Jeffrey, probabil, în timp ce eu urma să mă duc la dans, și aruncând la întâmplare tricouri în toate părțile, când mama a apărut în ușă:

– Dragul meu, va trebui să te grăbești dacă vrei să ajungem la dansul din seara asta. Din moment ce tatăl tău e la o cină de serviciu importantă, va trebui să te duc eu și să-l luăm și pe Jeffrey cu noi. Și nu cred că fratele tău va mai fi mult timp treaz.

– Știu, mamă. Numai că arăt ca tata proștilor indiferent ce tricou îmi pun pe mine.

– Nu arăți a – ce-ai spus? – „tata proștilor", Steven. Arăți ca un bărbat tânăr și frumos... deși ar fi bine să-ți închei prohabul.

– Mamă!

– Ce? Ar fi trebuit să nu-ți spun și să-i las pe ceilalți să observe asta la dans?

– MAMĂ! Te rog, mă lași să mă îmbrac?

– Nu avem timp pentru unul din momentele tale de lipsă de încredere, Steven. Hai să vedem ce ai în dulap.

A deschis ușa dulapului și a început să caute printre hainele pe care le aveam, făcând mici comentarii ca de la mamă la fiu:

– Asta dă foarte bine cu ochii tăi căprui... asta te face să arăți foarte drăguț și musculos...

– MAMĂ!

– Asta e prea seriosă... asta e pătată – DE CE ai pus o haină murdară în dulap? – asta e PERFECTĂ. Hai, pune-o pe tine.

– MAMĂ! Asta e roșie. Nu am purtat-o NICIODATĂ de când mi-a dat-o bunica. Arăt ca Barney!

– O, Steven. Barney e roșu cu VERDE. Nu vei arăta ca el. În plus nu e roșie, e mov.

– Desigur, mamă. Tipelor le plac la nebunie tipii care poartă ultima modă de pulovere mov și pe gât.

Am luat unul din tricourile negre de pe jos, am trecut de mama în timp ce mi-l puneam pe mine, și am mers jos. Jeffrey era pe canapea arătând foarte trist, dar a avut destulă energie ca să mă facă să mă simt prost în fața mamei.

– Crezi că RENEE ALBERT o să danseze cu tine, Steven? Crezi că e BUNĂ, nu?

– O, mai scutește-mă, omu-păianjen. Renee Albert are prieten.

– O să dansezi cu ANNETTE? Și ea e drăguță. Și ea știe că exiști.

De unde ȘTIE el toate astea?

– Nu știu, Jeffrey. În mod normal este ditamai rândul de fete care așteaptă să danseze cu mine, așa că depinde cât de repede ajunge Annette acolo. Pur și simplu nu se mai satură de Steven Alper.

– Glumești, nu?

– Da, glumesc. Probabil voi sta într-un colț încercând să nu mă vadă nimeni, până când organizatorii serii mă vor împacheta din greșeală într-o cutie la sfârșitul petrecerii. Și voi sta acolo, printre rulouri de hârtie creponată, până la dansul de Anul Nou, adică peste două luni.

Jeffrey s-a gândit o clipă și a spus:

– Nu o să-și dea seama că e prea grea cutia și o s-o lase deoparte?

– Adevărat, Jeffrey.

– Steven, pune pantofii fratelui tău, te rog. Trebuie să plecăm.

– Nu o să-mi vină niciodată, mamă.

– Ha, ha, foarte amuzant. Acum, hai să MERGEM!

Nu mi-am dat seama decât în mașină, și încă la câteva blocuri distanță de casă, că tricoul pe care l-am ales la întâmplare era tricoul de anul trecut de la concertul trupei școlii. Perfect. Era oricum mai simplu decât să construiesc și să car după mine un semn uriaș pe care să scrie „TOCILAR“, efectul era același!

Când am oprit la școală, eram destul de confuz, dar tot am observat că Jeffrey nu arăta bine deloc. Am inventat o nouă negociere cu Dumnezeu: „Dacă-l faci pe Jeffrey bine, nu mă voi duce la dans“. Poate că Dumnezeu s-a prins atunci că a nu mă duce la dans nu era cine știe ce sacrificiu, pentru că nu l-a vindecat imediat pe fratele meu. L-am ciufulit pe Jeffrey, i-am spus să fie cuminte și să nu se joace prea mult de-a

Campionatul Mondial de Wrestling cu biata mama, am respirat adânc și m-am pierdut în noapte.

Înăuntru mi-am găsit o grămadă din prietenii mei stând într-un colț. Mi-am dat brusc seama că de fapt cele două îngrozitoare acțiuni sociale din școală – dansurile și dodgeball-ul – aveau multe în comun, mai ales pentru tipii ca mine. Mergi la ora de sport, stai într-un colț cât mai departe posibil de acțiune și încerci să te faci nevăzut. Ochii tăi scanează sala pentru a te feri de amenințări – fie că sunt proiectile zburătoare având capul tău drept țintă sau fete care vor să te sperie de moarte încercând să te aducă pe ringul de dans – și transpiri excesiv doar stând acolo. În plus, porți haine în care te simți prost, și simți că toată lumea se pricepe la jocul ăsta mai bine decât tine. Și în ambele situații, speri cu disperare că se va întâmpla un miracol care îți va aduce glorie, dar ești prea speriat ca să faci ceva ce ar putea să-ți aducă recunoaștere.

O da, dansurile și dodgeball-ul: cei doi „D“ ai coșmarurilor mele de la școală.

Firește, să te uiți în jurul tău poate fi distractiv. Renee Albert arăta incredibil într-o chestie foarte strâmtă și strălucitoare, și micul ei grup de super-fete dansau împreună, aruncându-și pletele pe spate, și oprindu-se din când în când ca să facă niște figuri cu lipgloss-ul strălucitor. Îmi aduc aminte că mă între-bam cum am putut să fiu atât de novice la lucrurile de genul ăsta, iar fetele astea – care au crescut în același oraș cu mine, care aveau practic aceleași experiențe sociale – pot fi atât de *cool*.

Apoi Annette a venit țopăind la mine. Purta jeanși și tricou ca și mine, dar cumva faptul că eram la un

dans m-a făcut să fiu prea conștient de faptul că era fată, așa că m-am simțit ciudat să vorbesc cu ea. În plus, toți prietenii mei stăteau acolo, rânjind.

– Bună, Steven.

– Bună, Annette.

– Ai ascultat CD-ul?

– Ăăăă... da.

– Te-ai prins cum se cântă?

– Ăăăă.... da. Și am mâine lecție de tobe cu domnul Stoll, și cred că o să iau CD-ul cu mine să mai exersez pe el.

– OK, păi așa să faci, pentru că am planuri mari cu tine.

– Da?

A zâmbit și a plecat. „Perfect!“ m-am gândit. „Fata visurilor mele habar n-are că exist, deși am stat în spatele ei în fiecare clasă dintr-a-ntâia, iar Annette are „planuri mari pentru mine“.

Am mai stat acolo încă o vreme, ascultând comentariile imbecile ale prietenilor mei despre cum Annette a sărit pe mine și cum vrea să mă facă să fiu tocilarul de trupă – sclavul ei romantic, până când noaptea a luat o întorsătură îngrozitoare. Mama a intrat în sala de dans. Nu am văzut-o din prima, și cred că nici ea nu m-a văzut pe mine, așa că a trebuit să se ducă la DJ, să oprească muzica și să anunțe că mama lui Steven Alper a venit să-l ia.

Chiar în acel moment, fără să mă gândesc la consecințe, i-am făcut o ultimă ofertă lui Dumnezeu:

– Ia-mă pe mine. Nu-l lua pe Jeffy. Te rog, Doamne! Ia-mă pe mine!

Febra

Dacă n-ai mai fost luat pe sus de la o seară dansantă organizată de școală, de către mama ta, în timp ce e îmbrăcată cu o pereche de pantaloni de casă și-l duce în brațe pe fratele tău îmbrăcat în pijamale, înseamnă că n-ai trăit ceea ce am trăit eu în acel an.

În timp ce mă grăbea spre mașină cu o viteză amețitoare, mama mi-a spus ce se întâmplase:

– Mergem la Urgență. Fratele tău a făcut febră.

M-am uitat la căpușorul adormit al lui Jeffrey, și chiar şi în lumina slabă a coridorului școlii am văzut că părul lui era încâlcit și transpirat.

– Cum adică e o urgență? Ce înseamnă asta? Unde-i tata?

– Tata e încă la cină. Nu știu numele restaurantului şi probabil că și-a închis și mobilul. De acum înainte de câte ori fratele tău face febră, o considerăm o urgență. Nu știu ce înseamnă asta. Deschide portiera, te rog.

– OK. Mamă, cât de grav este?

– Nu știu, iubitule. Nu știu. Aș fi vrut să știu.

Probabil că situația era foarte urgentă pentru că ea nu pleacă niciodată de acasă în pantaloni de casă și

am observat că nici măcar nu îl încălţase pe Jeffrey. În plus, ea este șoferul cel mai atent din familia noastră, însă drumul până la spital a fost ca o cursă cinci sute de kilometri de la Indianapolis. Nici măcar n-am avut timp să mă gândesc cum o să le explic eu prietenilor mei toată treaba asta luni – eram prea ocupat să nu zbor din mașină la fiecare colț, din cauza incredibilei forțe gravitaționale. Jeffrey nu s-a trezit, dar l-am auzit mormăind în somn. M-am întins și i-am fixat păturica lui între cap și marginea scaunului special pentru copii, astfel încât să nu se mai bălăngăne prea mult; mâna mea a trecut ușor peste fruntea lui și mi-am dat seama că ardea foarte rău.

Echipa de la Urgență nu s-a încurcat prea mult când am ajuns acolo. Din momentul în care mama a spus cuvântul „leucemie“, au apărut imediat doctori, asistente și tehnicieni care au început să se agite. Medicul de gardă a început să latre ordine ca un sergent de Marină Militară, aruncând din când în când întrebări mamei:

– Vom avea nevoie de un CBC[1] și de un diferențial întreg. Aveţi idee care este rezultatul ultimelor analize? Când au fost făcute analizele? Are montat un cateter? Ce fel de cateter? Scoteți-i bluza! OK, montați-i o perfuzie. Notează, te rog – va trebui să facem curând o serie de teste Heparin. Fă analizele de sânge prima dată – avem nevoie de aceste date.

Jeffrey s-a trezit în timp ce îi dădeau hainele jos. Cred că nu era mirat să se trezească în spital –

---

[1] CBC este prescurtare pentru Complete Blood Count și reprezintă o serie de teste pentru a stabili numărul de celule roșii, numărul de celule albe și numărul de trombocite.

amândoi, și el, și mama, se pare că se obișnuiseră cu această lume ciudată. Eu nici măcar nu înțelegeam ce spuneau doctorii și asistentele, dar ei amândoi aveau cheia acestui limbaj. Nu a spus nimic în timp ce îi luau bucal temperatura, chiar dacă obișnuia să facă mare spectacol ca și cum s-ar fi înecat când ai mei încercau să-i ia astfel temperatura acasă. A executat toate indicațiile ce i se dădeau – „Înclină capul! Respiră adânc de trei ori! Apleacă-te în față, te rog“ – cuminte și fără să sufle o vorbă. Asta până când l-au întins ca să-i înfigă un ac în piept. Acum, eu știam că lui Jeffrey îi umblaseră în piept la Philadelphia; văzusem cele două rânduri de copci și umflătura rotundă de sub pielea de pe coaste. Dar în tot timpul ăsta, până în această noapte, m-a interesat partea medicală doar până într-un anumit punct; am acceptat numai ceea ce trebuia să accept ca să înțeleg momentele prin care am trecut. Deci, de exemplu, știam cu adevărat doar că lua steroizi în fiecare zi, când îl vedeam în bucătărie, în fiecare dimineață, golind seringi cu lichid amărui. Și cred că acum era momentul ca eu să cred în perfuzii, repectiv într-un tub intravenos care a fost implantat chirurgical sub piele, câțiva centimetri mai sus de sfârcul lui Jeffrey.

Jeffrey s-a ferit de doctor când l-a văzut cu acul în mână și cu o voce ușor patetică a zis:

– Nu putem să facem o emla?

Nu știam la vremea respectivă, dar EMLA este o cremă care îți amorțește pielea. Folosiseră EMLA ca pe Jeffrey să nu-l doară înțepătura acului care îi străpunge pielea, atunci când îi era montat cateterul în piept.

Vocea doctorului s-a înmuiat, și aproape i-a șoptit lui Jeffrey:

– Îmi pare rău, dragul meu. Pentru EMLA trebuie să așteptăm o oră ca să-și facă efectul, iar noi n-avem timp.

Doctorul s-a întors pe jumate spre mine și l-a întrebat pe Jeffrey:

– Te ajută dacă te ține fratele tău de mână?

Jeffrey nu a răspuns, dar s-a uitat la mine cu ochii plini. Mie mi se face rău când e vorba de injecții sau sânge, sau chestii din astea, dar ce puteam face? L-am luat de mână și l-am lăsat cumva să își sprijine capul de umărul meu fără să se ridice de pe pernă. Am început iar să-i spun cuvintele magice „Liniștește-te, Jeffy", și o asistentă a început să-i frece cercul de piele din jurul orificiului cu o chestie galben-portocalie. Apoi a desigilat una din pungile acelea sterile în care sunt împachetate acele și a scos un ac cu adevărat imens, îndoit la mijloc la un unghi de nouăzeci de grade. Jeffrey a început să scâncească ușor, iar lacrimile lui mi-au inundat tricoul, dar nici măcar nu s-a clintit atunci când acul imens i-a străpuns pieptul. Asistenta a lovit ușor acul astfel încât să stea cât mai bine, iar eu am închis ochii. Am auzit pe cineva spunând: „A început să curgă sângele", și apoi am devenit un pic somnoros. Jeffrey a continuat să-mi strângă mâna foarte tare pentru câteva minute, până când eșantionul de sânge a fost colectat și un tub intravenos a fost pus înapoi în orificiu. Cred că amândoi am dormit o vreme. Când am deschis ochii, doctorul vorbea cu mama; nici unul din ei nu a observat că m-am trezit, așa că am stat în continuare

întins și i-am ascultat. Firește, Jeffrey a avut ceva ce ar fi putut fi o simplă infecție la ureche, numai că numărul celulelor albe din organismul lui era foarte scăzut din cauza medicamentelor pentru chimioterapie pe care le lua, astfel încât corpul lui nu s-a putut lupta foarte bine cu infecția. Doctorul spunea că Jeffrey va trebui să mai stea în spital încă vreo câteva zile și să primească antibiotice prin tubul intravenos, asta în plus față de medicamentele pentru chimioterapie. Mama nu părea deloc mulțumită.

– Putem să facem asta aici sau trebuie să...

– Va sta aici până mâine-dimineață. Îl vom duce la secția de pediatrie pentru moment, dar va trebui să-l deplasăm la spitalul pentru copii din Philadelphia imediat ce îi scade febra.

– Să-l deplasăm?

– Da, putem să-l trimitem cu o ambulanță astfel încât să nu întrerupem perfuzia sau putem să o oprim și să-l duceți dumneavoastră cu mașina. O să mă sfătuiesc și cu specialiștii de acolo mâine-dimineață, și cum o să spună ei, așa o să facem.

– O, Doamne! Cât de scump este un drum cu ambulanța?

– Nu știu, însă în acest moment va trebui să facem ce-i mai bine pentru fiul dumneavoastră din punct de vedere medical.

– Înțeleg. Doar că avem niște probleme din punct de vedere financiar cu toată nebunia asta. A trebuit să mă las de muncă...

În acel moment mama a început să plângă.

– Îmi pare rău, domnule doctor. Doar că... totul s-a întâmplat foarte repede, înțelegeți? Avem o asigurare

foarte bună. Dar s-au adăugat altele: toate celelalte plăți medicale, parcarea, masa, benzina, taxele. Iar soțului meu îi vine foarte greu... să accepte situația.

– Vă înțeleg, doamnă.

A mângâiat-o ușor pe umeri.

– Mă voi întoarce în câteva ore. Vă vom muta pe toți într-o cameră privată cât de curând, și poate reușiți și dumneavoastră să vă odihniți.

Da, sigur. Mama arăta atât de obosită că ar fi putut să doarmă o săptămână, știam însă că nu va închide un ochi.

M-am dat jos din pat de lângă Jeffrey ca să mă pregătesc de mutare și am adormit din nou în camera privată, într-un scaun lângă fereastră. Mama a petrecut câteva ore pe un pat de campanie pe care l-au adus înăuntru, dar nu cred că se poate spune că a dormit. Cam în fiecare oră, cineva din spital venea să-i ia temperatura lui Jeffrey sau să monteze încă o pungă la perfuzie, sau să facă altceva ce nu ne lăsa să dormim.

La ora 2 noaptea, mama a ieșit din cameră. Voiam să știu și eu ce se întâmplă, așa că după câteva minute am mers după ea. Am găsit-o stând pe coridor, cu spatele rezemat de perete și cu genunchii la piept, ținând în mână un pahar cu cafea pe care a luat-o probabil de la automatul de cafea de acolo. M-am lăsat lângă ea.

– Bună, mamă. Ce mai faci?

– Bine, Steven. Mi-am făcut griji foarte mari în legătură cu fratele tău aseară, dar se pare că așa va fi... de acum... viața noastră, cel puțin pentru o vreme.

– Mamă, cât o să dureze toată treaba asta?

– Vor mai face niște teste săptămâna viitoare. Dacă nu mai are cancer până atunci, va mai continua tratamentul încă vreo câțiva ani. Apoi, cine știe? După cinci ani fără cancer ar trebui să fie normal.

– Mamă, ce se întâmplă dacă nu scapă de cancer până săptămâna viitoare?

– Nu știu, Steven. Pur și simplu, nu știu. Apropo, îmi pare rău că ți-am distrus seara.

– Mamă, las-o baltă. E OK.

– A, da? OK zici? Să apar atunci și la petrecerea ta de absolvire purtând tot pantaloni de casă, nu?

– Da, ar fi super. Ai putea să-ți pui și părul pe bigudiuri pentru puncte în plus la categoria stil?

– S-ar putea să-mi iasă și asta, Stevie. Și ce părere ai de niște șlapi în picioare?

– Excelent, mamă. Ar fi excelent.

Chiar acolo pe hol, mi-am pus capul în poala ei. M-a mângâiat pe păr o vreme și apoi m-a trimis înapoi în cameră:

– Du-te și mai dormi un pic, dragule.

Cam pe la cinci dimineața a venit tata și m-a trezit (cred că mama l-a găsit până la urmă pe telefonul mobil). A pus un deget la buze astfel înct să nu fac zgomot și să-l trezesc pe Jeffrey, dar firește, a intrat o doamnă bufnind un căruț cu micul dejun. Așa că am făcut un fel de întrunire de familie mai ciudată în timp ce Jeffrey se chinuia să mănânce ceva. Ai mei s-au uitat câteva minute pe fișa medicală a lui Jeffrey, au discutat detaliile a ceea ce trebuia făcut în cazul în care mama și Jeffrey plecau la Philadelphia pentru o săptămână, și au ieșit pe coridor să discute despre ceva. Am rămas astfel câteva momente singur cu

Jeffrey. Arăta foarte obosit, dar febra îi trecuse, și era mai vioi psihic decât cu o noapte înainte. M-a întrebat de seara de dans:

– Te-ai distrat? Ai dansat mult? Te-a sărutat Renee Albert? A fost oribil?

– Mă lași, nebunaticule! Crede-mă, am zero șanse să mă sărut cu Renee Albert. Zero. *Zilch. Nada.*

– Păi, pe CINE ai sărutat?

– Pe nimeni. Stăteam cu prietenii mei atunci când ați venit să mă luați.

– Ți-am stricat seara?

– Și mama m-a întrebat fix același lucru. Jeffy, nu mi-ați stricat seara. Era o seară ratată din start. Și oricum tu ai avut o noaptea mai grea decât a mea.

– Ei, bine măcar că n-a trebuit să te săruți cu nimeni.

– Da, Jeffy, ce ușurare pentru mine.

Părinții mei s-au întors, așa că m-am ridicat să plec. Jeffrey m-a rugat să-l iau în brațe, așa că l-am luat.

– Ai grijă, Jeffy. Ne vedem curând, da? Te rog, nu uita că n-ai voie să arunci cu mâncare în asistente. Nu am chef să primesc reclamații telefonice, OK?

– Steven, da' eu nu arunc cu mâncare în... au, a fost o glumă, nu?

– Da, urâtule. A fost o glumă. Dar acum serios, nu ai voie să le săruți pe asistente pe gură. O să le strici machiajul.

– Îîîîhhhhhh!

Era deja 7 dimineața când am ajuns cu tata acasă. Am reușit să ajung în pat și m-am prăbușit într-o posibilă comă care a ținut până când mi s-a făcut prea foame ca să mai dorm. Era probabil miezul zilei, când

am reușit să ajung în bucătărie. Tata era deja acolo, stând pe scaun, cu barba nerasă și epuizat, mâncând un covrig și neavând nici un fel de expresie pe chip. A dat ușor din cap când m-a văzut, aproape ca între parteneri de afaceri – total neutru, ca și cum de fapt nici nu mă văzuse. Am scos cerealele și laptele, și era atât de liniște între noi, încât mi se întorsese stomacul de la zgomotul pe care îl producea procesul masticației. Imediat cum am terminat, am mers jos să cânt la tobe. Și am cântat la tobe. Și am cântat la tobe. Am cântat toate exercițiile de încălzire și apoi am parcurs toate lecțiile din săptămâna aceea. După aceea, am pus cinci CD-uri în CD-playerul din spatele tobelor, mi-am pus căștile, am apăsat „SHUFFLE“ și am cântat în același timp cu CD-ul cel puțin cinci piese de rock metal, una după alta fără să mă opresc.

M-am uitat în sus, în mijlocul unui solo de baterie într-o piesă a celor de la Led Zeppelin, și l-am văzut pe tata care stătea pe o canapea veche și ponosită, cam la opt metri în fața basului. Pentru că m-a speriat destul de tare și pentru că m-am gândit că era probabil surd în proporție de 43%, asta dacă era acolo de ceva vreme, am sărit și mi-am aruncat căștile.

– Ăăăă... bună, tată?

– Tocmai m-a sunat maică-ta. O să-l ducă pe Jeffrey la Philadelphia cam în două ore. Vrea să-i adunăm noi lucrurile lui? Ai idee ce jucării sau haine îi plac? Poți să mă ajuți?

Tata se simțea vinovat de acest lucru, de parcă mi-ar fi cerut să-i fur o sticlă de Jack Daniels sau ceva de genul ăsta.

– Desigur, tată.

– Hei, ai cântat de ceva vreme. Ești OK?

Nu-mi venea să cred că tata observase abia acum că aș putea să fiu afectat de starea fratelui meu.

– Sunt bine, tată.

– Oh, mama ta a crezut că păreai supărat la spital, și când i-au pus și tubul în piept...

– Tată, nu e doar că i-au pus un tub în piept. I l-au înfipt în piept. L-au ÎNFIPT!

Am fost uimit de ceea ce a urmat, deși trebuie să recunosc că era deja un lucru care se repeta în mod frecvent: am început să plâng. Și odată ce am început, nu m-am mai putut opri. Acum, nu că tata ar fi urmat neapărat să primească Premiul pentru Tatăl Anului acordat de Societatea Ursuleților de Pluș, dar pentru prima oară de câteva săptămâni încoace, a reacționat. M-a luat în brațe și m-a strâns tare de tot. Cred că am stat așa cam douăzeci de minute bune, până când n-am mai putut amâna momentul în care să-mi suflu nasul. Mi-am ridicat capul din brațele tatălui meu, m-am dus până la celălalt capăt al canapelei, am luat un șervețel și mi-am suflat nasul. Apoi m-am întors lângă el pe canapea. Ne-am uitat unul la celălalt fără să ne dăm seama ce urma să ne spunem sau ce trebuia să facem. Tata a spart într-un final tăcerea cu o veche replică de familie:

– Așa că, ăăăă, ce părere ai de cei de la Knicks?

Am râs un pic stingheriți, dar cel puțin am râs. Apoi am mers sus și am împachetat lucrurile lui Jeffrey. În drum spre spital am avut o revelație ciudată: fusese prima dată, de câteva săptămâni bune, când am râs cu fiecare membru al familiei în mai puțin de 24 de ore.

La spital, Jeffrey era foarte îngrijorat. Mama a ieșit pe hol să discute pe mobil cu doctorii din Philadelphia. Tata a rămas să stea de vorbă cu ea, iar eu am mers direct la fratele meu.

– Hei, Jeffy, cum te simți?

– Sunt OK. Am mâncat gliș cu lapte la micul dejun, dar n-a fost la fel de bun decât cel pe care îl faci tu. Sunt speriat.

– De ce ești speriat?

– Mami a spus că s-ar putea să trebuiască să-mi mai extragă măduvă din os mâine. Trebuia să se întâmple asta tocmai data viitoare, dar acum e mâine. Extracția de măduvă DOARE. Și probabil că sunt în continuare foarte bolnav din moment ce-mi fac asta mai repede. Au spus că o s-o facă peste o lună și că toate celulele alea rele o să dispară. Dar dacă nu au dispărut? Asta înseamnă că trebuie să mai iau iar medicamente de vomitat. NU E CORECT!

– Jeffy, sunt convins că doctorii știu ce fac. Nu ar face extracția de măduvă mai devreme decât dacă ar fi siguri că e OK.

– Dar s-ar putea să nu fie OK. Chiar s-ar putea să nu fie.

– Prietene, eu cred că ești norocos. Uite ce ți-am adus.

Și cu un gest teatral, l-am scos din geantă pe Eroul lui preferat.

– Uite! E Matt Medic. Este aici ca să te apere.

– Matt Medic, mi-e frică.

– Să nu-ți fie frică, micuțule.

I-a plăcut întotdeauna când mă prefăceam că sunt una din jucăriile lui, iar Matt Medic era perfect pentru

situația asta. Avea și o geantă imensă de medic de ambulanță și o chestie imensă gen armă, despre care noi spuneam că este un fel de seringă cu vaccin.

– Dar dacă sunt foarte bolnav?

– Ei bine, Fiule, numai fii atent la Administratorul de Vaccinuri al lui Matt Medic. Este plin cu gaz magic anti-blaste – garantat în a-ți salva măduva osoasă. Ia uită-te!

Și am mimat că Matt Medic îi face lui Jeffrey o „injecție".

– Ar trebui să fie suficient. Numai nu uita, nu trebuie să-ți faci nici o grijă atunci când Matt Medic este în acțiune. Și încă un lucru: nu săruta asistentele. O să aibă numai necazuri dacă faci asta!

În acel moment au intrat ai mei în cameră și a trebuit să parcurgem deja obligatoria scenă de îmbrățișări și rămas-bun. A fost până la urmă destul de emoționant. Ne-am spus că vom fi curând din nou împreună și că totul va fi bine, și în acel moment, toți membrii familiei eram uniți de același scop: să-l facem pe Jeffrey bine.

Ultimul lucru pe care i l-am spus lui Jeffrey a fost:

– O să treacă repede timpul, prietene. Nu uita să asculți de Matt Medic și n-o să ai probleme!

Așa cum s-a văzut mai târziu, avea să treacă mult timp și destule probleme până ca noi să fim din nou toți în aceeași cameră.

Necazuri

Luni, în timp ce aștepam autobuzul pentru școală, am avut o revelație înspăimântătoare: oamenii urmau să mă întrebe de ce m-a luat mama de la petrecerea de vineri seara. Până să oprească autobuzul în stație, eram convins că imediat ce o să mă urc, toți ochii se vor întoarce spre partea din față a autobuzului, țintuindu-mă în fața privirii aspre și fără milă a inchiziției maselor de adolescenți. Firește, nimeni nu s-a uitat la mine. Renee Albert a alergat înăuntru chiar în fața mea și ideea e că nu ai nici o șansă să se uite cineva la tine dacă ești în spatele lui Renee Albert. Chiar și un Mickey Mouse de doi metri s-ar fi putut strecura între noi, dar tot ce ar fi văzut cei din autobuz ar fi fost ținuta lui Renee sau noua ei coafură, sau brățara gigantică pe care i-a dat-o Biff când s-au întâlnit după petrecere.

Așa că a fost OK. M-am așezat singur pe banchetă, cu capul cumva învelit în tricou. Era un mod de apărare stupid, așa cum o broască țestoasă își bagă capul în carapace deoarece o locomotivă a trecut peste ea. În cazul meu, Annette era locomotiva. A venit la mine, ignorând complet faptul că încercam

să mă îngrop în scaun adânc de tot, până la compartimentul pentru bagaje.

– Bună, Steven. Ești bine? Am fost îngrijorată din cauza ta toată săptămâna. Totul e în regulă la tine acasă? Mama mi-a spus că a văzut ieri baloane pe care scria „însănătoșire grabnică“ agățate de cutia ta poștală. Sau ești pedepsit pentru ceva? Au aflat ai tăi că ai chiulit săptămâna trecută de la ora de mate? Dacă asta e, să știi că-mi pare rău. E numai vina mea. O să le spun dacă vrei. Este...

– Annette! Nu are nici o legătură cu tine. E o chestiune de familie, iar eu sunt OK. Sunt OK.

– Deci nu ești supărat pe...

– Am SPUS că sunt OK.

– OK, am întrebat doar. Să știi că totuși te-ai schimbat în ultima vreme.

– NU m-am schimbat în ultima vreme.

– Ba da. Nu-ți mai faci temele, te gândești aiurea toată ziua, mai puțin în momentele când ești cu trupa de jazz și țipi la mine cel puțin în jumătate din cazurile când vorbesc cu tine.

– Da? Dacă m-am schimbat așa de mult, cum se face că nimeni altcineva nu a observat?

– Ei, eu cred că...

– Serios, Annette. Nu e nimic în neregulă. Totul e perfect normal. Eu sunt doar... obosit din cauza școlii, atâta tot. Și mama m-a luat de la petrecere pentru că trebuia să mergem undeva.

Și chiar a fost – nu am mințit-o pe Annette.

– Bine, Steven. Mă rog.

– Deci, cum ai petrecut în weekend, Annette? Ai exersat mult? O să fii gata pentru Juilliard?

M-am gândit că-mi va merge la sigur să schimb subiectul începând o discuție despre toată chestia cu genialitatea la pian, numai că n-a fost chiar așa. Ea știa că se întâmplă ceva și chiar dacă nu putea să mă lege bine și să-mi administreze serul adevărului imediat, în autobuzul galben, în mijlocul străzii South Main, vedeam, totuși, în ochii ei că-și dorea să-mi smulgă cumva informația.

Ei bine, cel puțin conversația ușoară despre chestia cu claviatura a făcut ca restul drumului cu autobuzul să fie mai plăcut.

Am reușit să ajung în clasă fără să vorbesc cu nimeni, și tocmai mă pregăteam pentru o oră cu domnișoara Palma, în care să scriu o compunere care să n-aibă nimic de a face cu tema, când am auzit în difuzor o voce care spunea că sunt chemat la cancelarie. În timp ce ieșeam din clasă, am simțit o pereche de ochi ce mă țintuia. Domnișoara Palma mi-a aruncat o privire tristă și plină de compasiune, iar Annette mă studia de parcă ar fi fost Sherlock Holmes, iar eu aș fi fost o batistă la locul crimei.

Secretarele școlii mi-au spus să merg prin fața cancelariei până la zona de îndrumare. Ceea ce urma să mi se întâmple era probabil dintr-o zonă a sănătății mentale – devenisem ceea ce mama mea numise „un elev cu o situație deosebită“. Psihologul mă conduse în biroul ei și-mi facu semn să mă așez. Nu mai fusesem până atunci în acel birou, dar am priceput repede despre ce era vorba – dacă îți plac pastelurile și posterele cu mesaj, micul birou erau locul perfect pentru tine.

– Steven, numele meu este doamna Galley. Te-am chemat astăzi aici, deoarece o parte din profesorii tăi sunt îngrijorați din cauza ta.

Ceva din situația asta l-a trezit pe copilul limbut din mine.

– Sincer, speram ca toți profesorii mei să fie îngrijorați din cauza mea. Dar dacă ați fi amabilă să-mi spuneți care dintre ei nu e îngrijorat, poate aș putea să le cumpăr un măr sau ceva?

– Steven, înțelegi ce vreau să spun. Ești aici pentru că se pare că ai încetat să-ți mai faci temele la majoritatea materiilor importante. Tu nu ai avut niciodată probleme la școală până acum, dar brusc ești în pericol să nu promovezi. Poți să-mi spui de ce se întâmplă așa ceva?

– Ei bine, sincer să fiu, doamnă Galley, poate ați auzit de penuria de pixuri la nivel mondial. Îmi place să cred că prin faptul că nu-mi fac temele, salvez și eu atât cât pot.

Apoi, ea a făcut ceva ce funcționează destul de bine în cazul meu: mi-a administrat Tratamentul de Tăcere. Pur și simplu s-a uitat la mine. Am încercat cu disperare să-mi distrag atenția uitându-mă la alte lucruri din birou: posterul mic cu diferite ipostaze de „smileys“, un Garfield de pluș așezat pe dulap, borcanul cu bomboane în forma de inimă de pe birou. Am reușit până la urmă: bomboanele mi-au distras atenția de la fixatul doamnei Galley, dar, în același timp, m-au făcut să-mi doresc rău de tot să mănânc și eu una. După ce incredibila confruntare a voințelor noastre a atins punctul culminant, i-am cerut o bomboană în formă de inimă:

– Deci, vrei o bomboană în formă de inimă?

– Da, doamnă Galley.

– Ei bine, eu am o regulă aici, Steven: vorbești, primești bomboană.

Am început să-mi dau seama, poate un pic prea târziu, că o subestimasem pe această doamnă. Tăcerea ne-a cuprins din nou. Nu eram pregătit să vorbesc cu nimeni despre Jeffrey. Și după trei săptămâni de ținut secretul, nu aveam de gând să mă dau bătut pentru o nenorocită de bomboană ieftină.

Tocmai atunci a sunat clopoțelul.

– OK, cred că e momentul să plec acum. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Mulțumesc pentru că ați fost cât pe ce să-mi dați o bomboană.

– STAI AȘA, Steven. Ai ora de sport acum, nu?

– Da. De ce?

– Te-ai întrebat vreodată ce fac profesorii de la celelalte materii, dacă fiecare elev din clasa ta are ora de sport?

– Ei bine, ăăă, nu chiar. Se adună în spatele chioșcului și fumează țigări Camel fără filtru?

– Nu. Toți se întâlnesc. De fapt, se întâlnesc chiar acum. Iar tu și cu mine ne vom îndrepta într-acolo să ne întâlnim CU ei.

– Trebuie?

– Mda.

– CHIAR trebuie?

– A-ha.

Am ieșit din biroul ei și am mers pe micul „Drum al pieirii" pe care mi-l pregătise.

– Nu te grăbi, Steven.

M-am întors.

– Vrei o bomboană în formă de inimă?

OK, nu eram prea mândru de mine în acel moment. Am luat o bomboană în formă de inimă și am pornit din nou la drum.

Când am intrat, toți profesorii mei stăteau la o masă imensă de ședință, bând cafea, râzând, corectând lucrări. S-au uitat la mine fără nici o surpriză pe chip: era o înscenare, desigur. Doamna Galley m-a condus spre un scaun și s-a așezat lângă mine. Apoi, profesorii au început să vorbească. Iată ce mi-au auzit urechile:

– Steven, nouă ne place de tine... bla, bla, bla.

– Și tu ai fost mereu un excelent... pam, pam, pam.

– Dar dintr-odată nu mai performezi la nivelul... na, na, na, na, na.

– Punctajul tău la ora mea a scăzut de la nouăzeci și doi la... ram-pam-pam.

– Ne-am adunat astăzi aici, ca să ne ajuți să înțelegem cum anume să te ajutăm cu... la-la-li-la-la-la.

– Steven? Poți să ne spui ce s-a întâmplat?

– Steven?

– STEE-VEN?

– Ăăămmm... nu s-a întâmplat nimic. Am avut foarte multă treabă. Știți doar, cu trupa, și trupa de jazz, și trupa de jazz de liceeni a orașului. Așa că, ăăă, nu prea am... am fost pe acasă.

În fix acest moment a intrat domnul Watras. Ce – oamenii ăștia au al șaselea simț sau ce?

– Steven, și eu sunt îngrijorat de notele tale. Profesorii tăi m-au rugat să fiu și eu astăzi aici pentru că, dacă lucrurile nu se îmbunătățesc în acest sens,

s-ar putea să nu mai poți repeta sau cânta în trupa orașului.

Mă gândeam, „Hei, domnule W. – unde au dispărut cuvinte ca: «prietene» și «motan»? Acum brusc, așa, doar pentru că suntem într-o mare întâlnire, ați devenit «Marele Profesor»?“ Dar nu prea am avut timp să mă gândesc la această mare trădare, pentru că doamna Galley a intervenit:

– Steven, nimeni nu vrea să te pedepsească, dar trebuie să descoperim cauza acestei schimbări drastice în atitudinea și hobby-urile tale, și avem nevoie de o promisiune din partea ta că o să-ți faci temele. Te mai întreb o dată, este ceva ce ar trebui să știm și noi?

Și atunci brusc, am simțit că sunt pe punctul de a izbucni în lacrimi – ceea ce firește devenise o obișnuință pentru mine. Și am început să fiu cinstit – ceea ce nu fusese o obișnuință în ultima vreme.

– Fratele meu... fratele meu...

În timp ce mi-am luat o pauză ca să plâng, și profu' de mate mi-a împins mai aproape cutia de șervețele – oare toți copii cedează ca ouăle de prepeliță, atunci când sunt capturați aici? – domnișoara Palma a spus:

– Spune-le, Steven.

Nu a spus: „Spune-ne, Steven“, ci „Spune-le, Steven“. Adică ea știa.

– Fratele meu... are cancer.

Doamne, dacă vrei să reduci la tăcere o cameră plină cu adulți, în mod evident „Fratele meu are cancer“ e propoziția cheie. Toți m-au privit în tăcere timp de cincisprezece secunde bune. Ei, nu că erau *bune* cele cincisprezece secunde, dar înțelegeți ce vreau să spun. Străduindu-mă să-mi suflu nasul și

să-mi șterg ochii pe șervețelul subțire și de proastă calitate al școlii, fără să devin îngrozitor de grețos, mă gândeam: „Oare de ce toți oamenii ăștia se chinuie practic să-ți smulgă adevărul cu cleștele dacă nu vor să îl audă?“

Când au început din nou să vorbească, tonul lor devenise mai blând și mai prietenos. Domnul Watras a spus că, bineînțeles, în aceste circumstanțe, pot rămâne în trupa orașului – cu condiția să încep să-mi fac din nou temele. Fiecare dintre profesorii mei a căzut de acord să-mi pregătească un pachet de teme pentru acasă, pe care să le fac astfel încât să recuperez, și au mers până acolo încât să-mi dea și vacanța de Crăciun pentru a putea să-mi termin lucrările, pentru că perioada de examinare va fi tocmai în ianuarie. Mai mult, doamna Galley mi-a mai dat o bomboană în formă de inimă. Numai că mai rămăsese un lucru nerezolvat:

– Se poate ca părinții mei să nu afle despre asta? Dacă promit că voi preda toate lucrările la timp, puteți să mai așteptați până să-i sunați? Mama e cu fratele meu la spital, iar tata este... foarte supărat. Îmi voi face fiecare temă, promit. Îmi puteți da, vă rog, încă o șansă?

Toată lumea a fost de acord cu asta și întâlnirea s-a terminat odată cu ora de sport. NU eram încă pregătit să merg pe coridorul școlii, așa că am mai stat puțin, am mai folosit câteva șervețele și am respirat adânc de câteva ori. Domnișoara Palma a rămas în urmă, împreună cu mine, pentru un minut:

– Steven, dacă este ceva ce aș putea să fac...

– Mi-ați citit compunerile, nu-i așa?

– Nu, nu ți-am citit compunerile. Ce vrei să spui cu asta?

– Știați că fratele meu are – știați de fratele meu.

– Steven, te asigur, nu ți-am citit compunerile. Nu citesc niciodată ceva ce elevii mei nu-și doresc, niciodată.

– Atunci de unde ați știut?

– Sunt alți... oameni care cunosc situația fratelui tău.

– Cine?

– Steven, amândoi vom întârzia la ore.

– Cine? Cine a știut? Cine v-a spus?

– O elevă, Steven. O elevă a venit la mine pentru că era foarte îngrijorată în legătură cu tine și nu a știut ce altceva să facă.

Annette. Trebuie să mă duc la baie în ora de mate și să stau de vorbă cu fata aia.

În următoarele ore și în pauza de prânz, mi-am făcut griji în legătură cu toate temele pe care trebuie să le recuperez și am fumegat în legătură cu faptul că Annette mi-a știut secretul tot timpul ăsta. Și nu mi-a spus. ȘI i-a spus unei profesoare!

Apoi, a venit ora de mate. Mi s-a dat voie să plec de la oră fără nici o problemă. Chiar dacă chiulisem cu o săptămână înainte ca să mă duc la baie, nici un profesor nu avea de gând să-mi refuze nimic în această zi specială. Doar ca să fiu eu liniștit că n-am mințit de tot, în drumul meu spre camera de repetiții, am trecut mai întâi pe la baie. Chiar și de acolo, auzeam cum Annette cântă la pian ceva care suna foarte rapid și nervos, ceea ce făcea să fie coloana sonoră perfectă pentru starea mea de spirit. Am luat

urma sunetelor și am intrat atât de vijelios în sală, încât Annette s-a oprit din cântat și a sărit de pe scaun.

– Bună, Steven. Ești OK?

– Da, sunt bine. Sunt mai mult decât bine – sunt super. Am fost târât într-o întâlnire a profesorilor și acolo am fost tras de urechi de către jumătate din adulții din această școală, doar pentru că O FATĂ m-a dat în gât.

– Despre ce vorbești tu acolo?

– A, ca și cum n-ai ști? Vorbesc despre faptul că te-ai dus repede și i-ai spus domnișoarei Palma.

– I-am spus ce?

– Despre cancerul lui Jeffrey!

Annette a înghețat și m-a privit ca și cum i-aș fi dat o palmă peste față.

– Jeffrey are cancer?

– O, Doamne! Nu ai... știut?

Ca în orice situație penibilă, timpul trece foarte greu, însă de data asta a durat enorm. Annette era evident șocată de veste. Și iată că mă aflam în postura ciudată de a o liniști în privința bolii fratelui meu. Probabil am zis ceva bun până la urmă, pentru că după câteva minute nu a mai fost tristă din cauza bolii mortale a fratelui meu și a devenit nervoasă pe mine pentru că nu i-am spus până atunci. Pentru a scurta un pic povestirea asta lungă, mi-a ținut morală vreo zece minute, până când mi-am dat seama că trebuie să mă întorc la ora de mate. Știam că trebuia să pun capăt acestei încercări de a face conversație.

– Mulțumesc pentru înțelegere în astfel de momente grele, Annette.

M-am întors ca să dispar cât mai repede, și am auzit-o strigând după mine:

– Steven, așteaptă!

Dar nu m-am oprit. Știu că nu era corect din partea mea, dar fusesem deja abuzat prea mult în ziua aceea și nu eram pregătit să mă împrietenesc cu nimeni, pentru moment.

Când am ajuns la jumătatea drumului spre la clasă, am avut o revelație bizară: dacă nu-i spusese Annette domnișoarei Palma, atunci cine îi spusese?

Firește, când m-am întors la ora de mate, profesorul s-a uitat lung la mine, dar n-a fost genul de privire încruntată pe care aș fi primit-o săptămâna trecută. În schimb, a fost același gen de zâmbet de semi-compasiune, semi-hai-să-încercăm-să-fim-veseli, pe care toți cei care veneau la noi în vizită și-l lipeau pe față în momentul în care sunau la ușă. Am mers la locul meu în bancă și am fost cu adevărat atent la ore până la sfârșit. În drum spre ușă, profesorul mi-a dat un dosar imens: temele pe care trebuie să le fac pentru a recupera materia. Poate că a fost cel mai rapid dintre profesorii mei, însă abordarea pe care a ales-o nu a fost unică. Până la finalul zilei următoare, căram deja cinci dosare din astea de distracție, într-un curcubeu de culori pastel și fluorescente.

În orice caz, am mers și la celelalte ore, am cântat la tobe, și apoi am mers la autobuz. Annette s-a urcat după ce eu eram deja în autobuz, dar nu a venit să se așeze lângă mine. În schimb, mi s-a întâmplat un alt eveniment de-a dreptul bizar – Renee a plutit în autobuz, s-a uitat împrejur până mi-a întâlnit privirea și s-a așezat în locul liber lăsat de Annette.

– Bună, Steven.

– Ăăăăă... bună, Renee. Te pot... ăăă... ajuta cu ceva?

Poți observa cu ușurință de ce abilitate verbală sunt capabil. Am locuit ușă în ușă cu fata asta de pe vremea când eram, ca să zic așa, embrioni, iar asta a fost cea mai bună replică pe care am putut s-o scot din mine. Deosebit!

– Ei bine, eu... ăăă... mama mea s-a întâlnit cu mama ta la Shop Rite săptămâna trecută și...

– Da?

– Îmi pare rău pentru fratele tău.

– Fratele meu?

– Știi, pentru faptul că e bolnav? Probabil că îți vine foarte greu.

– Nu, sunt OK. Serios. Nu e mare lucru.

– Mama ta a spus că Jeffrey este foarte viteaz și rezistă foarte bine.

– Da, ei, o să fie bine.

– Știi ce, Steven? Și tu ești foarte viteaz.

– Da?

(„Sunt? Nu mă simt viteaz. Mă simt ca un mare idiot, trecând din criză în criză, incapabil să vorbesc cu nimeni, d'apăi cu Renee Albert.")

– Chiar ești. Am știut că e ceva în neregulă cu tine. Ba chiar...

– Ba chiar ce?

– Ba chiar... sper că nu ești supărat.

Apoi a făcut acea chestie, respectiv și-a mușcat ușor buza, lucru care mă face mereu să mă gândesc să o sărut dintr-un motiv sau altul. Mi-am ferit privirea timp de un minut, pentru că faptul că eram atât de

atras de Renee făcea să-mi fie foarte greu să mă concentrez la ce-mi spunea. Annette, care stătea câteva scaune mai în față pe rândul din stânga, se uita supărată la mine. Și totuși, n-am avut timp să mă gândesc prea mult la asta, pentru că Renee a vorbit din nou:

– Ba chiar... i-am spus domnișoarei Palma despre Jeffrey.

La naiba! Renee Albert știa că exist. Dar mi-aș fi dorit să nu fie așa.

Înfometat în Siberia

A trecut timpul. Jeffrey a venit acasă. Iarna a năvălit cu putere în oraș. Undeva în acest oraș se desfășura un Crăciun tare bizar, în care Jeffrey a primit un morman de cadouri, mai mare decât pomul de Crăciun. Au venit rude din toate colțurile țării, dar nimeni nu a mai zâmbit atât de mult. Între timp, eu eram ocupat cu temele pentru școală. Multe, foarte multe teme.

Acasă, eram îngrijorat ca nu cumva ai mei să se prindă, să se mire și să comenteze în legătură cu mormanul de lucrări pentru școală în care eram îngropat. Însă, cât timp mama a fost în Philadelphia cu Jeffrey, tata era mut, iar când s-au întors, mama a dormit, iar tata a stat cu Jeffrey. Mă gândeam foarte serios că aș fi putut să stau pe podea, în mijlocul bucătăriei, frecând două bețe unul de celălalt deasupra unei bucăți de dinamită și a unei canistre de benzină, și ai mei ar fi fost absolut indiferenți, atâta timp cât eram ocupat cu ceva. Ceea ce nimeni nu a sesizat a fost că e o mare diferență între a mă ocupa cu ceva și a avea grijă de mine însumi.

Și eram supărat. Absurd și extrem de supărat în fiecare minut al fiecărei zile. Am făcut toate temele pe care mi le-au dat profesorii de făcut și le-am făcut foarte bine, dar eram atât de încordat în timp ce le făceam că am rupt mormane de creioane, am șters cu guma până am ajuns pe partea cealaltă a paginii, asta de mai multe ori, am scris cu spațiere de stânga pe desktop din cauza faptului că am scris prea mult. S-a răspândit vestea și la școală despre „situația mea tragică", și am devenit un fel de mini-celebritate. Brusc, Renee a devenit amica mea, iar Annette, ca întotdeauna, m-a iertat. Profesorii erau încântați de „noua mea atitudine deosebită" și îmi spuneau mereu ce „de gașcă" sunt. În rarele momente când observau că sunt și eu pe acolo, rudele mele comentau cât de „puternic" și de „viteaz" sunt, și cât de „norocos" este Jeffrey că are un frate ca mine. Oare de ce nu încercau să fie la fel de „norocoși" ca Jeffrey pentru câteva luni?

Și-mi venea să țip la fiecare profesor: „De ce mă obligați să fac temele astea stupide în timp ce numărul celulelor albe ale fratelui meu este în scădere? Cui îi pasă să știe pe de rost care sunt primii zece președinți când fratelui meu urmează să i se mai facă vineri o gaură în coloana vertebrală? La ce mă ajută pe mine metoda FOIL[1] de înmulțire a binomilor, când gingiile fratelui meu sângerează de fiecare dată când încearcă să se spele pe dinți?"

Și-mi doream să-l pocnesc pe fiecare puști care spunea că „înțelege" prin ce trec. Nimeni nu înțelegea prin ce trec. Poate dacă m-aș fi dus la fiecare acasă,

[1] FOIL este o tehnică de distribuire a doi binomi.

lovind la întâmplare un membru al familiei cu un ciocan de doi-pe-patru, poate ar fi început să înțeleagă.

Iar părinții mei – ei încercau, dar DOAMNE! Nici măcar nu puteam să mă uit la ei fără să-mi mușc limba.

Între timp, Jeffrey a chelit. Și-a pierdut minunatul lui păr auriu. Cârlionți mici erau pe perna lui, pe umerii pijamalei sale favorite cu Buzz Lightyear, pe chiuveta de la baie. Și apoi, într-o zi, nu a mai fost păr să cadă. Pentru multă vreme nu mi-a spus nimic despre asta, dar pe lângă asta, și fața lui umflată, de la steroizii pe care îi lua, arăta îngrozitor.

Desigur, steroizii îl făcuseră să fie extrem de agitat, așa că, deși el era singurul om pe care eu încă nu eram supărat, mă cam înnebunea de cap. Nu a putut merge timp de câteva săptămâni la școală, asta atâta timp cât numărul celulelor sale albe era încă mult prea mic, așa că eu eram practic singura lui sursă de distracție. Iată cum arăta o noapte când el era acasă:

1. Așezat pe scaun și încercat făcut teme.

2. Întrerupt de Jeffrey: „Te rog, joacă-te cu mine".

3. Ignorat frate, încercat făcut teme.

4. Întrerupt de Jeffrey: „HAIDE, Steven! M-am PLICTISIT!"

5. Rugat Jeffrey să-mi acorde cinci minute de liniște.

6. Jeffrey rugat să mă joc cinci minute: „Steven, tu niciodată nu te joci cu mine – niciodată!"

7. Mutat întreaga operațiune de făcut temele într-o altă cameră.

8. Repetat pașii 1-7 sub îndrumarea unui maniac mic și drogat.

Mă jucam cu el timp de cel puțin o oră în fiecare noapte, dar de multe ori nici unul din noi nu se concentra prea mult la joc. Eu încercam mereu să găsesc o scuză ca să nu mă mai joc, iar Jeffrey deseori nu se simțea bine. Era ceva de genul „Seara de Dame la Stația de Plicitiseală și la Clinica de Greață".

În plus, dacă este cineva interesat să experimenteze cea mai tare senzație de vinovăție, îi recomand să câștige un joc în fața unui pacient cu cancer, în vârstă de cinci ani, inflamat și chel. Astfel încât, ca să evit senzația de vinovăție, îmi petreceam cam jumătate din timp trișând pe furiș ca mereu și mereu să câștige Jeffrey.

Ceea ce era din nou o problemă, pentru că pe măsură ce câștiga voia să joace mai mult.

Mai e un lucru pentru care mă voi simți mereu vinovat: Jeffrey mă înnebunea de cap atât de rău cu nevoia lui de i se da atenție, încât mă simțeam deseori ușurat când se întorcea în spital. Ce vreau să spun este că aveam nevoie de timp în care să fiu departe de el, astfel încât să recuperez din temele nefăcute. Dar cât de oribil este asta? Îmi doream ca propriul frățior să fie internat în spital doar ca să nu mai trebuiască să joc încă o dată Tobogane și Scări.

Am avut și eu un moment de glorie în ianuarie când am predat ultima lucrare pe care o mai aveam de recuperat. Am scris despre asta la ora de engleză și chiar mi-am citit compunerea cu voce tare. Iată cum sunau concluziile acelei zile:

– Dragii mei colegi, aveți aici în fața voastră un om schimbat. Mai demult, am trăit în teamă, ascunzându-mă în tot felul de locuri, evitând temele pentru școală oricât de mult m-ar fi costat. Viața mea devenise o mare încurcătură de minciuni și jumătăți de adevăr. Și credeam că pot să scap ieftin. Credeam că pot continua așa la nesfârșit cu aceste planuri și înșelătorii. Credeam că pot rămâne cu temele nefăcute pentru totdeauna. Dar am greșit – o, și cât de mult încă! Prieteni, există pe această planetă un echilibru fragil, un echilibru între bine și rău, dreptate și ticăloșenie, între crimă și pedeapsă. Și atunci când oricine încearcă să încline balanța prea mult, va fi tot timpul echilibrat la poziția inițială. Așa că aveți grijă! MARE GRIJĂ!

OK, subiectul compunerii era: „Alegeţi un personaj din romanele lui Mark Twain și explicați cum a fost el schimbat de experiența prin care a trecut". Domnișoara Palma m-a lăudat totuși pentru „deosebitul meu talent retoric". Și asta ar trebui să însemne ceva.

Așa mi-am încheiat toate temele. Ai mei n-o să primească astfel telefonul înspăimântător de la doamna Galley. Pot rămâne în trupa de jazz a orașului. Și se părea că toate temerile mele legate de școală luaseră sfârșit. Dar pe cine încerc eu să păcălesc? Nimeni nu e mai priceput să o încaseze de la soartă ca Steven Alper. Chiar când lucrurile luaseră o întorsătură pozitivă, am răcit.

O mare bucurie, nu? Transpiri un pic, tușești un pic, stai în pat toată ziua uitându-te la filme și asta pentru câteva zile în timp ce ai tăi îți îndeplinesc orice dorință – nu este rău chiar deloc. Oricum, dacă ai cumva un frate cu leucemie care are nevoie să evite expunerea la viruși, nu ai cum să FII în aceeași CASĂ cu părinții tăi atunci când ești răcit. Așa că tocmai când aveam nevoie mai mult de ai mei, în momentele mele de mare nevoie și de crampe intestinale, m-au expediat în capătul celălalt al orașului la bunicul și bunica.

Acum, eu îl iubesc pe bunicul la fel de mult ca și pe ceilalți – iar bunica este și ea OK, asta când nu șterge praful pe lângă mine la fiecare cinci minute sau când nu mă bate la cap în legătură cu felul în care stau –, dar casa lor este, ca să mă exprim elegant, primitivă. Au ei cumva un aparat video? Nu. DVD? Nicidecum. CD player? Negativ. Computer? Nu. PlayStation? Glumești.

Era ca și cum părinții mei își trimiseseră fiul lor mai mare și bolnav în Siberia.

Am petrecut în total opt zile în acea preamărită colibă, dar în primele zile am dormit în cea mai mare parte a timpului. Ultimele cinci au fost mai grele. Cam câte jocuri de Maciu-Piciu poate un băiat normal de treisprezece ani să joace cu bunică-sa fără să rămână astfel cu sechele serioase? Slavă Domnului, limita este peste șaptesprezece la rând, adică atât cât am jucat eu cu a mea. Cam cât poate același băiat normal să discute cu bunicul lui fără să rămână în pană de lucruri înțelepte de spus? Răspunsul la această întrebare este: patru zile, DOAR DACĂ

băiatul este practic în comă în primele trei. Și cam cât de dubios miroase casa bunicilor mei, apropo? Din momentul în care nasul meu s-a desfundat în Ziua a Cincea, greața mea s-a accentuat brusc, pentru că mirosul ciudat de friptură făcută într-un ceaun vechi, amestecat cu mirosul de naftalină nu era tocmai ideal pentru calmarea stomacului.

Apropo de friptura la ceaun, am petrecut cele trei luni înainte de această vizită involuntară, trăind numai dintr-o combinație între inteligența mea și cuptorul cu microunde. Te-ai gândi probabil că această săptămână cu mâncare adevărată, pregătită de un bucătar humanoid, ar fi o schimbare bine-venită. Și totuși, cu excepția cărnii îndelung afumate, bunica mea nu m-a hrănit cu altceva decât cu: banane, orez, piure de mere și pâine prăjită, având în vedere boala mea. Bleah! Ajunsesem atât de rău, încât petreceam ore întregi stând pe canapea, privind-o pe bunica croșetând și plănuind modalități de a mă strecura în bucătărie ca să fur niște carne.

Cam cât de patetic am ajuns? Mi-a trebuit doar o săptămână cu bunicii ca să ajung atât de disperat încât să aspir la mârșava crimă de vito-ucidere. Alte câteva zile și m-aș fi îmbolnăvit de scorbut sau de gușă, sau de cine-ştie-ce.

Și totuși, au fost și lucruri bune în legătură cu acea săptămână. Cel mai tare dintre ele a fost faptul că nu m-am dus la școală, deși eram destul de îngrijorat de faptul că aveam iar teme de recuperat și că probabil riscam să pic la examene. Am primit nenumărate telefoane de la mama și Jeffrey, și chiar mi-au lăsat

tot felul de lucruri în cutia poștală a bunicilor mei. Cel mai drăguț lucru a fost un cadou de la Jeffrey, cu un bilețel scris de Jeffrey cu ajutorul mamei:

Dragă Steven,
Îmi pare rău că ești atât de bolnav. Ți l-am trimis pe Matt Medic să te ajute să te faci bine. Când îți va face o injecție anti-răceală, să ai grijă să te gândești tare la lucruri anti-răceală. Doctorul Purrow a spus că e important.
De asemenea, mama i-a spus tatei că ai o voce de parcă ai fi pe moarte. Dacă promiți că te vei face bine și nu vei muri, promit și eu același lucru.

Prietenul tău,
Jeffrey Alper

Tare chestia că și-a scris și numele de famlie, nu?

Am mai primit și niște telefoane surpriză; bănuiesc că părinții mei au dat tuturor numărul de telefon de la bunici cu speranța că mă vor suna toți și mă vor salva de la o moarte înceată și agonizantă, cauzată de malnutriție și de jocul de remy. Annette m-a sunat de două ori, câțiva băieți de la școală au lăsat mesaje, iar domnul Watras și domnișoara Palma au sunat fiecare câte o dată. A fost deosebit de ciudat să vorbesc la telefon cu profesorii mei. Adică, eram în pantalonii de casă jerpeliți, în mijlocul unei mări imense de șervețele ude leoarcă și aruncate care încotro. Cu siguranță nu era o imagine extraordinară a psihicului meu. Domnul Watras m-a întrebat dacă am mai exersat, iar eu i-am spus că exersasem abilitățile mele

de baschetbalist în a arunca la coș șervețele. După care m-am simțit jenat. Adică, știu că și profesorii sunt oameni sau cel puțin majoritatea sunt, dar nu poţi vorbi cu ei așa cum vorbești cu toată lumea. Oricum, orice telefon care reușea să mă țină departe de la a mă uita la *Familia reunită* și *Fetele de Aur* împreună cu bunica, pentru cea de-a treia seară consecutiv, era un telefon bine-venit pentru mine.

Până la sfârșitul săptămânii încă suferearn din cauza faptului că fusesem exilat. Ce vreau să spun este că știu exact de ce a trebuit să se întâmple asta, dar, totuși, ești afectat atunci când știi că fratele tău este cocoloșit acasă de ambii părinți, iar tu ești obligat să sorbi piure de mere cu marea familie Ma-Jongg tocmai în capătul celălalt al orașului. Simțeam nevoia ca ai mei să-mi dea atenție, rău de tot. În plus, aveam tot felul de vise ciudate despre cum vânam animale sălbatice cu mâinile goale. Aveam nevoie să trec pe o dietă cu multe proteine și asta repede de tot. Așa că, duminică, mi-am luat la revedere de la bunica și m-am urcat în nava de croazieră, respectiv mașina lui bunicu', pentru a merge înapoi la viața mea adevărată.

Dar ce fraier sunt! Uitasem că, de fapt, eu nu am o viață adevărată. Astfel că, atunci când am ajuns acasă, bannerele, steagurile și majoretele care trebuiau să fie aliniate la colț gata să-mi serbeze întoarcerea erau cam absente. De fapt, nici măcar părinții mei și cu Jeffrey nu erau acasă. Am trecut prin ritualul de strângere puternică de mână cu bunicul („Ne mai vedem, Musculosule!"), am intrat în casă și m-am împleticit până la bucătărie, cu scopul de a consuma cantități imense de carne și brânză pentru a-mi salva viața.

Numai că, în cazul ținutului pustiu al frigiderului nostru, mai erau trei sferturi dintr-o chestie de iaurt, și jumătate de burrito de fasole gătit la microunde.

Apoi mi-am pornit calculatorul pentru a vedea câți oameni mi-au trimis emailuri pentru a verifica dacă sunt OK. Aveam șaptesprezece mesaje noi, ceea ce era foarte promițător. Doar că unsprezece erau spamuri – ceea ce ar fi fost grozav, asta dacă aș fi căutat un credit avantajos sau o modalitate de a „scăpa de grăsime și încă repede!“ Căutam pentru moment un pic de contact uman și consolare, așa că am mers direct la cele șase mesaje de la oameni pe care practic îi cunosc, şi toți îmi spunea mai mult sau mai puțin același lucru: „o doamne ai lipsit cam două (sau trei, sau patru) zile și tu nai fost niciodată absent. Jeffrey este în regulă? mă rog pentru el. ne e dor de tine!L“

Ca și cum gramatica și punctuația prietenilor mei n-ar fi fost destul de deranjantă, faptul că nimeni nu se gândea că ar putea fi o problemă cu MINE a fost îndeajuns ca să-mi accentueze proasta dispoziție. M-am trântit pe canapea și am sunat-o pe singura persoană care devenise treptat, fără ca eu să mă prind, confidenta mea: Annette.

– Hei. Am ajuns acasă.

– Minunat! Te simți mai bine acum? Ne-ai lipsit în trupa de jazz săptămâna asta. Și fiecare profesor m-a întrebat de tine. Și o fată a fost foarte curioasă unde ești.

– Cine?

– Ei, cineva.

– Annette, acum nu sunt în starea perfectă pentru a fi torturat. Binevoiești să-mi spui, te rog?

– Nu sunt sigură dacă e bine, Steven. Inima ta s-ar putea să nu reziste tensiunii dacă nu te-ai însănătoșit complet.

– Annette...

– OK, o să-ți dau un indiciu: poartă tricouri foarte strâmte, iar tu salivezi după ea ca un maimuțoi cu probleme.

– CE? Despre ce VORBEȘTI? Nu salivez după Renee ca un nimic cu probleme.

– Dar te-ai prins imediat despre cine e vorba, nu?

Pe de o parte, Renee continua să arate un interes crescând, chiar brusc, pentru persoana mea. Pe de altă parte, mârrrrr! Care era problema lui Annette?

Am mai vorbit o vreme, până când a fost chemată la masă: vițel cu parmezan. Firește, exista mâncare pe bază de animale din abundență, dacă știi unde să cauți. Dar dacă ești prea patetic, prea părăsit și uitat de toată lumea, nu poți decât să scotocești o conservă de fructe de acum o sută de ani, din adâncimile cămării din beci.

Stăteam la masa din bucătărie, singur, alegând cireșele dintre lucrurile diverse și bej ce constituiau 93% din acel cocktail de fructe, când familia mea s-a întors acasă, râzând de pe urma unei glume de-a lor, de care s-au bucurat în timpul săptămânii mele de exil. Jeffrey s-a uitat la părinții mei pentru a cere voie și, după ce mama a dat pozitiv din cap, a sărit direct la mine în brațe.

– Am crezut că n-o să te mai văd niciodată.

– De ce? Am fost numai răcit.

– Dar mami a spus că ești...

– Știu: pe moarte. Numai că n-am fost deloc pe moarte, și acum sunt bine.

Apoi mama a intervenit:

– O, Stevie, ce bine că ești și tu acasă!

– Hei! Te-ai prins că am fost plecat? Care a fost chestia care mi-a trădat absența?

– Steven AL-per! Ce ai pățit?

Cearta care a urmat n-a fost atât de distractivă pentru nimeni, deși Jeffrey a chicotit când am spus că bunica era o „vrăjitoare nebună care înfometa copiii". E posibil ca tata să fi considerat corectă afirmația mea, dar nu era atât de prost încât să se bage în focul luptei, așa că l-a luat pe Jeffrey de pe câmpul de bătălie și l-a dus la culcare. Fără spectatori, eu și mama ne-am potolit destul de repede, fără vreo rezolvare anume. Eu m-am făcut mic și am dispărut, m-am dus jos și am cântat la toba pentru repetiții. La început, încheieturile mele erau cam ruginite, după mai mult de o săptămână de pauză, dar m-am încălzit treptat până când am cântat incredibil de repede și mai puternic decât în mod normal. Când am obosit, m-am oprit o clipă și am ascultat niște punk exploziv pe discman. Apoi m-am întors din nou la toba pentru repetiții. Probabil că am stat acolo jos, cântând, vreme de vreo două ore – încercam să stau ascuns până când toată lumea era în pat, astfel încât să nu mă întâlnesc cu nimeni. Într-un sfârșit, m-am gândit că drumul este deja liber, așa că am urcat în vârful degetelor.

Nu se culcaseră încă. După cum s-a dovedit ulterior, familia mea nu avusese o săptămână excelentă așa cum mi-am imaginat eu cu ciudă. Auzeam zgomote din baia de sus: Jeffrey vomita, iar mama încerca să-l liniștească. Am văzut apoi ceva absolut șocant – chiar în fața mea, la masa din bucătărie, tata era prăbușit pe o grămadă de documente cu capul în mâini.

Și plângea.

Amețit și parfumat

Dacă ai avea un tată care nu a manifestat nici un fel de emoție timp de trei luni și pe care îl surprinzi plângând de parcă l-ar fi împușcat cineva pe Bambi chiar în fața lui, ce ai face? Exact – te-ai furișa afară și nu ai lăsa pe nimeni să creadă că ai văzut ceva. Și exact asta am făcut și eu. M-am târât înapoi în pivniță, ca un hoț extrem de experimentat, și am ascultat cea mai calmă muzică pe care o știu eu: Beatles. Undeva între *Revolution* și *Hey, Jude* am adormit. M-am trezit într-o mică baltă formată de propria salivă pe covorul vechi ce a fost în camera noastră de joacă, cu casca evident înfiptă în cap din cauza forței gravitaționale. M-am uitat la ceasul Zildjian în formă de cinel, pe care mi-l făcuseră cadou părinții mei de ziua mea. Era ora 11.45 noaptea. Eram foarte sigur de două lucruri: nimeni nu s-a prins că mă ascunsesem ca un lepros în beciul întunecos și că toată lumea ar fi deja sus de data asta. Ei bine, am avut de două ori dreptate. În bucătărie, nu m-am putut abține să nu observ că teancul misterios de documente deprimante, al tatălui meu, era tot la vedere, pe masă.

Să mă uit sau să nu mă uit? Asta era întrebarea. Ei, măcar pentru o secundă. Apoi am plonjat asupra documentelor ca Sherlock Holmes la un chef cu cappuccino. La ce mă uitam, respectiv ceea ce îl transformase pe puternicul și tăcutul meu tată într-o masă de pudding plângăcios, era o grămadă de facturi. Facturi medicale. Facturile pentru Jeffrey. Hârtia de deasupra, scrisă de mână de tatăl meu, era un calcul cu suma totală neplătită până la acea dată: 27 000$. Totalul cheltuielilor de până acum era de necrezut, undeva în zona numerelor cu șase cifre. Dacă nu era faptul părinții mei n-ar fi avut niște asigurări medicale foarte bune (lucru pe care-l știam pentru că trăsesem cu urechea la niște discuții în legătură cu asta), am fi putut cheltui tot costul educației noastre universitare în aceste trei luni – și știam că Jeffrey va avea nevoie de cel puțin de trei ANI de tratament. Așa cum se prezentau lucrurile, m-am gândit că o să urmez cursurile facultății „Mai doriți și o porție de cartofi prăjiți?" Nu vedeam nici o posibilitate ca oricare dintre noi să aibă vreo rezervă pentru facultate la sfârșitul acestei experiențe. Apoi mi-am dat seama de un lucru și mai deprimant: Jeffrey s-ar putea să nu apuce vârsta necesară să meargă la facultate.

OK, deci pierdeam o grămadă de bani şi astfel mi-a venit obsesiv în minte un nou slogan. Suna ceva de genul: „O, acum o să mă spăl pe dinți. Dar Jeffrey s-ar putea să moară, așadar, ce rost are? E timpul să mă spăl pe față. Dar mama nu lucrează, tata câștigă poate 40 000$ pe an, fără taxe, și jos sunt facturi neplătite în valoare de 27 000$. Ne vom pierde casa în orice

minut – așa că, ce rost are? Ar trebui acum să mă curăț și cu ața de dinți, dar nici măcar nu m-am spălat, așa că, ce rost?" Așa că, m-am dus la culcare cu o față murdară și cu un gust neplăcut în gură. Și ăsta era doar începutul perioadei mele de „Ce rost are?"

A doua zi, m-am întors după o săptămână de absență la o avalanșă de „o doamne ce s-a întâmplat cu Jeffrey, mama ta e în regulă, cum rezistă tatăl tău, cum ai fost bolnav, oh?" Îți poți imagina că asta nu mi-a îmbunătățit prea mult starea de spirit. Renee a vorbit cu mine la toate orele, lucru care în mod normal m-ar fi făcut să fiu în al nouălea cer, însă nu puteam să nu mă gândesc: „Curând, va trebui să renunț la școală și să mă duc să trăiesc într-o cutie de carton, așa că, ce rost are că Renee mă place acum?" În plus, undeva, într-un colț al minții mele, îmi dădeam seama că nu descoperise așa brusc că și eu eram un fel de persoană umană datorită vreunei noi calități pe care mi-o dezvoltasem; era doar fascinată de mine în aceste momente ca de un personaj tragic. În continuare îmi pierdeam mințile gândindu-mă cât de frumoasă e, dar eram aproape supărat pe ea pentru că nu mă observase din alte motive.

Totuși, Annette era cu adevărat îngrijorată pentru mine. La ora domnișoarei Palma, s-a oferit să vină pe la mine după ore, timp de câteva zile în acea săptămână, și să mă ajute să recuperez materia pe care am pierdut-o în cazul cursurilor pe care le făceam împreună. Astă mă liniștea oarecum, pentru că nu voiam să pic toate examenele după efortul extraordinar pe care îl făcusem înainte de momentul cu

răceala, iar Annette lua întotdeauna zece la toate materiile.

Mai era însă o problemă: ora mea de matematică era în timpul orei de pian a lui Annette, așa că cine mă va scoate la mate? Eram tentat să spun: „O să pic la cea mai importantă materie, așa că, ce rost mai are?“ Totuși, n-am spus asta – eram hotărât să iau note mari ca să nu le mai dau părinților mei încă un motiv de îngrijorare. La ora de mate, m-am dus la profesor și i-am spus că o să am nevoie de ajutor dacă vreau să recuperez tot ce am pierdut într-o săptămână. Eram împărțit între speranța că se va oferi chiar el să se întâlnească cu mine în timpul orei de hobby și să-mi predea el materia pierdută și teama că mă voi prăbuși și mă voi transforma într-un nebun dus cu capul dacă voi petrece atâta timp față în față cu un profesor de mate. „Ei, asta e, mi-am zis, cel puțin o să fac parte din gașca tocilarilor“.

Totuși, profesorul nu s-a oferit să recupereze împreună cu mine. În schimb, le-a cerut colegilor să se ofere cineva voluntar ca să mă mediteze acasă. Și a primit o propunere: Renee Albert. Doamne-ajută. Renee Albert va veni la mine acasă. RENEE ALBERT VA VENI LA MINE ACASĂ! Nici măcar eu nu puteam gândi: „Ce rost avea ca Renee Albert să vină la mine acasă?“ Am spus doar atât: „Oau, mulțumesc, Renee!“ asta în timp ce fiecare băiat din clasă mă privea de parcă aș fi avut o țintă desenată pe frunte.

Urma ora de tobe cu domnul Watras și, când am intrat, mi-a dat un șervețel făcut ghemotoc, mi-a arătat coșul de gunoi și mi-a spus să îi arăt și lui noul

meu talent de a arunca la coș. L-am aruncat direct – suișșș! – și m-am așezat la tobe. M-am simțit extraordinar să cânt la tobe după ce trecuse mai mult de o săptămână, iar domnul Watras probabil că a înțeles asta pentru, că s-a așezat și m-a privit vreme de câteva minute cum m-am desfășurat la viteză maximă. Când m-am oprit, m-a surprins abordând subiectul situației mele academice, subiect pe care nu-l mai abordasem până atunci, de la întâlnirea urâtă pe care am avut-o cu toți profesorii.

– Deci, am auzit că ai recuperat toate temele pe care le-ai avut de făcut.

– Da.

– Ai un plan ca să recuperezi și ceea ce ai pierdut săptămâna trecută și să te pregătești pentru examene?

– Da, Annette mă va medita la toate materiile cu excepția matematicii, și, ăăă, o altă fată mă va ajuta la mate.

– Perfect! Steven, mă bucur foarte mult că ți-ai revenit cu chestiile legate de școală. Toată trupa orașului depinde foarte mult de tine și sunt absolut încântat că te putem păstra în formație.

– Și eu mă bucur.

Dar o parte din mine gândea: „Ce rost are să exersez pentru un nenorocit de concert când fratele meu s-ar putea să nu-l apuce?“

Și așa a trecut și săptămâna, eu ducându-mă la școală, mama și Jeffrey făcând naveta până în Philadelphia, tata uitându-se în gol chiar mai mult decât în ultimele luni. Am avut în continuare momente de genul „Care e rostul...“, dar, totuși,

conectat la viață destul de mult. Iar Annette a venit pe la mine de trei ori ca să mă ajute să învăț.

Și știți ceva? Este chiar un meditator excelent. Înțelegeam absolut tot atunci când ea îmi explica și am luat mulțumită ei punctajul maxim la un test la științele sociale și la un laborator de biologie. A fost un moment mai jenant când l-a văzut prima oară pe Jeffrey, pentru că era prima oară când îl vedea chel și umflățel, dar a reușit să-și mascheze șocul. Și, deja în a doua seară, se juca diverse jocuri cu el, ori de câte ori lua o pauză pentru că eu completam teste sau îmi scriam temele. El se bucura tare mult de atenția ce i se dădea și am observat ceva interesant: ea era, în comparație cu mine, mult mai răbdătoare și cu adevărat fericită să se joace cu el.

Așa că Annette era prietena-meditator perfectă și ar fi trebuit să sărut pământul pe care călca și să-i car cărțile la școală în fiecare zi, nu-i așa? Dar, deși primeam atât de mult de la ea, nu mă puteam abține să nu mă gândesc la săptămâna viitoare, când Renee va veni pe la mine.

În săptămâna aceea, joi seara, mama și Jeffrey au plecat pentru o scurtă excursie de două zile la Philadelphia, pentru a mai face o analiză a sângelui și câteva injecții de chimioterapie. Aceste proceduri erau deja obișnuite, doar că rezultatele nu erau. Numărul celulelor albe ale lui Jeffrey era foarte scăzut, atât de scăzut, încât doctorii i-au făcut două transfuzii: una de sânge și una numai cu trombocite. Acest lucru a transformat excursia de două zile în una de patru. L-am auzit pe tata la telefon spunând că facturile de spitalizare erau de aproape 2 000$ pe

noapte, așa că am bănuit că situația noastră financiară nu era foarte roz. În plus, mama mi-a spus că Jeffrey era probabil mult mai sensibil la germeni în viitorul apropiat, așa că trebuia să fiu mult mai atent să nu mă apropii de oricine care tușea sau strănuta, și să mă spăl pe mâini de fiecare dată când intru în casă. Am întrebat-o dacă nu ar fi mai bine să stau acasă într-o bulă de plastic împreună cu Jeffrey, iar ea m-a prevenit că, dacă va fi vreo epidemie de, să zicem, varicelă, va trebui să nu mă duc la școală o vreme.

Așa că brusc m-am panicat. Pe de o parte, capul meu era o învălmășeală de griji: apropierea sărăciei, scăderea numărului de celule albe, potențial alarmant de carantină. Pe de altă parte, venea Renee! RENEE VENEA! La Mine! ACASĂ!

Marți era ziua cea mare. Examenele erau peste o săptămână, așa că aveam nevoie destul de mare de ajutorul lui Renee. În plus, nu puteam să trec deloc peste partea cea mai interesantă a poveștii: Renee! La mine acasă! Am lipsit de la ora de mate pentru o repetiție la tobe (nu-i așa că vă place potriveala? Faptul că eram chemat la repetiții fix în timpul orei de mate, chiar înainte de examen), iar Renee nu a fost în autobuz în drum spre casă. Așa că nu am confirmat cu ea dacă urma să vină pe la mine, dar am presupus că planul era să treacă pe la 7 seara, adică așa cum am discutat cu o săptămână în urmă.

Am mâncat cu mama și Jeffrey pe la șase; tata era încă la muncă. Era începutul sezonului de impozitare, când contabilii sunt din ce în ce mai ocupați, până pe 15 aprilie. Bănuiam că ne trebuie niște bani în plus, așa că probabil tata va fi foarte ocupat anul ăsta.

Oricum, mama a observat că eram mai tăcut decât de obicei, iar Jeffrey a și început:

– Își păstrează toate cuvintele drăguțe pentru marea lui întâlnire cu Renee Albert.

– Nu e o întâlnire, nebunaticule. Doar mă meditează la mate.

– Pun pariu că o s-o săruți, nu-i așa?

– Ea are prieten deja, Jeffrey. Știi asta. O să se vadă în continuare cu Biff, chitaristul.

– Dar vine la noi să se joace cu tine.

– Nu se joacă cu mine, mă învață despre numere și chestii din astea.

– Deci când o s-o săruți?

– MAMĂ! Puștiul ăsta a luat-o razna. Putem să-i dăm niște tranchilizante sau ceva asemănător? Sau mai bine o cameră capitonată la etaj?

Apoi mama a intervenit și ea:

– Steven, se petrece ceva între tine și Renee? Am observat că te-ai îmbrăcat mai frumos decât de obicei, ba chiar ți-ai pieptănat și părul.

– Și s-a dat și cu parfum, mamă. Nu s-a dat săptămâna trecută când a venit Annette pe la noi, dar pentru Renee da.

– Se numește apă de colonie, maimuțoiule.

– De când te dai tu cu colonie ca să înveți la matematică? O, fiul meu se face mare chiar sub ochii mei. Poate ar fi bine să iau camera video.

– Poate ar fi bine să mă legi de un stâlp, să mă uzi cu benzină și să-mi dai foc chiar în fața casei.

– Nu am nevoie de benzină, Steven – sunt convinsă că apa de colonie își va face treaba.

– Ha, ha, mamă.

Chiar în acel moment s-a auzit soneria de la ușă.

– Mamă, te rog ai grijă ca nebunul să nu se apropie de noi. Avem treabă.

– Steven, sărutatul e treabă mare sau mică?

– MAMĂ! IA-L DE PE MINE!

Am mers să răspund la ușă și, când am deschis-o, Renee stătea acolo, toată împachetată împotriva iernii, cu câțiva fulgi de nea pe haină. Era îmbujorată din cauza vântului, iar părul îi era ciufulit. Aș fi vrut să întind mâna și să îndepărtez șuvițele de păr de pe față, dar nu cred că ar fi fost un început bun pentru meditații, în plus, Biff era genul care mi-ar fi rupt mâinile și le-ar fi folosit drept scobitori. Așa că am spus doar bună.

– Îmi cer scuze, Steven. Cred că am luat un fel de virus sau nu știu. Am plecat devreme de la școală astăzi și nu m-am dus la repetițiile pentru majorete, dar n-am vrut să nu vin la tine. Ai atâtea probleme acum, așa încât n-am putut să nu vin pe la tine. Așa că, iată-mă. Să trecem la treabă.

Am blocat intrarea cu tot corpul și am zis ceva ce parcă venea plutind dintr-un loc al celor mai groaznice coșmaruri ale mele:

– Renee, nu pot să-ți dau voie înăuntru.

– Cum adică? E foarte frig aici și avem mult de lucru.

– Vreau să spun că îmi pare rău, dar nu-ți pot da voie să intri în casă. Ești bolnavă, iar Jeffrey nu poate risca să se îmbolnăvească acum.

– Steven, ești absurd. Este probabil doar o răceală, atât.

– O răceală îl poate trimite pe fratele meu din nou în spital.

– Steven, ce se întâmplă de fapt? Urăști matematica atât de mult încât nu o poți suporta deloc? Vrei să nu treci clasa? Mi-aș dori să-mi fi spus asta înainte ca eu să fi pornit la drum ca să vin la tine pe nămeții ăștia.

– Renee, vorbesc serios. Nu are legătură cu matematica.

– Și nici cu MINE nu poate să aibă legătură. Orice băiat de la noi din școală ar fi salivat abundent gândindu-se că eu vin la el acasă. Și toată lumea știe că îți place de mine din clasa a treia, nu-i așa? Acum lasă-mă să intru ÎNĂUNTRU!

– Îmi pare rău, Renee. Vrei să o sun pe mama ta să vină să te ia?

Fără să-mi răspundă, s-a întors pe călcâie ca o dansatoare ce era, și a plecat. O puteam auzi cum mormăie despre mine pe alee:

– Îîîîaaahhhh! Merg la el acasă, pe VISCOL, iar el nici măcar nu mă lasă să intru ÎN CASĂ. Salivează după mine de aproape o jumătate de DECADĂ, dar când mă prezint în fața UȘII lui, mi-o închide în FAȚĂ! Nu o să-i ÎNȚELEG NICIODATĂ pe băieți!

În acel moment, a tras o replică puternică peste umăr:

– Foarte bine atunci: pică examenul și fii singur toată viața ta!

În timp ce mă prăbușeam în cadrul ușii, holbându-mă la spatele ei și întrebându-mă cum poate fi atât de grațioasă în bocanci și în haina de iarnă chiar dacă nu se simțea bine, Jeffrey a venit în spatele meu.

– Știi ceva, Steven, ai dreptate. Cred că nu o s-o săruți.

Linia argintie

Bun, hai să întocmim un mic raport al situației mele la sfârșitul lunii ianuarie:

1. Familia mea se prăbușea în sărăcie.
2. Fratele meu nu avea un sistem imunitar.
3. Mama nu avea serviciu.
4. Tatăl meu lucra aproximativ nouăzeci de ore pe săptămână și se pare că era la capătul puterilor.
5. Cea mai tare fată din clasa a opta a venit la mine acasă ca să mă mediteze, iar eu am gonit-o.
6. Urma cu siguranță să pic examenul la mate.

Dar, într-o notă mai optimistă, îmi creștea în mod ciudat popularitatea la școală, probabil provocată de tragedie. S-a răspândit vestea că Steven Alper era tipul care a pus-o pe fugă pe Renee Albert și se pare că toți au decis că sunt CEL MAI TARE. Annette era, dintr-un oarecare motiv, în mod evident foarte încântată de toată povestea; poate că s-a gândit că n-o să mai aibă cu cine să concureze pentru titlul de Meditatorul Anului.

Firește, fiecare mascul pe care-l știam se gândea probabil că trimițînd-o pe Renee acasă mă făcea să fiu

Idiotul de la școala Gimnazială din Cartierul de Est, și, cu toate astea, simțeau un soi de admirație față de mine. Era ca și cum aș fi ținut piept unei vrăjitoare de temut – toţi ceilalți erau fermecați și NU PUTEAU să reziste, așa că au presupus că am ceva puteri. Nici măcar nu conta că se înșelau în privința mea, pentru că, de fiecare dată când intra Renee în clasă și se uita la mine cu dispreț, eram împărțit între două nevoi puternice: prima era să alerg la ea, să cad într-un genunchi și să o cer de nevastă, iar a doua să alerg cât mai departe de ea și să plâng în toaleta băieților cel puţin o oră. Tot ce vedeau ceilalți era tipul care a trimis-o la plimbare pe Regina Majoretelor.

Ce ciudat!

Annette s-a întâlnit cu mine după școală de mult mai multe ori decât cu o săptămână în urmă, mama și cu fratele meu au mers la Philadelphia și s-au întors, am cântat la tobe și mi-am făcut temele, hrana era preparată la cuptorul cu microunde, soarele a răsărit la est şi a apus la vest. S-a aşternut amorțeala, dar am avut destul „oooffff" ca să trec examenele.

Am luat calificative A și B la engleză, biologie, studii sociale și spaniolă și un mare D la matematică. Domnișoara Galley m-a chemat în biroul ei într-o vineri ca să-mi dea veștile:

– O bombonică, Steven?

Ultima dată când am fost la ea, aproape a trebuit să donez sânge ca să primesc o bomboană. Acum începea prin a-mi oferi una? Era destul ca să-mi dau seama că nu m-a chemat doar ca să-mi înmâneze tricoul de onoare.

– Ce am mai făcut greșit, doamnă Galley? Am recuperat fiecare fărâmă de temă de la fiecare oră, am și un meditator, studiez ca un călugăr...

– Ai obținut treizeci și șapte de puncte la examenul de matematică.

– Hm, ce părere aveți de asta? M-am gândit că voi lua cu siguranță cel puțin treizeci și nouă de puncte având în vedere că am făcut problema cu cele două trenuri.

– Steven, îmi pare sincer rău. Ai făcut un efort extraordinar aproape până la sfârșit.

– Mda, la fel ca pasărea dodo, porumbelul călător, Vanilla Ice...

– Oare cum o să primească părinții tăi această veste? Îmi amintesc că erai destul de îngrijorat în legătură cu reacția lor atunci când ai avut de recuperat toate temele.

– Ăăă... Sincer, nu știu. Nu am luat niciodată până acum mai puțin de B+, dar pe de altă parte, în acest moment sunt destul de prinși de situația fratelui meu. Poate că pur și simplu nu o să-și dea seama?

– Steven, îmi pare rău să-ți spun asta, dar am o presimțire că o să observe.

– Știu. Cum o să li se transmită vestea? Carnetele de note se trimit acum prin poștă sau o să sunați dumneavoastră mai întâi, sau o să am eu șansa să le spun?

– Carnetul de note este probabil chiar în acest moment la tine în cutia poștală. Vrei să-i sun eu înainte să-l vadă?

– Da, vă rog. Puteți s-o sunați pe mama pe mobil. Astăzi este la spital cu Jeffrey, dar întotdeauna are

telefonul la ea. Vă rog să-i spuneți că am încercat. Vă rog!

Mi-a răspuns că va „pleda cu siguranță“ cauza mea și apoi m-a întrebat dacă vreau să fiu prezent atunci când va da telefon. Cu adevărat și foarte sincer n-am vrut să stau acolo și să urmăresc „în direct“ cum mama mea e dezamăgită de mine, așa că m-am întors în clasă. Mi-am îngropat capul și am reușit să trec de toată ziua, numai că drumul cu autobuzul acasă mi s-a părut ca ultimul drum al unui condamnat.

Firește, atunci când am ajuns acasă, nu era nimeni. Telefonul îmi arăta că aveam două mesaje: tata va fi acasă pe la 10 seara. Și ar fi bine să mănânc fără el (păi, DA!), și mama și Jeffrey urmau să mai stea încă o noapte la spital, dar ar trebui să o sun pe mama pe mobil cât mai repede cu putință.

Așa că, iată-mă confruntându-mă cu o dilemă interesantă. Să sun și să înfrunt situația sau să nu sun și să mă bucur de câteva ore de singurătate și plictiseală care îți termină nervii, în schimbul unei singurătăți și a unei plictiseli pline de deprimare? Am cântărit situația pentru aproximativ șapte zecimi dintr-o secundă, până ca, într-un sfârșit, să mă duc jos și să cânt la tobe până la „cină“. În timp ce mă aflam jos și cântam, m-am gândit că mama s-ar putea îngrijora dacă nu am sunat înapoi, numai că în acel moment nu eram tocmai în starea în care să-mi pese de ce anume gândește altcineva.

Din nefericire, de asemenea, nu m-am gândit că mama poate face o criză și îl va trimite pe tata acasă, ca să mă verifice. Imaginează-ți surpriza mea când s-au stins luminile din beci! M-am oprit din cântat,

mi-am scos căștile și am sărit. Luminile s-au aprins din nou. Când ochii s-au obișnuit din nou cu lumina, mă uitam fix în privirea dornică de răzbunare a unui contabil furios.

– Steven! Este șase și jumătate. Ce faci?

– Ăăămm... cânt la tobe?

– De ce nu ai sunat-o pe maică-ta când ai ajuns acasă?

– De ce s-o fi sunat? Ar fi țipat la mine pentru nota de la mate, nu?

– Ar fi trebuit s-o suni pentru că atunci când NU ai făcut-o, ea s-a temut că ai fugit sau ceva de genul ăsta. Mi-a trimis un mesaj pe pager și m-a scos dintr-o întâlnire importantă, iar eu am venit alergând acasă. Asta ne-a costat aproximativ două sute de dolari... iar noi nu AVEM două sute de dolari. A fost iresponsabil din partea ta, Steven.

Oooooo, iresponsabil. Ăsta este, cum ar veni, cel mai urât cuvânt pe care un contabil îl poate adresa fiului său. Simțeam că lucrurile se află într-un moment de răscruce acum: ceea ce urma să spun determina cu siguranță dacă voi fi pedepsit până mă însor, sau dacă mi se va ține morală pentru un timp, și apoi voi fi din nou ignorat. Dar, uneori, nu faci tocmai cele mai sigure alegeri, mai ales când ai treisprezece ani.

– IRESPONSABIL? Iresponsabil, tată? Chiar vrei să vorbim despre „iresponsabilitate?“ Eu nu CRED că vrei! Oare cine este tipul super-responsabil care practic nu a vorbit cu primul său născut despre NIMIC de aproape patru luni? Cine este stâlpul de încredere care și-a lăsat fiul de treisprezece ani să se descurce cu mâncarea timp de săptămâni bune? Când

a fost ultima dată când m-ai întrebat ceva despre școală, DOMNULE RESPONSABILITATE? Când a fost ultima dată când ai mers să cumperi mâncare ce nu se gătește cu numai două minute de radiații?

– Steven, nu e corect.

– CORECT? M-ai exilat la bunici timp de o săptămână și vrei să vorbim despre ce-i corect?

– Steven, știi doar că a trebuit să avem grijă de fratele tău.

Mă aflam deja în plină formație de atac. Era ca și cum aș fi jucat pe video *Distrugătorul de Tați III* – pur și simplu nu mă puteam opri să spun cele mai reci și dure cuvinte care-mi veneau în minte.

– CINE a avut grijă de fratele meu? Te-ai jucat tu cumva jocuri în fiecare seară, în loc să-ți faci temele pentru școală? Ai îngenuncheat tu lângă toaletă de fiecare dată când a vomitat? Ai dormit tu la spital împreună cu el? Cumva ai...

M-am oprit pentru un moment și m-am uitat la tata; sincer, eram destul de surprins că încă nu m-a pocnit. Ceea ce am văzut însă nu era cu siguranță ceea ce mă așteptam să văd. Se așezase cu greutate pe treptele de la beci și avea capul plecat. Arăta ca un cățeluș ce a fost lovit cu ziarul.

– Ăăămm, tată? Tată?

Vocea lui era o șoaptă răgușită pe care n-am mai auzit-o până acum și sper să n-o mai aud de acum încolo:

– Ai dreptate, Steven. Ai sută la sută dreptate. Nu am stat de vorbă cu tine și n-am avut grijă de nimeni. Eu nu am... nu am... de când cu fratele tău... din octombrie...

Ăsta era cel mai lung șir de cuvinte pe care l-a murmurat de luni bune, dar s-a oprit brusc, ca și cum nu ar mai fi avut nimic de spus. Și apoi s-a uitat la mine cu o tandrețe care era absolut nouă pentru mine, s-a ridicat și și-a deschis brațele.

Știu că asta este foarte ciudat, chiar în mijlocul unei certe, dar am alergat direct la pieptul tatălui meu. După ce m-a ținut o vreme în brațe, am încercat să vorbesc:

– Tată, nu vreau ca Jeffrey să...

Apoi am plâns până când a sunat ceasul pentru jenă, burrito și un telefon de lungă durată între tata și mama.

Când a închis telefonul, tata semăna mult mai mult cu tatăl meu de dinainte de octombrie. Era încă destul de zgârcit la vorbă, dar se pare că mai rămăsese ceva nerezolvat în capul lui de contabil:

– Așa deci, în legătură cu examenul la mate...

A doua zi, mama și Jeffrey au venit acasă. Când au intrat, au dat peste o scenă care era cu siguranță surprinzătoare: eu și cu tata jucam șah la masa din bucătărie, iar lângă noi era o grămadă de chestii de matematică pe unul din scaunele libere. Tata petrecuse două ore în acea dimineață ajutându-mă să recuperez două capitole la algebră; după ce i-am povestit toată marea meditație pe care mi-a dat-o Renee Albert, i-a părut rău pentru pateticul său fiu mai mare. Câteodată uiți cât de pricepuți sunt ai tăi la chestii. Adică, tata se ocupă cu matematica zi de zi, 365 de zile pe an, așa că avea sens că se și pricepea la asta. Ce vreau să spun este că el CHIAR se pricepea. Și apoi când am terminat, am sărbătorit cu prima mea cană de cafea și cu un joc de șah. (Ciudat. Părinții mei

nu m-ar fi lăsat NICIODATĂ să beau cafea înainte ca Jeffrey să se îmbolnăvească. Dacă este ceva ce am priceput din toată criza asta de familie este faptul că regulile vechi nu se mai aplică – de exemplu, au trecut probabil luni întregi fără ca eu să mănânc măcar o legumă – numai că erau și momente când îmi doream ca niște noi reguli CHIAR să se aplice – cum ar fi „Ia vitamine în fiecare zi ca să nu faci scorbut"). Am devenit super-activ de la cafeină și am câștigat partida în aproape nouă minute, așa că tata a fost și el impresionat de MINE.

Și apoi, când mama și cu Jeffrey s-au așezat la masă, m-am simțit de parcă am fi fost pentru un moment o familie normală. Asta până când mama și-a amintit că e supărată pe mine. L-a rugat pe tata să-l ducă pe Jeffrey în sufragerie pentru un moment clasic tată-fiu (se pare că tata avea parte de o dimineață paternă de-a dreptul), după care m-a atacat. Dar înainte să apuce să-și ia aer în piept, am început eu să-i explic cât de mult am muncit pentru note, cât de dezamăgit eram de mine însumi, cum am refuzat cel mai dorit meditator de mate de dragul sănătății lui Jeffrey și cum tata și cu mine am clarificat deja faza cu „nu ai sunat-o pe mama pe mobil".

Ce ar mai fi putut să spună?

– Steven, te iubesc. Dar niciodată să nu mai faci așa ceva.

Iată. Cu asta puteam trăi.

În schimb, restul weekendului a fost destul de liniștit. Jeffrey lua un nou medicament anti-greață, iar doctorii îi reduseseră doza de steroizi, așa că se simțea destul de bine încât să se joace mult mai activ. În plus, mulțumită mini-dramei cu matematica, ambii mei

părinți se uitau direct la mine și chiar mă întrebau despre viața mea. Probabil, cea mai tare a fost ora mea de tobe cu domnul Stoll de sâmbătă după-masa. M-a dus mama cu mașina în loc să doarmă, adică să-și urmeze rutina ei post-spital, și m-a privit pe toată durata lecției în loc să se ducă la cumpărături sau ceva. După aceea, mi-a spus că habar n-avea cât de priceput devenisem. Mă simțeam destul de bine gândindu-mă că ultimele patru luni în care fusesem un maniac al tobei pentru repetiții se cunoșteau. După cum s-au desfășurat mai apoi lucrurile, a fost foarte bine că mama m-a urmărit fix la acea lecție, pentru că urma să fie ultima pe care ne-o mai permiteam pentru o vreme.

Duminică, verii mei din New York au venit pe la noi, lucru pe care nu l-au mai făcut de ani de zile – îi sunase mama când a observat că Jeffrey avea brusc parte de câteva zile bune, iar sora ei a lăsat totul baltă ca să vină să ne vadă dacă tot apăruse șansa asta. Eu sunt cel mai mare băiat din familia noastră extinsă, așa că, în mod normal, alerg după cei mici păzindu-i să nu se omoare unul pe celălalt, numai că în acea zi s-au înțeles foarte bine. Am stat pe veranda din spate bând ciocolată fierbinte, gândindu-mă la Renee Albert, și privindu-l pe fratele meu și pe verii mei bătându-se cu bulgări de zăpadă timp de aproape patruzeci de minute – un record de rezistență pentru Jeffrey anul ăsta.

Când au intrat în casă, am avut parte de o cină în stil clasic – mama a șters chiar praful de pe chestia aia mare din bucătărie care se numește „aragaz“ – și toată lumea a râs și a glumit așa cum făceam anul trecut. Adică, un observator extern ar fi băgat de seamă că la masă era un puști chel și grăsuț și că adulții se opreau

să se uite pe furiș la el, dar atmosfera a fost cea mai plăcută, de când am aflat diagnosticul încoace. Jeffrey chiar a reușit să-l convingă pe unchiul Neil să-i imite pe Peter Pan și pe Căpitanul Hook cum se luptă pentru desert, lucru pe care-l făcea numai o dată pe an. A fost cu adevărat foarte plăcut.

Apoi Jeffrey a început să moțăie la masă; bănuiesc că trupul lui resimțea toată alergătura. Cei mari se relaxau la o cafea, iar verii erau în sufragerie uitându-se la SpongeBob26, așa că l-am dus pe Jeffrey la culcare. Chiar dacă era doar pe jumătatea treaz, am reușit să-l conving să facă pipi și să se spele pe dinți. Apoi am mers la el în cameră să-i pun pijamalele. Și-a scos bluza și mi s-a tăiat răsuflarea: brațele lui erau o mare îngrămădeală de vânătăi negricioase. Nu m-am gândit chiar în acel moment, dar probabil toate loviturile bulgărilor își făcuseră efectul, chiar și prin haina lui groasă de iarnă. S-a uitat în sus la mine cu o privire de resemnare totală, privire ce n-ar trebui să fie pe fața nici unui copil de cinci ani. Mi-a părut atât de rău pentru el încât i-am citit două capitole din cartea lui preferată *Flat Stanley,* înainte să sting lumina.

Mai târziu, după ce au plecat musafirii, le-am spus noapte bună alor mei și m-am pregătit să mă bag și eu în pat. Fusesem într-o stare aproape pozitivă timp de aproximativ treizeci și șase de ore, dar neliniștea se instala din nou. Întins în pat, pe întuneric, nu mi-am găsit multă vreme locul. Vedeam din nou brațele lui Jeffrey și mi-am dat seama: călătorisem într-o lume a viselor timp de o zi și jumătate. Dar numai pentru că te lași distras de linia argintie pentru o vreme nu înseamnă că în spatele ei nu te așteaptă un nor uriaș.

Teamă, gumă, bomboane

În acea noapte am început să am Visul. Se făcea că mă jucam afară cu Jeffrey și aruncam ceva de la unul la altul (câteodată o minge de tenis, altădată un bulgăre de zăpadă). De fiecare dată când mingea îl atingea pe Jeffrey, o parte din el se înnegrea. El zâmbea și spunea: „Joacă-te cu mine, joacă-te cu mine!“ de câte ori încercam să mă opresc. Așa că aruncam din nou și POC! Din nou, POC! Din nou, POC! Apoi, el se scurgea încet în pământ, cu același zâmbet pe față, în timp ce ai mei apăreau în spatele lui. Și începea să spună repetitiv: „Tu ești singurul lor băiat. Tu ești singurul lor fiu. Tu ești singurul lor băiat acum“. Și mă trezeam țipând ca din gură de șarpe. Am avut acest Vis, cu mici variațiuni, cam o dată la două zile, timp de două luni. Mulțumesc lui Dumnezeu, Jeffrey nu s-a trezit niciodată din cauza lui. Ai mei, însă, da; se obișnuiseră atât de mult cu el încât ajungeau la mine la pat și mă luau în brațe chiar înainte să mă trezesc singur. De fiecare dată când se întâmpla asta mă întrebau despre ce anume este Visul, și de fiecare dată mințeam și le spuneam că nu-mi aduc aminte.

Părinții mei au început să facă presiuni să-i povestesc doamnei Galley despre vis, numai că eu nu voiam asta. Mă gândeam: „De ce să trebuiască să-i spun ei? Ce poate să facă – să mă trimită la un psihiatru? Nu sunt nebun – am doar niște vise în care fratele meu cel bolnav e pe moarte, adică are sens!" Uram aceste vise cu o pasiune arzătoare, dar faptul că le aveam nu era cine știe ce surpriză pentru mine.

Deci, până una-alta, grija alor mei în legătură cu starea de sănătate fizică a fiului lor mai mic s-a combinat cu grija pentru sănătatea mintală a fiului lor mai mare. Tata făcea treișpe-paișpe când era acasă, mama mă întreba de o mie de ori pe zi ce mai fac, iar eu pur și simplu mă prefăceam că e absolut normal să mă trezesc în fiecare noapte, ud leoarcă și țipând ca o zână rănită. Între timp, mama a cerut și ea părerea tuturor doctorilor, asistentelor, personalului administrativ, precum și diferitelor persoane cu alură de terapie din spitalul din Philadelphia, și fiecare dintre ei i-a spus să mă trimită la psiholog cât mai repede cu putință. Un suflet milostiv de acolo i-a spus chiar că „experimentând direct" tratamentul prin care trece Jeffrey ar putea „alina starea mea de neliniște".

Așa că a început să mă bată la cap să vin cu ei la Philadelphia într-una din vizitele săptămânale, dar de fiecare dată când mă întreba aveam o scuză la îndemână: repetițiile cu trupa de jazz. Teme pentru şcoală. Lecții de tobă. Orice care să mă țină la distanță de furnizorii de sănătate mintală. Desigur, eram urmărit de coșmaruri. Și în plus, eram chinuit de accese ale Sindromului „Care este rostul?" Și fără îndoială, eram

foarte speriat de orice avea legătură cu tratamentul lui Jeffrey.

Dar făceam față bine, nu? Luam note mari în cea de-a treia perioadă de examinare, îmi îmbunătățeam mult performanțele la tobe, continuam să fiu în mod ciudat foarte popular la școală. Rezolvasem chiar și situația dintre mine și Renee Albert. Într-o zi, în autobuz, m-a prins în timp ce mă uitam la ea și s-a uitat înapoi la mine. Gândindu-mă repede i-am făcut o ofertă irezistibilă:

– Gumă?

– Îmi oferi o gumă? Serios?

– Da, pe bune.

– Nu ți-e teamă că voi încerca să o contaminez?

– Hm, guma o să intre doar în gura ta, așa că, te rog.

Am observat că erau aproximativ doisprezece persoane care urmăreau această scenă – ca și cum ar fi fost jurați într-un proces sau ceva – așa că am alergat pe culoar ca să mă așez lângă Renee și am continuat discuțiile de împăcare într-o atmosferă atât cât se poate de intimă într-un un autobuz de școală plin-ochi, alunecând pe strada principală.

– Haide, Renee. O să fii în continuare supărată pe mine pentru că te-am trimis acasă ca să-mi protejez fratele mai mic?

– Ei...

– Să știi că am picat examenul la mate, dacă asta contează.

– Serios? Îmi pare rău. Ai tăi s-au enervat rău?

– Oarecum. Nu-ți face griji – este numai vina mea că nu am mai fost atent la ore în ultimele două luni.

– Nu, Steven; ai avut destule griji pe cap. Îmi pare rău că m-am supărat pe tine, și-mi pare rău și pentru ce am zis.

– Ei, ai avut dreptate: chiar eram îndrăgostit de tine în clasa a treia.

– Și acum, mai ești îndrăgostit?

Mi-a adresat zâmbetul ucigător clasic al lui Renee Albert. M-am întins peste culoar ca să-mi iau rucsacul, însă mi l-a dat Annette, împreună cu zâmbet disprețuitor, ca și cum aș fi vorbit cu Renee despre mama lui Annette sau ceva de genul. N-am avut timp, însă, să lămuresc acestă situație; nu eram tocmai binecuvântați cu cel mai răbdător șofer de autobuz din lume. M-am grăbit să ajung în față și am ieșit pe ușă afară. Șoferul apăsa deja pe accelerație în timp ce eram cu un picior pe scară, așa că n-am avut timp să mă întorc să văd privirea lui Annette pe fereastră. Mă întrebam dacă va fi supărată și în ziua următoare, și de ce oare nu reușeam să fiu prieten cu mai mult de o persoană de sex feminin. Când am reușit să mă orientez cât de cât, mi-am dat seama că Renee se îndepărta deja de mine, ducându-se spre casă. Din nu știu ce motiv ciudat – probabil că, deja creierul meu atinsese maximul „Punctului de Preaplin al Logicii Feminine“ – nu am strigat după ea.

După ce a trecut de colțul aleii, fără ca măcar să se uite în urmă să verifice dacă mă uitam după ea, mi-a spus ceva și am simțit amuzament în vocea ei:

– Mulțumesc pentru gumă!

Am privit-o în continuare, până când a dispărut din raza mea vizuală în spatele stejarului mare și bătrân

de la capătul blocului. Doamne, fata asta știa cu adevărat să meargă.

Așa că rezistam în continuare. Dar ciudățenia de a mă purta „normal“ când de fapt, nimic nu era normal, era de-a dreptul obositoare. Într-o zi am adormit la ora de studii sociale, iar proful m-a scos din clasă ca să vorbim despre asta:

– Cum te mai simți, Steven? Tot vești proaste acasă la tine?

(Nu, lucrurile sunt cât se poate de minunate! Ne petrecem timpul împletind pulovăre asemănătoare, gătind prăjituri sănătoase din resturi și uitându-ne la fratele meu cum se stinge. Dobitocule!)

– Nu, doar că am, ăăămm, destule pe cap. Pot să...

Gândește-te repede, Steven!

– ... Merg până la psihologul școlii?

Firește, mi-a dat voie; îmi dădusem deja seama că majoritatea profesorilor NU vor să stea pe coridor şi să discute despre cancerul pediatric când ar putea foarte bine să stea în clase și să dea lucrări.

Doamna Galley părea fericită să mă vadă, lucru care era destul de plăcut. Poate că cerusem să o văd ca să pot scăpa de ore sau poate că aveam chef de o bomboniсă sau două, dar adevărul este că începusem să am încredere în această femeie. M-a întrebat cum s-au desfășurat lucrurile cu „Weekendul Post Examen Picat la Mate“ și în restul săptămânilor de după asta. I-am spus întreaga poveste a acelui prim weekend cu ai mei și despre cum reușeam să țin pasul cu toate temele și cu viața socială. Părea ușurată de faptul că ai mei nu mă legaseră de un copac în spatele magaziei de lemne pentru a mă bate bine. Și m-aș fi putut opri la

timp, cu doamna Galley simțindu-se ca și cum ar fi făcut o faptă extraordinară lăsându-mă pe mine să aleg cum să rezolv problemele legate de temele pe care le aveam de recuperat și anunțul către mama, și cu mine simțindu-mă ca și cum aș fi câștigat un aperitiv cu aromă de scorțișoară... dar nu asta a fost povestea.

– Doamnă Galley, nu pot să dorm noaptea. Am un coșmar care se repetă mereu. Mă joc cu fratele meu și...

Am luat o pauză, iar ea mi-a întins rapid o cutie de șervețele. Vezi, ți-am spus că e o doamnă drăguță.

Am vorbit timp de încă o jumătate de oră de clasă, cel puțin, și nu m-am oprit decât când cutia de șervețele arăta destul de nealimentată. Ea a ascultat și a ascultat, ba chiar și-a închis și telefonul. Aproximativ cinci oameni diferiți și-au băgat capul în biroul ei, numai că ea i-a dat afară, iar într-un final și-a încuiat ușa. Din când în când, punea câte o întrebare, dar, în principiu, m-a lăsat pe mine să mă desfășor. Chiar la sfârșit, am concluzionat spunându–i cum simt că-mi scapă lucrurile de sub control – ca și cum nu am nici o influență asupra celor ce se petrec în jurul meu:

– Nu pot să dau din bagheta magică și să-l fac pe Jeffrey bine. Nu pot să-mi sun bancherul din Elveția și să-l rog să-mi transfere două milioane de dolari în contul părinților mei. Nu sunt în stare nici măcar să-mi fac familia să se SIMTĂ mai bine. Tot ce fac este să stau îmbufnat, să plâng și să țip la ai mei.

– Dar îi FACI pe ai tăi să se simtă bine. Sunt convinsă că Jeffrey apreciază tot timpul pe care îl petreci jucându-te cu el și îți pot spune că atunci când

am vorbit cu mama ta am simțit că este foarte mândră de cât de responsabil ești. Și să-ți gonești meditatorul la mate – ăsta este cu adevărat mare lucru.

Nici nu știți cât de mare, doamnă G.!

– Mda, dar nu pot schimba CAUZA acestor probleme. Nu pot schimba situația reală.

– Ei bine, Steven, va trebui să te trimit înapoi la ore acum, pentru că urmează să vină la mine un grup de studenți. Dar înainte să pleci aș vrea să-ți mai zic ceva la care te rog să te gândești: în loc să te dai de ceasul morții în legătură cu lucrurile pe care nu le poți schimba, de ce nu încerci să te gândești la lucrurile pe care le POȚI schimba?

I-am mulțumit și am luat o bombonică (OK, mai multe) ca să am pe drum. Și câteva șervețele. Și am făcut-o să-mi promită că o să mă cheme la ea și săptămâna viitoare. Dacă tot eram pe val poate ar fi trebuit să o rog să se aprovizioneze cu niște bomboane noi, doar că sunt momente în care îți dai seama că nu are rost să-ți forțezi norocul.

În zilele ce au urmat, în capul meu era o învălmășeală de bule cu citate:

EU: Care este rostul...

DOAMNA GALLEY: De ce nu încerci să te gândești la lucrurile pe care le POȚI schimba?

Firește, asta se întâmpla atunci când eram treaz. Când dormeam însă, mă bucuram de aceleași coșmaruri. Ajunsesem chiar să mă întreb dacă urma să devin o epavă umană distrusă psihic pentru mulți ani de acum încolo, ajungând ca într-un final să pierd complet controlul și să mă trezesc într-un spital de

nebuni îmbrăcat într-o cămașă albă, strâmtă și cu mânecile legate la spate.

Apoi, două lucruri s-au întâmplat rapid, unul după celălalt. Mi-am dat seama cum pot să economisesc niște bani, iar Annette a căzut pe scări.

O veste bună, o veste proastă

Dacă stai și te gândești bine, după un anumit punct, lecțiile de tobe nu-și mai merită banii. Te duci la lecție și un tip te ascultă cum cânți câteva exerciții din carte și improvizezi pe niște CD-uri. Apoi tipul îți dă să exersezi alte exerciții și să asculți alte CD-uri, iar mama ta îi plătește 20$ pe oră. Apoi chestia asta se repetă, dacă este necesar, timp de câțiva ani. Așa că într-o zi, mi-am dat seama că – hei! – aveam deja toate cărțile despre tobe și CD-urile de care aveam nevoie și că puteam singur să-mi dau ca temă pentru acasă două pagini din fiecare carte în fiecare săptămână. Tot ce trebuia să fac era să-mi iau adio de la lecțiile de tobe și reușeam să fac o economie pentru familie de 80 de dolari pe lună.

Așa cum a spus și doamna Galley:

– De ce nu încerci să te gândești la lucrurile pe care le POȚI schimba?

Dar cum poți să-i spui asta profesorului tău de tobe după ce ați lucrat împreună timp de cinci ani? Și nu vorbesc despre orice profesor de tobe. Domnul Stoll a participat la fiecare dintre concertele școlii de când am început să lucrăm împreună. M-a invitat la

probabil zece din concertele lui ca să mă uit la el cum cântă și, o dată, m-a lăsat să stau la tobe într-un mare concert pentru o mie de persoane. La vremea aceea eram îngrozit, dar mai târziu, mi-am dat seama cât de frumos a fost din partea lui să facă asta pentru mine.

Așa că nu puteam să nu mă mai prezint la lecții pur și simplu. Aveam nevoie de un gest măreț care să compenseze vestea, și m-am gândit la unul chiar frumos. A venit și ziua cu ultima mea lecție, am rugat-o pe mama să mă ducă mai devreme cu două minute și să mă lase pe mine să-i dau banii domnului Stoll și să mă aștepte până când termin – nu le spusesem alor mei nimic în legătură cu acest plan, și nu am vrut să risc ca mama și domnul Stoll să vorbescă în acea zi. Am băgat ceva în geanta pentru bețe înainte să plec de acasă și eram gata de acțiune.

Așa că am intrat, am schimbat amabilități și am făcut chiar câteva exerciții înainte ca domnul Stoll să observe că eram tot transpirat și că tremuram.

– Ce se întâmplă cu tine, puștiule?

– Ei bine, ăăă, am niște vești proaste.

– Ce anume, ai fost dat cumva afară din trupa orașului?

– Mai rău.

– Este în legătură cu fratele tău?

– Nu chiar. Eu... noi... familia mea are o grămadă de cheltuieli cu toată chestia cu spitalul și părinții mei sunt foarte îngrijorați din cauza banilor, iar eu am hotărât... că nu pot să mai iau lecții de tobe. Îmi pare rău, dar nu ne putem permite, iar eu nu pot să plătesc și îmi pare rău.

– Ai mai spus deja asta, puștiule.

– Am spus? Îmi pare rău.

– Din nou.

– Eu, ei bine, v-am adus ceva. Stați să scot din geantă.

Am băgat mâna în geantă și am scos cadoul pentru domnul Stoll. L-am ascuns pentru o clipă la spate și am spus:

– Fiți atent, ați fost ca un adevărat... mentor pentru mine și m-ați învățat mai mult decât mi-aș fi imaginat și mi-am dorit să vă dăruiesc ceva care să vă aducă aminte de mine. Așa că, mă rog, ăsta e.

Și i-am dat Bețele Speciale. Îți amintești: sunt acelea pe care Carter Beauford din trupa Dave Matthews, idolul meu, mi-a dat un autograf? Cele pe care Jeffrey le-a folosit ca să amestece „Plăcinta lui Periculoasă“?

– Puștiule, astea sunt foarte importante pentru tine. Să ți le iau e ca și cum te-aș lovi atunci când ai fi deja la pământ. Ascultă, ce-ar fi dacă... deci, de acum înainte, toate lecțiile sunt gratis. Nu-ți face griji. Îmi face plăcere să-mi ajut cel mai bun elev.

– Serios? Chiar CREDEȚI asta cu adevărat?

– Da. Acum hai să ne întoarcem la muncă. Eram la pagina 17 din manualul de noțiuni elementare, nu?

– Da, DOMNULE!

– A, și încă ceva: poate ar fi bine să dai chestiile astea cu Lysol[1] sau ceva. Mi se pare mie sau chiar miros a ouă stricate?

La sfârșitul lecției, mi-am dat seama că nu puteam să-i spun mamei că am avut această înțelegere cu

[1] Lysol, o soluție maro uleioasă, folosită ca dezinfectant

domnul Stoll, așa că am rupt cecul pe care mi l-a dat să i-l dau. Știam că, pe termen lung, era la fel de folositor ca și cum ți-ai lipi scoci pe indicatorul de benzină ca să nu rămâi fără. Dar pe termen scurt, înșelătoria asta era o cale mai ușoară decât adevărul. Și, hai să recunoaștem – minciuna asta era pentru o cauză bună.

În acea săptămână, după ore, urma să avem repetiție pentru partea de ritm cu trupa orașului, în zilele de marți și joi. Concertul nostru urma să se țină peste o lună, și aveam nevoie de un efort suplimentar. Marți, Annette nu a venit, așa că am fost singur în autobuz în drum spre liceu. Am intrat în sala de repetiții a liceului și am început să așez tobele de conga lângă baterie. Biff, prietenul lui Renee, își conecta chiatara la prize, basistul își acorda instrumentul, iar pianistul principal se încălzea cu niște game. După turul deja obișnuit de „Bună, Țâr. Bună, Țâr. Bună, Țâr," toată lumea s-a întors către ușa de la sală, care se deschidea încet de tot. Biff a strigat:

– Acum poți să intri. E în regulă – Țăranul este terminat deja. Aproape că nici nu mai mușcă oameni.

A apărut un braț în cadrul ușii. Un braț îmbrăcat în gips. Brațul lui Annette. Apoi i-am auzit și vocea:

– Vă rog, am nevoie de un pic de ajutor. Cineva?

Basistul era cel mai aproape, așa că a alergat până la ea și a deschis ușa. Annette a intrat clătinându-se; încerca să ducă un teanc imens de partituri în îndoitura de la mâna pe care o avea în gips, în timp ce cu cealaltă mână încerca să deschidă ușa. După ce a văzut ce se întâmplă, domnul Watras a mers și el, la timp încât să audă povestea lui Annette.

– Iată toate partiturile mele; nu voi putea cânta în concertul din primăvară. Am căzut ieri-noapte pe scările de acasă și mi-am rupt mâna în trei locuri. Mi-au spus că n-o să se vindece până în mai. Îmi pare rău.

Domnul Watras părea destul de tulburat de această veste – orice profesor din lume este impresionat de Annette și în plus, fata asta e un geniu muzical. Totuși, a fost foarte amabil cu ea.

– E în regulă, Annette. De ce nu intri, relaxează-te și rămâi la repetiții? Poți fi criticul nostru. Te coafează?

(Da, da, era chiar *singurul* om din America spunând „te coafează“ cu o față serioasă, și asta fără a se referi la procesul de a aranja părul cuiva).

Ea a zâmbit ușor, deși nu arăta de parcă i s-ar fi oferit șansa vieții ei sau ceva de genul ăsta. Aveam sentimentul că ar fi fost distrusă să fie exclusă complet, iar propunerea asta i-ar fi dat șansa să se mai învârtă pe lângă trupă, și încă să se simtă ca și cum ar fi făcut parte din grup.

– Sigur. Mulțumesc, domnule W.

Ne-am așezat pe poziții pentru a începe repetiția. Probabil i-a venit greu lui Annette, dar ne-a urmărit cum cântam timp de două ore fără pauză. Din când în când, spunea ceva în șoaptă fie pianistului principal, fie domnului Watras, dar în plus, n-a făcut nimic altceva decât să asculte și să asculte muzica pe care nu o putea cânta.

Eu, pe de altă parte, eram *în mână* în acea zi. Când cântam la baterie, toate cele patru membre ale mele știau ce au de făcut, fără ca eu să trebuiască să mă

gândesc la asta. De fapt, cu cât mă gândeam mai puțin, cu atât cântam mai bine. Era, de exemplu, o bucată dintr-un cântec, care se cheamă *Satin Doll,* unde toată trupa se oprea brusc, iar eu aveam un super intro, pe care în mod normal îl distrugeam măcar o dată pe repetiție. Încercasem totul: să număr, să-l rog pe domnul Watras să mă dirijeze, să NU număr, să-mi închid ochii, să citesc partitura, să ignor partitura. Lucrurile pur și simplu nu se legau. Dar în ziua aceea, nici măcar n-am clipit; toate celelalte instrumente au tăcut brusc și următorul lucru pe care mi-l amintesc este că au început din nou să cânte. Nici măcar n-am simțit când am cântat partea de solo, dar probabil că am combinat-o bine, pentru că domnul W. zâmbea, iar Annette mi-a acordat o încuviințare din cap. Era ca un moment din ăla din film, cu maeștri Zen, când maestrul are revelația adevărului universal fără ca măcar să se străduiască un pic. OK, recunosc, a fost DOAR UN PIC, ca un moment Zen, mai degrabă ca atunci când maestrul are revelația orașului Philipsburg din New Jersey. A fost *cool,* asta-i clar.

Eram atât de adâncit în Zonă, încât nici măcar sosirea lui Renee îmbrăcată în uniforma ei lycra nu mi-a putut distrage atenția. De fapt, pentru prima oară în viața mea, nici măcar nu i-am dat cine știe ce atenție lui Renee – pur și simplu mă distram prea mult cântând. Ultimul lucru pe care l-am repetat a fost marele final al concertului, „Cubano Be, Cubano Bop“. M-am așezat lângă tobele de conga, Brian și-a aranjat un pic tobele ca să stea mai confortabil – este cam cu treizeci de centimetri mai înalt decât mine –, iar domnul Watras și Annette au venit și ei mai

aproape. Urmau să interpreteze ei partea cu vocile, care în mod normal era susținută de saxofoniști, iar domnul Watras urma să cânte în plus și partea cu trompetele care țipă. Până acum, piesa asta fusese destul de dificilă la repetiții, dar sunt zile când totul se leagă – am fost foarte buni pe toată durata piesei. Brian a cântat partea lui atât de bine, încât am avut impresia că gândim telepatic; era ca și cum mâna mea dreaptă și piciorul lui stâng erau conectate la același creier. Și basistul era prins foarte bine alături de noi, așa că, fiecare pătrime de notă pe care o cânta pulsa în același timp cu loviturile pe care Brian le dădea cu piciorul stâng în cinelul mare. Între timp, Biff a cântat și el un solo deosebit – notele sclipeau ca niște flăcări în aer –, iar domnul Watras a fost pur și simplu incredibil. Pianistul nu cunoștea partea asta la fel de bine ca Annette – chiar dacă de obicei el susținea cam jumătate din spectacol, partea asta îi aparține de drept ei –, dar și el a fost la înălțimea momentului. La final, ne-am oprit cu toții și ne-am uitat unii la alții având pe chipuri un imens zâmbet nedumerit. Apoi Renee a început să aplaude, și după ea a început și domnul Watras. Poate și Annette ar fi aplaudat dacă n-ar fi avut gipsul, dar luându-mă după privirea ei chinuită din spatele zâmbetului, nu aș fi atât de sigur.

În autobuz, pe drumul spre casă, Annette mi-a povestit toată pățania cu ruptul mâinii. Apoi m-a întrebat cum se mai simte Jeffrey, lucru pe care-l consider absolut deosebit – deci iat-o pe ea, cu o mână făcută praf și cu cariera ei muzicală pusă în marșarier, făcându-și griji în legătură cu fratele meu. Îți jur, uneori îmi vine să-i dau o medalie fetei ăsteia.

Oricum, i-am spus și eu toată situația noastră cu banii, ba chiar și cum am încercat să renunț la pregătirea la tobe. S-a arătat impresionată de faptul că eram gata să-mi sacrific lecțiile și a fost de-a dreptul amuzată de faptul că Bețele Speciale încă mai miroseau ciudat. Firește, Annette a simțit nevoia să mă prevină de faptul că ruptul cecurilor scrise de mama nu poate să țină o veșnicie, dar undeva, în jumătatea de an care a trecut, m-am prins eu că a face morală era unul din lucrurile care o defineau pe Annette. De fapt, aș fi fost dezamăgit dacă nu ar fi încheiat discuția cu un mare discurs înflăcărat. Când am ajuns în dreptul casei mele, ne-am spus la revedere și m-am simțit cumva foarte vesel. Firește, poți să-i rupi brațul lui Annette, dar nu poți să-i iei voia bună.

Aparat de bărbierit într-o lume nedreaptă

Iată cum suna compunerea de la ora de engleză, în săptămâna cu accidentul lui Annette. Eram chiar pe subiect, lucru care ar fi trebuit apreciat de domnișoara Palma, dacă i-aș fi dat voie s-o citească. Tema era: „Dacă ați putea alege doar un singur cuvânt din limba engleză care să descrie universul, care ar fi acela? De Ce?“

Iată și răspunsul meu:

Nedrept.

Nedrept.

Nedrept, nedrept, nedrept.

Cum numești o planetă în care oamenii răi merg liniștiți prin viață, învăluiți în succes ca într-o pelerină de rege, în timp ce ororile atacă la întâmplare capete de copii? Eu îi spun „Pământ“.

Vrei exemple? Fix săptămâna asta, prietena mea Annette (apropo, iat-o acolo, în al treilea rând) ducea de bunăvoie cumpărăturile în cămara din beci. Acum, numai fapta asta în sine este una eroică – majoritatea

prietenilor mei au încetat să mai facă de bunăvoie treburi prin casă de prin clasa a patra. Dar stai așa, mai e! A dat să calce pe prima treaptă a scărilor și și-a dat seama că pisica ei se ghemuise acolo. În loc să calce pe felina inocentă, Annette a încercat să sară peste animalul de mai sus, în timp ce încerca să țină în brațe patruzeci și șapte de cutii cu mâncare pentru pisici. Acum, fata asta are o grămadă de talente date de bunul Dumnezeu, dar grația unei balerine nu se numără printre ele. Așa că și-a pierdut echilibrul și s-a rostogolit pe scări în mijlocul zăngănitului metalic al unei grindine de mici conserve. Iar când părinții ei au răspuns strigătelor ei jalnice de durere: A) mama ei a călcat oricum pe nenorocita aia de pisică, și B) au găsit forma mototolită a lui Annette la capătul scărilor, cu capul înfipt într-o grămadă de pungi de cumpărături, cu brațul drept întors în mod nenatural într-un fel de formă de romb tri-dimensional, matematic improbabil. Iar mâna dreaptă a lui Annette este foarte importantă, pentru că fata asta este o minune a pianului. OK, A FOST o minune a pianului. Mulțumesc, Doamne.

Dar stai așa, mai sunt ÎNCĂ destule. Fratele meu mai mic, Jeffrey – îl știi, acel puști fericit, sănătos, normal, asta până când a fost procopsit din senin cu cancer – s-a dus ieri, într-unul din rarele sale momente, la grădiniță. A lipsit destul de mult anul acesta, cu toate călătoriile repetate la spital în încercările de a-i salva viața, și blocarea sistemului său imunitar, și frecventele momente de febră foarte mare, și toate astea. Oricum, în clasa lui s-a mutat un copil nou care nu știa nimic despre starea lui Jeffrey. Așa că

Jeffrey s-a dus direct la el și i-a spus: „Bună. Eu sunt Jeffrey. Am cinci ani. Tu ai cinci ani? Fratele meu are treisprezece ani. Vrei să fim prieteni?“ Iar puștiul cel nou i-a spus: „Bună, eu sunt Adam. Ești chel“.

Știu că sună ciudat; Jeffrey și-a dat cu siguranță seama de lipsa de podoabă capilară. Dar să audă asta de la un alt copil l-a terminat. Firește, el se gândea că toți ceilalți oameni nu se prind că el este chel sau ceva. Mă rog. Când puștiul ăsta nou a spus: „Ești chel“, Jeffrey a izbucnit în lacrimi. Abia dacă a scos două cuvinte în acea seară, acasă, și pe la 10 seara, la două ore după ora lui de culcare, am trecut pe lângă dormitorul lui și l-am auzit plângând la el în pat. L-am întrebat ce s-a întâmplat, iar el mi-a povestit întâmplarea de la școală. Apoi l-am întrebat de ce nu ne-a spus despre asta mai devreme, iar el mi-a spus cel mai trist lucru: „Nu am vrut să descoperi și tu că sunt chel“.

Așa că acum, fratele meu mai mic, care are leucemie, a beneficiat în plus de blestemul umilinței conștientizate.

Nedrept, nedrept, nedrept. Serios, dacă acesta ar fi singurul cuvânt din limba engleză, singurul cuvânt din toată lumea, suma și totalul expresiilor umane de-a lungul mileniilor, cu siguranță ar acoperi esențialul. Orice altceva am spune este pur și simplu irelevant.

Probabil că, dacă aș fi lăsat-o pe domnișoara Palma să-mi citească compunerea, ar fi înțeles de ce m-am ras în cap în noaptea următoare. Stăteam în baie, pregătindu-mă pentru culcare, și am văzut o șapcă micuță Gap Kids care stătea pe marginea chiuvetei. Mă gândeam dacă nu cumva Jeffrey

purtase acea șapcă toată ziua peste tot pe unde a mers. Și m-am întrebat dacă nu cumva o s-o poarte în fiecare minut al lunilor ce vor urma, doar pentru că un copil a făcut un comentariu nevinovat. Și mă gândeam: „Cui îi pasă dacă acel copilaș a vrut sau nu să-i facă intenționat rău lui Jeffrey? Pentru că oricum a făcut-o, și nu ai cum să iei înapoi cuvintele". Dar apoi am auzit vocea doamnei Galley în mintea mea spunând: „În loc să te dai de ceasul morții în legătură cu lucrurile pe care nu le poți schimba, de ce nu încerci să te gândești la lucrurile pe care le POȚI schimba?" Și mi-am dat seama că nu, nu pot să fac să-i crească peste noapte, la loc, părul lui Jeffrey, ca și cum ar fi fost un mamifer Chia Pet[1], și nu, nu puteam retroactiv să-i cos gura puștiului nou care i-a dat în mod neintenționat vestea proastă lui Jeffrey. Dar aș putea să-i arăt lui Jeffrey că sunt alături de el. Aș putea și eu să fiu chel.

Am luat mașina de tuns a tatălui meu și mi-am ajustat părul din ce în ce mai scurt până am considerat că va fi mai ușor de ras cu un aparat electric de bărbierit. Apoi m-am lansat în partea concretă a rasului. Acum, recunosc, nici măcar nu mi-am bărbierit fața până acum, așa că m-am gândit că operațiunea va fi una simplă și nedureroasă. Dar aceeași lipsă de experiență care mă făcuse curajos, mă făcuse, de asemenea, și neîndemânatic. Și doare să folosești un aparat electric de bărbierit pe părul de pe cap! La

[1] Chia Pet, o marcă de animale, figurine colecționabile. Chia Pets sunt niște animale din pământ în care au fost puse semințe de iarbă. Pe măsură ce le uzi, ele cresc.

fiecare câteva secunde, aparatul fie se încurca cu păr și trebuia curățat sau agăța un smoc mai mare de păr și-l smulgea de pe scalp.

Când reușisem să finalizez cam trei sferturi din această oribilă activitate de auto-mutilare, mama a intrat brusc în baie.

– Am auzit un bâzâit ciudat venind de aici. Ce faci... Ooo! Steven!!

– Surprize-surprize! Mă gândeam să fug de acasă și să devin un călugăr budist. Îți place coafura?

– Steven Richard Alper! Ce FACI aici?

– Tocmai ți-am spus: am de gând...

– Steven! TACI DIN GURĂ!

O, Doamne. Iată CEVA ce nu auzi în fiecare zi la noi acasă.

– O să-mi spui adevărul CHIAR ACUM. Mă înțelegi? Sunt obosită. Suntem cu toții obosiți. Nu mai putem duce nici una din adolescentinele tale...

– Am făcut-o pentru Jeffrey, mamă. Ca să nu fie singurul chel.

– O, Stevie.

Și brusc, a înțeles și mama; cred că era probabil și impresionată. A trecut printre grămezile de păr de pe faianța din baie și m-a luat în brațe strâns, strâns de tot. Apoi s-a îndepărtat ușor de mine, m-a ținut cam la o lungime de braț, și m-a întors ca și cum aș fi fost o bucată de carne de vită, iar ea ar fi fost un bucătar care mă cântărea pentru un grătar.

– Dă-mi aparatul. O să termin eu toată treaba asta. Dacă tot e să am doi băieți chei, măcar o să arate ca niște chei PREZENTABILI.

De dimineață, m-am dus la micul dejun cu o șapcă de baseball pe cap. Întreaga mea familie era deja jos, ceea ce nu era un lucru obișnuit – numai că mama mea i-a grăbit pe toți jos, astfel încât eu să-mi fac o apariție bună, iar eu am intrat târându-mi cu greu picioarele din același motiv. Mi-am pus un bol de cereale cu crustă de zahăr absolut delicioase și m-am așezat la masă. Puteam să spun luându-mă după fața tatălui meu, că știa toată povestea și că murea de curiozitate să-mi vadă noul meu scalp gol-goluț. Bineînțeles, Jeffrey nu știa nimic, și nici măcar nu și-a ridicat privirea din fața pateurilor și a sucului. După câteva minute, timp în care singurele sunete care se auzeau erau cele create de mini-simfonia de sorbit și ronțăit, cred că tata nu a mai făcut față suspansului. Mi-a spus: „Scoate-ți șapca de pe cap la masă, tinere". Așa că, exact în momentul în care Jeffrey a ridicat privirea – nu e nimic mai distractiv pentru el decât atunci când mie mi se face morală – am zburat șapca. Îmi doresc să-i fi putut vedea expresia de pe chip: trecea de la mirare la îngrijorare, de la îngrijorare la mirare și, într-un final, la un zâmbet ușor timid.

– Ce părere ai, Jeff? Am făcut-o aseară după ce tu erai deja în pat. Arăți atât de frumos, încât m-am gândit să-mi fac și eu un *look* à la Jeffrey. Crezi că acum o să mă iubească și pe mine fetele așa cum te iubesc pe tine?

Zâmbetul lui Jeffrey a devenit din ce în ce mai mare până a ajuns cât cel de Crăciun. A sărit și m-a luat în brațe. Apoi s-a îndepărtat ușor de mine și m-a cântărit cu privirea destul de mult. Când într-un sfârșit și-a închis privirea cu raze X, a spus pe un ton solemn:

– Nu știu, Steven. Cred că arăți bine. Dar e nevoie de mai mult decât o tunsoare ca să te transformi într-un magnet pentru fete așa cum sunt eu.

Serios acum, de unde își IA copilul ăsta replicile?

La școală, planul era să abordez „strategia cu șapca“, asta până când un profesor m-a pus să o dau jos. Și asta ar fi fost o strategie foarte bună, dacă afară nu ar fi fost cel mai puternic vânt din tot anul. În timp ce stăteam în stația de autobuz, o rafală puternică mi-a zburat toată tărășenia de pe cap fix în stradă. Sunt convins că au fost momente în care am arătat mult mai agreabil decât acum, alergând pe stradă ghemuit, încercând să sar pe pălăria zburătoare, în timp ce-mi căram și toate cărțile, cu căpățâna lucind în lumina orbitoare a soarelui de dimineață. Am reușit într-un final să prind șapca sub picior și mi-am ridicat privirea triumfător – chiar când autobuzul se oprea în stație.

Ei, măcar am reușit în sfârșit să captez pentru un minut atenția publică de la Renee. Annette nu era în autobuz – se pare că întârziase din cauza unei programări la ortoped – așa că am stat lângă Renee.

S-a uitat la mine cu o tăcere respectuoasă, pe care de obicei o întâlnești la cei de trei ani, care se întâlnesc cu Barney pentru prima dată. Apoi și-a scuturat capul, ca să-și revină, și a spus:

– Oau, se pare că-l iubești foarte mult pe fratele tău.

– Neee, doar îmi urăsc foarte mult părul.

OK, câteodată, foarte rar, AM și eu replici bune, mai ales sub presiune!

Când am ajuns la școală, mi se dusese foarte repede vestea, așa că am fost ca un fel de Rege al

Insulei pentru o zi. Doi dintre prietenii mei au crezut că am luat-o razna, dar toți ceilalți, mai ales fetele și profesoarele, au considerat că sunt... mmm... „atât de deeliciooos!"

Până la urmă, am fost foarte mulțumit de cum s-au aranjat lucrurile, deși am totuși o nemulțumire: îmi îngheață rău de tot capul.

De patru ori O-ho-ho!

Două zile mai târziu, la repetiția trupei, domnul Watras a făcut un anunț neașteptat: conducerea zonei de care aparținea școala a pus în practică o nouă politică. Se pare că fiecare elev de liceu, pentru a putea promova anul, va trebui să presteze, în fiecare semestru, începând de acum, ore în folosul comunității. Toți cei din jurul meu au început imediat să mormăie și să mârâie, eu însă nu înțelegeam de ce fac atâta caz. L-am întrebat pe Brian.

– Ei bine, Țâr, uite care e problema: mulți dintre noi suntem deja ocupați în fiecare zi după ore, plus sâmbăta, cu repetițiile cu trupa școlii, sport, serviciu, relații și, în general, încercând să avem și noi o viață și să obținem și note bune. Deci...

– Da?

– Deci unii dintre noi vom fi nevoiți să renunțăm la trupă ca să putem să facem și orele în folosul comunității. De asta facem „atâta caz".

– Oooo...

Cam la o oră după ce începurăm repetițiile, am observat că Annette și Renee erau la locul lor obișnuit urmărind reprezentația. Dar ele nu făceau doar atât,

își șopteau ceva una alteia, și încă în mare grabă. Acum știi deja că nu mă pricep deloc la lucrurile care se petrec între fete – dar mi-am dat seama că lucrul care le face să stea de vorbă una cu cealaltă trebuia să aibă puterea unei magii de voodoo.

Până când am terminat de cântat, Annette și Renee scriau pline de pasiune. Și nu luau doar notițe: scriau paragrafe întregi, liste, tabele și grafice. Annette avea un calculator; Renee mânuia – mă jur pe Dumnezeu – un compas (sau e posibil să fi fost un raportor. Niciodată n-am ținut minte care e care.) Era ca și cum ar fi plănuit o misiune în spațiu sau ceva.

Trupa s-a oprit, iar Annette a venit repede la podium. A luat bastonul de dirijor al domnului Watras și l-a lovit de suportul de partituri așa cum face el mereu. Toți s-au uitat la ea, iar Annette a început să vorbescă:

– Pentru câți dintre voi este imposibil să faceți orele în folosul comunității și să rămâneți și în trupă? Haideți, vă rog, ridicați mâna!

Cam trei pătrimi din trupă au ridicat mâinile.

– N-ar fi minunat dacă am putea să bifăm aceste ore CONTINUÂND să cântăm în trupă?

Deja toată lumea era interesată acum.

– Pentru că părerea noastră, a lui Renee de acolo (Renee a făcut cu mâna) și a mea, este că avem și cum. Ascultați, băieți! Sunt sigură că știți cu toții că în acest oraș sunt familii care au situații financiare greu de depășit, familii care încearcă din greu să facă față zilei de mâine, familii care ar avea nevoie de ajutor. Am dreptate?

Ei, normal că avea dreptate. Dar pe de altă parte, începuse să semene cu un predicator din ăla de colț de stradă. Mie îmi venea oarecum să sar în picioare și să strig: „AMIN!“ dar m-am gândit că ar fi înțelept să aflu mai întâi pentru ce o proslăveam.

– Domnilor din trupa orașului, avem o șansă aici să întindem o mână de ajutor unuia dintre noi. Știu că sunteți cu toții conștienți de gravele probleme de sănătate pe care le-a avut anul acesta fratele lui Steven Alper.

O, Doamne!

– Dar ceea ce probabil nu știți, este că tratamentul pentru boala micului Jeffrey, respectiv pentru leucemie, este incredibil de scump. Familia Alper se chinuie din greu să își plătească facturile. Mama lui Steven a trebuit să renunțe la serviciu ca să aibă grijă de Jeffrey, astfel încât atunci când aveau mai multă nevoie au trebuit să reducă la jumătate sursele de venituri.

Annette s-a oprit pentru un moment, iar Biff a spart tăcerea:

– Mda, cu toții știm despre fratele lui ȚÂR. Dar ce legătură are asta cu faptul că am putea scăpa de orele suplimentare?

– Nu are legătură cu scăpatul de orele suplimentare. Are, însă, legătură cu îndeplinitul acestor ore în cadrul formației.

– Ăăă?

– Putem transforma concertul într-un concert caritabil pentru familia lui Steven. Renee, poți să le spui, te rog, acestor băieți cifrele la care am ajuns?

– Bună, băieți. Noi am făcut niște calcule aici, și chestia asta chiar ar putea să funcționeze. Dacă cerem

câte cincisprezece dolari pe bilet, sunt o mie de scaune în sala de spectacole de aici, se adună cincisprezece mii numai de aici. Și, în plus, avem un punct de vânzare de patiserie amenajat chiar în lobby. Brian, părinții tăi au o brutărărie, nu?

– Ăăă, da.

– Poate ar putea să ne doneze niște produse sau să ni le vândă la costul lor de producție. Oricum, pun pariu că putem vinde cu ușurință cinci sute de produse, sau ceva asemănător, la un dolar bucata, ceea ce înseamnă că putem obține în total cincisprezece mii cinci sute. Și apoi, mai e programul. Am putea obține probabil prin donație o imprimantă sau am putea să le tipărim la cost. Apoi o să vindem spațiu de reclamă. Care e prețul pe o pagină din anuar? Trei sute cincizeci pe pagină? Dacă o să avem cincisprezece pagini de reclamă, ar însemna în total... ăă, unde este? A, da, asta ar însemna încă 5 250$, deci în total 20 750$! Ce părere aveți, băieți?

– Daaa! Uuu-huuu! Salvați familia Țăranului!

Sincer, părerea mea este că părinții mei fie o să sărute pământul, fie o să-mi sucească gâtul, și n-am nici o idee ce o să aleagă.

Înainte ca toți să plece, Annette și Renee l-au convins pe domnul Watras să fie de acord cu planul, să formeze un comitet, să desenze niște fluturași și spații publicitare, ba chiar au vândut și o reclamă – cel de-al doilea trombonist a spus că părinții lui ar cumpăra o jumătate de pagină pentru magazinul lor de bijuterii. De-a dreptul minunat. Era ca și cum mă uitam la Bill Gates la vârsta de treisprezece ani, ori doi. Și jumătate din el purta o uniformă de majoretă.

Da, știu, e o imagine destul de ciudată.

Pe drum spre casă, i-am mulțumit lui Annette pentru idee. Era foarte entuziastă, probabil și pentru că se simțea iar o parte importantă a acestui concert. Nu eram singur de ceea ce simțeam eu. Pe de o parte, știam că banii ăștia erau un mare plus pentru familia mea, și ar fi grozav și pentru Jeffrey să aibă o seară specială numai pentru el. Pe de altă parte, eram îngrijorat că părinții mei o să se enerveze rău și o să fie împotriva acestei idei. În plus, și știu că e superficial, eu îmi doream ca acest concert să fie seara MEA cea mare.

Un singur lucru era însă sigur: într-un fel sau altul, dacă părinții mei nu ar da veto acestei afaceri, urma să fie ceva important.

În timp ce coboram din mașină, șoferul mi-a spus:

– Ascultă, puștiule, nu m-am putut abține să nu te aud vorbind despre fratele tău. Este destul de nasol. Îmi pare sincer rău.

Iată, deci, o femeie care ne ducea pe noi doi la repetiții de două ori pe săptămână, de mai bine de un an, și asta era prima dată când îmi vorbea. Era o mare ușurare să aflu că avea darul vorbitului, dar am fost din nou minunat de puterea cancerului de a atrage atenția. De bine sau de rău, a fi implicat într-o treabă cu cancer te pune în centrul atenției.

Acum trebuie să le dau alor mei vestea, și asta cât mai repede, pentru că mama și Jeffrey urmau să plece spre Philadelphia de dimineață. La cină, chiar și atunci când mă jucam cu Jeffrey sau când îi răspundeam mamei la întrebările legate de temele pentru școală, sau când mă întrebam cum poate tata să

aibă pe chip o expresie atât de albă, fără să fie în comă, așteptam agitat o ocazie de a aduce în discuție întreaga chestiune. Într-un final, am trăit un moment bun (sau „trăi“-mi-ar „clipa“ dacă ar fi să folosesc un argou de-al domnișoarei Palma). Tatăl meu a povestit cum i-a obținut unuia o reducere de taxe în valoare de șapte mii de dolari și m-am băgat și eu:

– Oau, tată, șapte mii de dolari sunt o grămadă de bani, nu?

– Pai, da, Steven, sunt.

– Știu și eu o familie care ar putea obține aproape de trei ori suma asta până pe 15 aprilie.

– Cine?

– Noi.

– Ei, fiule, reducerea noastră n-o să fie ATÂT de mare anul acesta. O să primim și noi niște bani înapoi pentru că mama ta s-a lăsat de muncă, iar eu nu am depus cererea pentru reducerea privind familiile întreținute de un singur membru. În schimb, dobânda pe dividendele noastre va fi mai mică decât ne-am așteptat. Este chiar interesant; am calculat estimarea taxelor noastre pe istoricul ratei de înapoiere de aproximativ zece procente dobândă anuală. Oricum, când piața bursieră și-a încetinit creșterea, am avut de fapt o rată negativă a...

– Tată, tată, tată, oprește-te din vorbitul contabilicește. Uiți că stai de vorbă cu un copil de treisprezece ani care a mai obținut și treizeci și șapte de puncte la examenul de la mate? Oricum, nu asta voiam să spun. Vorbesc despre o idee pe care au avut-o unii. Vezi tu, trupa orașului avea nevoie de un proiect umanitar pe care să-l facă și două eleve au

venit cu un plan minunat pentru asta. Dacă tot avem un concert de susținut, ele s-au gândit: „De ce să nu-l transformăm într-un concert umanitar?“

– Un concert umanitar? Pentru cine?

– Ei bine... ăăă... pentru noi.

– Jeffrey, du-te te rog să te joci în sufragerie.

O-ho-ho!

– Dar, tati, n-am terminat de mâncat burrito.

– Ai destulă mâncare. Du-te!

De două ori: O-ho-ho!

Ei iată, că am găsit un subiect de discuţie care să pună o expresie pe chipul tatălui meu. Ar fi fost chiar drăguț dacă expresia asta n-ar fi fost genul de grimasă cu dinții strânși, pe care o au luptătorii de Sumo înainte să atace, dar hei – progresul e tot progres, până la urmă.

Ne-am certat o vreme pe acest subiect. La început, mama a fost de partea tatei, dar pe măsură ce „discuția“ (E absolut fantastic – părinții mei numesc totul o „discuție“. Dacă aș sta pe partea cealaltă a străzii, îndreptând o bazooka către mama, în timp ce tata azvârle cu mortar în mine și Jeffrey aleargă pe stradă cu o grenadă în dinți, părinții mei ar spune că poate n-ar trebui să avem o astfel de „discuție“ în public.) se purta în continuare, mama a devenit din ce în ce mai tăcută. Într-un final, înainte ca tata și cu mine să ajungem la nivelul de „Ba nu, ba da“, ne-a oprit:

– Cred că o să mi se facă rău.

– Cum adică rău? Draga mea, Steven și cu mine n-am vrut să te supărăm; aveam doar o discuţie. (Desigur. Iar muntele Everest este de fapt un „deal“.)

– Nu, adică cu adevărat rău. De genul, adu-mi o găleată.

De trei ori: O-ho-ho!

– Steven, nu sta așa. Adu-i o... o... ce să-ți aducă?

– Bleahhh...! Doamne!

Cu asta a ieșit împleticindu-se din bucătărie. Când a dat drumul la ventilatorul foarte zgomotos din baie am știut exact ce se întâmplă. Și cu asta a apărut o problemă foarte urgentă. Jeffrey s-a prins și el destul de repede. Pentru că a apărut în ușă:

– Tati, Steven, dacă lui mami îi e rău, cine o să mă ducă la spital mâine?

De patru ori: O-ho-ho! Cine *urma* să-l ducă?

O călătorie a Bărbaților

Așa cum s-a și întâmplat, tata și cu mine urma să-l ducem pe Jeffrey la Philadelphia. Mama nu putea să aibă grijă de mine, și să fie și foarte bolnavă în același timp, iar bunicii mei erau plecați de acasă, așa că ai mei nu au mai putut să mă exileze iar la ei. Bineînțeles, Jeffrey era foarte încântat:

– Oau, Steven, mâine o să mergem într-o CĂLĂTORIE A BĂRBAȚILOR. Eu, tu, tata – o să fie grozav. Stai să vezi când o să înceapă metotrexat-ul[1] să picure: o să putem să ne uităm la *Shrek* și la *Peter Pan,* UNUL DUPĂ ALTUL dacă vrem! Și apoi o să spunem că mă doare stomacul și amândoi o să primim jeleu. Și poți să te dai pe un scaun cu rotile ADEVĂRAT! Și apoi poți să te joci de-a terapia cu mine! Și dacă vrei, poți să te duci la bufet cât eu o să fac o injecție cu vincristină, dacă te deranjează voma. Îți promit că o să încerc să fiu puternic. Crezi că o să putem să ne jucăm cărți cât timp așteptăm ca EMLA să-și facă efectul? Îmi place Maciu Piciu. Jocul ăsta îl joacă mama cu mine. Știi să-l joci?

---

[1] Medicament în tratarea leucemiei

Între timp, mama mea era sus, luând o pauză de la vomitat, așa că a putut să-l mai instruiască puțin pe tata:

– OK, dragul meu, ai grijă să-ți dea crema EMLA imediat cum ajungi acolo. Ține minte, durează o oră să-i amorțească complet pielea, așa că trebuie să îl dai cu ea imediat cum ajungi. Lui Jeffey îi place dacă îl dai chiar tu cu cremă, dar nu uita ca înainte să o încălzești în mâini, ca să nu fie rece pe pielea lui. Apoi ei o să deschidă perfuzia și o să facă treaba cu sângele. Lui Jeffrey nu-i displace să vadă cum i se ia sânge, dar ar fi bine să-i dai ceva de făcut lui Steven ca să nu trebuiască să privească așa ceva. Nu i-a plăcut să-i vadă umblând la perfuzia lui Jeffrey data trecută la Urgență. O, ce altceva? Probabil va veni și oncologul să te întrebe câte ceva înainte să înceapă administrarea metotrexat-ului. O să-ți scriu pe ceva ce să spui, dar în principiu poți să-i spui că Jeffrey n-a mai vomitat atât de mult, iar CNS[1]-ul lui arată bine. El o să știe ce înseamnă asta. Oooo, am uitat: dacă este doctorul Arena ține-l pe Jeffrey de mână. Lui Jeffrey îi e frică de el. Dacă este doctorul Moses, e OK. El este favoriul lui Jeffrey. Apropo de ce-i place, lui Jeffrey îi plac conurile de zăpadă din sala de așteptare de la etajul trei. Jură că au un gust mai bun decât cele de la etajul lui...

După douăzeci de minute în care l-a bătut la cap pe tata cu astea, mama a trebuit să alerge din nou la baie, dar chiar și de acolo o puteai auzi vorbind cu greu:

---

[1] În engleză, Sistemul nervos central.

– ... Și spune-i doctorului Moses să-l sune pe doctorul Purow cât mai repede posibil dacă CBC-ul scade. Doctorul Purow o să te întrebe dozarea Leucovorinului.

Apoi a trebuit să se oprească să mai dea indicații pentru o vreme, deoarece i se făcuse iar rău. Urmau să fie două zile foarte lungi pentru noi toți.

Câteva ore mai târziu, în timp ce stăteam întins în pat, mi-am dat seama că tata nu a dat un verdict final în ceea ce privește concertul de binefacere. Apoi am început să mă gândesc la facturi și la ce urmează să văd a doua zi la spital, și la temele pe care o să le pierd în perioada în care o să lipsesc. Nu mai e nevoie să spun că au trecut ceva ore până să reușesc să adorm. Când am reușit într-un final, am avut „Visul." Ca întotdeauna, m-am trezit țipând, dar de data asta a fost mai rău decât de obicei: deoarece îi era foarte rău, mama mea n-a mai venit grăbită la mine. Până când a ajuns tata, deja m-am trezit, sărind drept în sus, lovindu-mă cumva în drumul meu cu capul de noptieră și mușcându-mi obrazul stâng pe interior. M-am uitat la ceasul meu cu alarmă, care acum licărea cu fundul în jos pe podea: 229... 229... 229. În timp ce tatăl meu mă mângâia stângaci pe spatele meu ud leaorcă și respirația revenea la normal, m-am gândit: „Poate că împroșc sânge, dar măcar mai pot să prind câteva ore de somn". Apoi tatăl meu s-a aplecat, a întors ceasul și l-a pus la loc pe masă. Atunci mi-am dat seama că era de fapt 6.22. Nu numai că era prea târziu ca să mai prind ceva somn – era prea târziu, punct. Ziua începuse cu o lovitură ȘI un scâncet.

Dar înainte ca să mă dezmeticesc prea bine, tata, Jeffrey și cu mine eram cu toții înghesuiți în mașină, împreună cu cărțile mele de școală pentru studiu, bețele și toba pentru repetiții, și haine în plus pentru toți. Desigur, în toată graba asta, am uitat ceva foarte important, numai că încă nu știam încă asta. Tata se chinuia să mânuiască notițele pe care mama i le scrisese în mod eroic în mijlocul propriului acces de boală, Jeffrey încerca să țină în echilibru o cană cu suc și un iaurt în timp ce-și mânca micul dejun în scaunul de mașină special pentru copii, iar eu sugeam dintr-un cub de gheață într-o încercare jalnică de a opri sângerarea din obrazul meu scobit. Sper că nici unul dintre vecini nu asista la această scenă: o doamnă vădit bolnavă, care se legăna pe peluză într-un halat de casă vechi, făcând cu mâna tipului nebărbierit și îmbrăcat într-o cămașă elegantă și fără nasturi, care conducea doi copii chei, în timp ce unul din ei scuipa întruna sânge pe geamul de la mașină de pe locul pasagerului. În afară de asta, era atât de liniște în cartier încât puteai auzi tic, tic, tic-ul proprietăților scăzând, în timp ce trecătorul lua la cunoștință această groaznică imagine.

Când am ajuns cam la un kilometru și jumătate distanță de casă, tata și-a dat seama că semnul pentru benzină de pe bord clipea, așa că ne-am oprit să punem benzină. Am pus eu benzină în timp ce tata a alergat în benzinărie să-și ia o cafea, pe care a vărsat-o pe el în timp ce ieșeam din parcare. Apoi, chiar când am intrat pe autostradă, Jeffrey a strigat:

– L-am uitat pe Matt Medic! L-am uitat pe Matt Medic!

– Îmi pare rău, Jeff, nu am timp să ne întoarcem acum. Și așa, de-abia avem timp să punem pe tine crema aia ukla.

– Este EMLA, tată. Dar am NEVOIE de Matt Medic. Mă ajută să facă blastele rele să nu se mai întoarcă la mine. Am nevoie de el!

– Nu astăzi, Jeffrey.

– Dar, tată...

Mașina s-a clătinat și a virat pe un culoar de parcare ce ar putea fi numit optimist „bandă de refugiu“, iar tata a replicat cu deja faimoasa sa figură cu dinții strânși:

– Nu îmi zice acum: „Dar, tată“, OK? Mă străduiesc să conduc în acest trafic, suntem în întârziere, am dormit doar trei ore, nu m-am bărbierit, n-am nici cea mai mică idee despre ceea ce trebuie să fac și STAU ÎNTR-O BALTĂ DE CAFEA FIERBINTE!

Cu un an în urmă, Jeffrey ar mai fi făcut scandal încă o jumătate de oră, dar acum s-a așezat înapoi în scaun oftând și și-a sorbit în continuare sucul. După o vreme mi-a dat ceva de făcut în acestă călătorie:

– Steven, se pare că Matt Medic nu mai face parte din acțiune. Ai o nouă misiune!

Am mormăit încercând disperat să evit ca dinții să atingă gaura din obraz:

– Ce anume, prietene?

– Dă-mi curaj. Te rog! Doar dă-mi curaj, atât.

Apoi și-a terminat mâncarea și a adormit, pur și simplu. M-am uitat pe fereastră și m-am întrebat de ce Jeffrey s-a gândit că eu, dintre toți oamenii, eram cumva calificat pentru a-i da LUI curaj. V-ați fi imaginat poate ca prima lui alegere să fi fost cineva

care nu se trezește într-o baltă de sudoare o dată la două zile sau cineva care poate să doarmă într-un pat moale fără să se rănească. Pe de altă parte, mă gândesc că, de fapt, prima lui alegere fusese o figurină neînsuflețită, de plastic cu o injecție atașată de el. Și, în calitate de a doua alegere, cred că, probabil, mă calificam.

În timp ce ne apropiam de spital, am trecut prin campusul Universității din Pennsylvania. Era minunat. Primăvara se apropia cu pași repezi și acolo erau studenți fericiți plimbându-se în tricou și în jeans, pulovăr și pantaloni scurți, fuste mini. În ciuda orei matinale, am văzut chiar un grup de tipi jucând Frisbee. Și m-am gândit cât de ciudat era pentru Jeffrey să treacă pe lângă toți aceşti oameni lipsiți de griji, în drumul său spre lupta cu cea de-a douzeci și șaptea rată a războiului pe viață și pe moarte cu cancerul. Slavă Domnului că eram și eu prin preajmă să-mi înveselesc fratele cu atitudinea mea optimistă, nu?

Am parcat, iar Jeffrey l-a inițiat pe tatăl meu în procedura de internare. Apoi ne-a condus sus, la etajul său. M-am oprit o clipă în fața ușilor duble – mi-am imaginat și mi-a fost teamă de priveliștea de dincolo de ele timp de luni întregi, iar acum venise timpul să le înfrunt. Le-am împins și am pășit în Orașul Chelioșilor din Statele Unite. Erau copii bolnavi peste tot – mergând cu perfuziile, jucându-se, stând în pat, uitându-se la TV, dormind. Bănuiam că o să văd mulți Jeffrey chelioși, dar acolo erau copii de TOATE vârstele. Unii erau mai mari ca mine, unii erau de școala primară și câțiva erau sugari, lucru care mi-a tăiat respirația. Unii păreau mai sănătoși decât

Jeffrey, iar alții erau într-o stare atât de proastă încât erau plimbați cu căruciorul cu rotile. Erau, de asemenea, și mulți membri ai familiilor, dar ochii îmi erau atrași în continuare de pacienți. Am fost în mod special impresionat de vederea unei fete care era probabil de o vârstă cu mine. Se sprijinea de perete într-o rochie, vorbind la mobil, chiar dacă nu aveai voie să folosești mobilele în spital. Nu avea aproape deloc păr, iar trupul ei era ca un fuior, dar puteai să-ți dai seama că arătase foarte bine înainte de cancer. Speram că o să arate din nou bine. S-a uitat la mine cu niște ochi albaștri foarte pali, care arătau că se petrece totuși ceva în spatele lor. M-am uitat în altă parte și m-am grăbit să-l ajung pe Jeffrey din urmă.

În timp ce Jeffrey și cu tata se pregăteau în cameră, am plutit cumva către ușă. O domnișoară tânără arătând foarte prietenos a venit direct la mine. Pe plăcuța cu numele scria: „Andrea McDermott, Specialist în Viața Copiilor". A intrat direct în conversație:

– Un pic prea copleșitor, nu-i așa? Eu sunt Andi. Probabil că ești fratele lui Jeffrey, Steven. Tot timpul vorbește despre tine. E un puști foarte curajos.

– Îl cunoașteți?

– Da, trec pe la el în fiecare săptămână. Câteodată meșterim câte ceva, altădată citim sau ne jucăm. Altădată doar stăm de vorbă sau jucăm cărți.

– Maciu Piciu, nu?

– Da. Cred că și pe tine te-a înrolat nu? Ascultă, mai ai probabil cam jumătate de oră până Jeffrey se pregătește pentru tratament. Ai vrea să mergi în capelă?

– Ăăăă... de ce?

– Ei bine, mama ta petrece mult timp acolo de câte ori Jeffrey doarme sau e ocupat cu ceva, așa că m-am gândit că poate ai vrea și tu.

Mama se roagă pentru Jeffrey? Firește că mama se roagă pentru Jeffrey. Dar nu m-am gândit că deja este o întreagă rutină pentru ea.

– Nu, mulțumesc. Cred că o să mai stau pe aici, în caz că fratele meu are nevoie de mine.

– OK. Mă bucur să te cunosc în sfârșit. Jeffrey e foarte mândru de tine, iar acum văd și de ce.

Dimineața a trecut în felul următor: m-am plimbat un pic, m-am holbat la oameni, i-am distras atenția lui Jeffrey pentru o vreme, am făcut cunoștință cu niște oameni noi care știau totul despre fratele meu, m-am mai holbat un pic. Ce era absolut minunat era cât de confortabil se simțea Jeffrey aici. Adică, părea clar un loc drăguț, și m-am bucurat că atâtor oameni le pasă de Jeffrey, dar nu mi-am imaginat că te poți simți atât de acasă într-o secție de oncologie.

Am luat prânzul în timp ce lui Jeffrey i se administra metotraxat, orice ar fi fost asta. Firește, acest medicament urma să i se scurgă prin perfuzie în douăzeci și patru de ore, și apoi trebuia să-i dea un alt medicament care să minimizeze otrăvirea pe care ACEST medicament o produce. Oricum, după prânz, tatăl meu a mers să stea de vorbă cu doctorii. Jeffrey și cu mine ne uitam la *Shrek* pe video când brusc o alarmă a început să sune.

Probabil că eu am sărit un metru în sus, dar Jeffrey de-abia dacă a clipit.

– Jeffrey, ce-i asta? E un incendiu? NU ar trebui să plecăm de aici?

Nici măcar nu și-a ridicat privirea de la TV.

– E doar un cod, Steven. Se întâmplă mereu.

Un „cod“? Nu era ca-n serialele alea cu spitale, când cineva...

Chiar în acel moment, un întreg escadron de cadre medicale a trecut prin ușile deschise, ducând după ei tot felul de echipamente și strigând tot felul de instrucțiuni unul altuia. Am fost sigur atunci că un „cod“ era atunci când inima unui pacient se oprea. Toți acei doctori și asistente alergau pe coridor ca să încerce să resusciteze viața unui copil. Iar Jeffrey văzuse asta atât de des, încât nici măcar nu-i distrăgea atenția de la film.

Ziua a continuat, cu o combinație – greu de crezut – de plictiseală, nervozitate și mâncare pasată pe care o găsești doar în spitale. Seara devreme, când Jeffrey a adormit, iar tata stătea iar de vorbă cu încă un cadru medical despre ceva, n-am mai suportat să mai stau în cameră. Mi-am luat bețele și toba pentru repetiții și am plecat în căutarea unei camere mai retrase ca să exersez. Într-o nișă ascunsă de la capătul coridorului, am descoperit o cameră micuță cu mașini de spălat și uscătoare. Bănuiesc că acolo familiile putea să-și spele rufele atunci când stăteau mai mult în spital; numai că eu aveam propria misiune. M-am așezat pe o mașină de spălat, am pus toba pentru repetiții pe uscător, am blocat ușa cu un picior întins și am început să-mi fac exercițiile. Mă simțeam extraordinar să mă concentrez din nou la mine însumi, iar aceste simple exerciții erau relaxante; probabil că am cântat în jur de patruzeci de minute non-stop. Apoi cineva a bătut la ușă, speriindu-mă îngrozitor. Am sărit în sus și aproape am căzut de pe mașina de spălat. În timp ce m-am întins

către ușă am scăpat bețele care au căzut cu un zdrăngănit puternic. În acel moment, mi-m dat seama că iar am mușcat din obraz, fix în același loc, și că sângera din nou ca un porc înjunghiat. Am deschis ușa pe jumătate extenuat, ceva de genul: „Ceee vreeei?" Cine crezi că stătea în fața ușii, cumva luată pe nepregătite de nebunul din dulap, șiroind de sânge și cu capul chel? Fata pe care o văzusem de dimineață. Purta o pereche de jeans și un tricou Aeropostale în locul capotului, dar ochii aceia era inconfundabili.

– Ăăăă... hei. Nu am vrut să te deranjez. Voiam doar să văd ce se întâmplă; în general nu prea se întâmplă nimic pe aici.

– Mda, am observat și eu. Îmi pare rău că am țipat. Cumva pierd contactul cu realitatea atunci când cânt.

– Am ascultat o vreme înainte să bat la ușă. Ești foarte rapid. Bună, eu sunt Samantha.

– Bună. Eu sunt Steven. Fratele meu, Jeffrey, este...

– Da, toată lumea de aici îl cunoaște pe Jeffrey. Este o mare figură. Ți-a povestit când a sărutat-o pe sora de noapte?

Oau.

– Oricum, vorbește mereu despre tine: Steve, rock-star. Așa că atunci când am auzit bătăile la tobă, m-am gândit că s-ar putea să fii tu. Apropo, îți dai seama că sângerezi?

– Ăăă, da. Vrei să vii cu mine să luăm niște gheață?

– Sigur. Este un aparat de conuri de zăpadă la capătul celălalt al coridorului, dar nu sunt la fel de bune ca....

– Cele de la etajul trei. Am auzit.

Așa că ne-am luat conurile de zăpadă și am stat de vorbă în camera de joacă pentru copii. La un moment dat, tata m-a observat stând acolo, dar și-a continuat drumul înspre camera lui Jeffrey; nimeni nu ne-a întrerupt și am vorbit până după miezul nopții. I-am povestit totul despre anul care trecuse – Renee, Annette, tobe, școală, Jeffrey, Jeffrey și Jeffrey. Și ea mi-a spus la rândul ei totul: exact ca și Jeffrey ea avusese TOT. Dar, spre deosebire de Jeffrey, avusese două reveniri ale leucemiei în ultimii patru ani. Acum, era obosită mai tot timpul, foarte rar părăsea spitalul, iar oasele începuseră s-o doară în fiecare minut al fiecărei zile. Lucrurile nu arătau prea promițător.

– Cum se descurcă familia ta cu toate astea?

– Ei bine, n-o am decât pe mama, iar de tata n-am mai auzit de mult. Mai am o soră mai mare – ea este mai tot timpul la facultate. Pe vremuri eram foarte, foarte apropiate. Încă o mai sun de pe mobil cam la câteva zile, dar nu poate vorbi prea mult. Nu a mai trecut pe la mine de la Crăciun, dar a promis că o să treacă în mai să mă vadă de ziua mea. Sper să vină. Sună cam aiurea, dar atunci când eram mică, mă străduiam să fac totul ca ea. Îi plăceau foarte mult torturile de înghețată, așa că îmi plăceau și mie. Cam timp de doi ani după ce m-am îmbolnăvit, obișnuia să-mi aducă un tort de înghețată de ziua mea. Anul trecut însă nu a putut să vină. Adică, avea un motiv pentru asta – erau examenele de an la facultate –, dar este foarte nasol să mănânci tort de spital de ziua ta. Este foarte nasol.

– Îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ți pară – tu nu ai greșit cu nimic. Tu ești AICI pentru fratele tău.

– Mda, cred că sunt, dar uneori mă enervez pe el, și n-am fost cu el aici până acum.

– Ești aici pentru el acum. Crede-mă, contează foarte mult.

Am mai vorbit o vreme, despre o grămadă de lucruri: muzică, sex, școală (deși lipsise de luni de zile și acum avea un meditator la spital), familie. Este foarte amzant: tot timpul mă gândesc că viața mea este atât de plictisitoare, dar ea voia să știe fiecare detaliu. Era ca și cum i-ar fi fost foame de a afla experiențele prin care trece un copil normal de clasa a opta, încât se hrănea cu fiecare cuvânt al meu. Din când în când, mai ales că se făcuse târziu și ultima doză de calmante își pierdea efectul, i se întâmpla să tresară pentru o secundă, dar ochii ei nu-și pierdeau din intensitatea pe care o observasem mai devreme. La un moment dat, la amândoi ni s-a făcut somn, dar nici unul din noi nu voia să rupă vraja care ne înconjurase, așa cum stăteam pe canapeaua micuță, înconjurați de animale de toate culorile și de cutii cu creioane. Într-un final, a intrat o asistentă și i-a dat Samanthei o cană plină cu pastile, și lucrurile s-au schimbat. Când a plecat asistenta, vraja a dispărut, iar noi am redevenit doi copii chei pe o canapea.

Am început să spunem ceva de genul „Eu... ăăă... ooo, ia uită-te cât e ceasul“, adică ceea ce spun adulții când încearcă să finalizeze o întâlnire bizară la supermarket. Totuși, înainte să ne despărțim, Samantha a vrut să îmi mai zică un lucru:

– Rămâi alături de fratele tău, Steven. Rămâi cu el. Indiferent ce se întâmplă. Îmi promiți asta?

Ce puteam să fac? I-am promis.

Când Samantha s-a întors să meargă încet până la ea în cameră, mi-a venit o idee. Am alergat după ea, i-am spus să mă aștepte puțin, am alergat într-un suflet până la spălătorie, mi-am luat tobele și am alergat înapoi.

– Uite, Sam. Vreau să-ți dau ție bețele astea. Sunt preferatele mele pentru repetiții: Pro-mark 5A din lemn de nuc, cu vârf de nailon. Păstrează-le și poate o să-ți dau niște lecții când mă întorc. N-ar fi fain?

– Steven, îți mulțumesc. Ar fi grozav.

– La mulți ani mai devreme pentru ziua ta de naștere, Samantha!

La mulți ani, Samantha!

Sunt bărbat acum

În ziua următoare am fost extrem de prinși cu tratamentul lui Jeffrey și cu un milion și unu de doctori care au venit în cameră. Așa că n-am văzut-o pe Samantha deloc toată dimineața și după-amiaza. Plănuisem să mă opresc la ea în cameră și să-i spun la revedere, dar ceva mi-a distras atenția în drum spre ieșire.

– Ascultă, domnule Alper, am stat toată dimineața la telefon cu pediatrul fiului dumneavoastră. Sunt îngrijorat de funcția hepatică a lui Jeffrey. ALT[1]-ul lui a crescut simțitor în ultimele săptămâni și vreau ca doctorul Purrow să țină sub observație analiza sângelui și numărul de transaminaze al fiului dumneavoastră pentru următoarele două săptămâni – dacă și nivelul AST-ului crește, va trebui să știm asta. Firește, vom face și noi aici testele noastre în fiecare săptămână, dar nu e bine să te joci cu probleme de ficat, și aș vrea să fiu cât de preventiv se poate, atâta timp cât

---

[1] ALT, alanină aminotransferază, este o enzimă a ficatului care joacă un rol important în metabolismul proteinelor. Un nivel ridicat de ser de ALT este un semn de îmbolnăvire a ficatului, din cauza bolilor sau a medicamentelor.

lui Jeffrey i se administrează asemenea doze de 6-MP și metotrexat.

– Îmi pare rău, domnule doctor; soția mea este cea care s-a ocupat de toate chestiile astea medicale până acum. Puteți să-mi explicați mai clar ce ați spus?

– OK, „hepatic“ înseamnă „ficat“. Sarcina ficatului este să filtreze sângele. Când unui copil i se administrează atât de multe medicamente puternice, cum sunt cele pentru chimioterapie, ca în cazul lui Jeffrey, ficatul cedează. Verificăm periodic nivelul anumitor enzime din sânge pentru a ne asigura astfel că ficatul face față bine efortului. Dacă ficatul începe să cedeze, nivelul enzimelor ar trebui teoretic să ne avertizeze. Apoi, trebuie să ajustăm medicamentele administrate pacientului până când echilibrăm tratamentul de chimioterapie cu funcționarea ficatului pacientului. Altfel, riscăm ca ficatul să cedeze complet, lucru ce poate fi fatal.

Era absolut fantastic. „TEORETIC ne avertiza.“ Șșșș!

– Deci, testele făcute de Jeffrey nu sunt... ăăă... atât de grozave acum?

– Nu sunt deloc grozave.

– Iar noi ce trebuie să facem?

– Va trebui să vă duceți cu fiul dumneavoastră la laborator pentru analiza sângelui timp de trei zile la rând, începând de astăzi; doctorul Purrow are toate detaliile. Este un lucru obișnuit într-un astfel de caz. Și, ca să fim foarte siguri, țineți minte un lucru de acum încolo: dacă observați cumva că Jeffrey este măcar un pic galben la față sau în jurul ochilor, aduceți-l imediat la control. De asemenea, la fel, dacă

brusc are un acces de febră în următoarele câteva săptămâni, va avea nevoie urgent de îngrijiri medicale.

– Urgent?

– Da. Va trebui să lăsați totul baltă și să-l duceți la Urgență – indiferent unde sunteți, indiferent ce faceți. E clar?

– Da, domnule doctor.

– Și încă ceva, domnule Alper: nu vă faceți griji. Avem aici o întreagă echipă de doctori care monitorizează foarte îndeaproape această situație.

Sunt convins că-ți place chestia asta, când doctorii îți toarnă tot felul de chestii absolut oribile și apoi îți spun să nu-ți faci griji. E ca și cum ai spune: „Ia uite, șaptesprezece kilograme de ciocolată asortată. Încearcă totuși să nu te gândești la mâncare". Sau: „Hei! Uite-o pe Renee Albert în bikini. Dar, te rog, concentrează-te pe funcțiile algebrice".

Așa că înțelegi de ce nu am avut timp să trec pe la noua mea prietenă, Sam. În timp ce ieșeam din secție, cu toate chestiile astea în minte, am auzit un clincănit; ea își încerca noile bețe de tobe. Speram din tot sufletul să îi pot da o lecție data viitoare când veneam cu Jeffrey. Și, mulțumită ei, eram sigur că VA FI o data viitoare.

În mașină, pe drumul spre casă, tata nu a vorbit prea mult, până nu am trecut de tot traficul din Philadelphia, iar Jeffrey a adormit. Apoi, s-a întors spre mine și a spus:

– Uite, ăăămm. Vreau să-ți mulțumesc pentru că ai venit să-l sprijini pe Jeffrey. Poate că nu ți-am spus asta, dar sunt foarte mândru de tine. Te transformi într-un adevărat bărbat.

Oau! Un adevărat bărbat. Oare am înțeles bine? Steven este bărbat acum. Repede, cineva să le spună tuturor gagicuțelor de la școală despre mine!

– Și mă gândeam și la treaba aia cu concertul. Știu cât de mult înseamnă pentru tine muzica ta, și mai știu că faci asta din motive bine întemeiate. Așa că, deși nu sunt foarte convins că avem nevoie de acest ajutor, poți să mergi în continuare cu ideea ta. Nu sunt sigur că o să pot să vin și eu, cu toată treaba asta cu impozitele pe care trebuie să o termin luna asta, dar te sprijin în deciziile pe care le iei.

– NU VII la concertul meu?

– Nu sunt sigur că pot, Steven. Am multe de recuperat, iar tu știi că aceste câteva săptămâni de dinainte de 15 aprilie sunt momente de criză pentru contabili, în fiecare an. Eu o să, ăăă, fac tot ce pot.

Primul meu gând când l-am auzit vorbind despre asta a fost: „Minunat. Acum că tot sunt *bărbat,* tata se poate fofila să nu mai vină la concertele mele. Ce urmează? Poate că nici măcar n-o să-mi mai cumpere de mâncare sau poate o să-mi închirieze camera altcuiva?“

Apoi, poate pentru prima dată de când au început toate lucrurile astea, a încetat să-mi mai fie milă de mine și m-am gândit la situația altora. Putea să fie și mai rău: puteam să pățesc ca Annette, care a muncit tot anul pentru un concert la care nu poate participa, sau ca Sam, care ar putea fi pe moarte, singură în spital, în timp ce sora ei se distrează la facultate. Sau ca Jeffrey.

Apropo de Jeffrey, trebuia s-o vedeți pe mama care s-a aruncat pe el când am parcat în fața casei. Se pare că își recăpătase puterile cât timp am lipsit, pentru că

l-a îmbrățișat pe Jeffrey de i-au trosnit oasele, până când practic a rugat-o să-l lase jos. Probabil că eram cuprins de noua mea stare bărbătească de înțelegere umană, pentru că, în mod normal, aș fi stat pe lângă ea tușind cu subînțeles, până când m-ar fi observat și pe mine, dar în ziua aceea m-am uitat la ea cu multă prețuire. Această femeie și-a petrecut anul ăsta aproape jumătate din timp stând cu fiul ei la spital, rugându-se pentru el, având grijă de el, liniștindu-l, reușind să facă față la toată această chestie cu cancerul. Și brusc, când a întins mâna spre mine și m-a strâns, mi-am dat seama, fără nici o urmă de îndoială, că ar fi făcut același lucru și pentru mine.

Poate vă gândiți că e o nebunie ca fratele unui pacient cu cancer să se simtă norocos, dar în acel moment, eu cu siguranță așa mă simțeam.

În următoarele trei săptămâni, la școală a fost mare nebunie. Annette și Renee au insistat să mă mediteze amândouă pentru materiile la care am lipsit din cauza plecării mele la Philadelphia; de data aceasta, am lăsat-o pe Renee să intre în casă. Au insistat tot amândouă să mă țină la curent cu stadiul organizării concertului de binefacere, până când detaliile erau deja prea multe: „Posterele au fost lipite în tot orașul. Am sunat la ziar; au spus că o să trimită un reporter la ultima repetiție și la concert. Trupa liceului a vândut deja 286 de bilete. Școala fratelui tău a cumpărat o pagină întreagă de reclamă în caietul-program al evenimentului. Dexter's Auto Body a cumpărat un spread de două pagini..." Aproape că așteptam să-mi spună câte becuri are scena liceului, ce culori au aceste becuri, cam câtă căldură în kilojuli eliminau și

dacă această valoare era mai mică sau mai mare decât producția de calorii a bufetului școlii într-o zi obișnuită din săptămână, cu și fără mărcile de snackuri. Dar mai știam și că erau bine intenționate și că, într-un fel, făceau toate aceste lucruri pentru mine.

Și profesorii, și ceilalți colegi ai mei erau toți atenți cu mine: „Am cumpărat un bilet la concertul tău". „Am cumpărat două bilete, la concertul tău." „Am cumpărat șapte bilete și aduc cu mine în acea seară șase necunoscuți și o dubiță." Din nou, cu toții aveau intenții bune și speram ca banii astfel strânși să ia o greutate de pe umerii părinților mei, dar intensitatea acestei atenții deosebite asupra mea era destul de mare. De-abia așteptam să mă sui practic pe scenă și să cânt la tobe pentru toți acei oameni – oricum, asta era partea pentru care eu trăiam.

Și dacă semnele succesului erau tonele de repetiții, atunci cu siguranță aveam să intrăm în istoria jazz-ului. În ultimele câteva săptămâni, repetam de patru ori pe săptămână. De fapt, dacă aș mai fi petrecut încă puțin timp cu șoferul dubiței care ne ducea la repetiții (care, de altfel, invitase la concert pe toată lumea pe care o cunoștea), mă jur că aș fi ajuns să-i spun „mamă". În plus, luam în continuare sâmbăta lecții de la domnul Stoll (care aducea șapte elevi la concert), ȘI repetam tot timpul de unul singur și acasă, și la orele de hobby. ȘI îmi făceam și toate temele pentru acasă. Profesorul meu de mate (care urma să aducă la concert o mică armată de copii de profesori de matematică, constipați cărători de calculatoare de buzunar) chiar m-a lăudat pentru

mult-îmbunătățitele mele obiceiuri referitoare la temele pentru acasă.

Apropo de obiceiuri îmbunătățite de a face temele, petreceam de asemenea o grămadă de timp citind. Doamna Galley (patru bilete, o reclamă) m-a chemat pe la ea chiar înainte de marea mea călătorie cu Jeffrey la spital. Mi-a spus că voia doar să vadă ce mai fac, dar apoi mi-a împins în față cutia cu bomboane, așa că mi-am dat seama că avea un subiect dificil de discutat. Se pare că făcuse o comandă pentru o carte pe care voia ca eu s-o citesc, despre leucemie și tratamentul acesteia în cazul copiilor. Mi-a spus că s-a gândit că s-ar putea să mă ajute să „îmi cunosc sentimentele". I-am mulțumit, am șutit câteva bomboane în formă de inimă și am ieșit cu cartea sub braț. La acea vreme, mă gândeam: „Mda, de parcă aș fi în starea necesară să citesc o carte despre ceea ce trăiesc 24 de ore din 24".

Dar când ne-am întors de la spital, am luat din nou cartea, pentru că mi-am dorit cu adevărat să înțeleg ce se petrecea cu fratele meu și cu Samantha. Avea cam șase sute de pagini, dar deja ajunsesem la jumătate. Și mai era cineva care o citea în fiecare noapte după ce eu mă duceam la culcare: tatăl meu. Cred că faptul că o citeam ne ajuta pe amândoi. Era așa cum spusese mai demult doamna Galley: „Aș vrea să-ți mai zic ceva, la care te rog să te gândești: în loc să te dai de ceasul morții în legătură cu lucrurile pe care nu le poți schimba, de ce nu încerci să te gândești la lucrurile pe care le POȚI schimba?" Nu puteam schimba faptul că Jeffrey era bolnav, dar ne puteam asigura că știm prin

ceea ce trece. Și mi-am mai dat seama de ceva: mintea ta este ceva ce POȚI întotdeauna schimba.

Și uite așa, toată lumea se învârtea în jurul lui Jeffrey. Toate mergeau bine. Următoarele trei zile ale lui Jeffrey la spital au fost fără evenimente, iar analizele de sânge și de ficat erau în regulă – nu minunate, dar în regulă. Viața mergea în continuare pe cât de bine posibil, având în vedere circumstanțele, până cu o zi înaintea concertului.

Rock Star

Așa cum a vrut destinul, ultima oară când am avut Visul a fost în dimineața zilei de 4 aprilie. Era exact ziua concertului, așa că ar fi fost drăguț să fi dormit și eu bine – dar până ca Visul să se risipească de tot, iar eu să cobor la micul dejun, eram atât de agitat încât lipsa somnului n-avea cum să mă tempereze. Asta e, voi recupera somnul duminică.

Mama și Jeffrey erau în Philadelphia, dar trebuiau să se întoarcă la timp pentru concert. Eu și cu tata nu am mai vorbit despre decizia lui de a nu veni la concert, dar știu că el și cu mama au avut cel puțin o „discuție" despre asta – genul de „discuție" care-ți zăngăne dinții, pe care nu ai cum să nu o auzi indiferent cât de tare îți dai boxele. Așa că, în acea dimineață, când subiectul stăruia la amândoi în minte, el și cu mine nu am găsit nici măcar un singur cuvânt pe care să ni-l adresăm. Era destul de ciudat să fiu atât de agitat și atât de tăcut în același timp, dar imediat ce am ajuns la școală, partea „tăcută" a devenit amintire. Renee a sărit pe mine în clasă cu o copie a programului în mână. Era mai gros decât orice program pe care-l văzusem, cu o copertă lucioasă și

frumoasă pe care apărea trupa pe scenă. Când deschideai programul, apărea imaginea lui Jeffrey. Poza lui de la grădiniță era mărită la dimensiuni de o pagină, iar sub ea, era o propoziție scrisă frumos, cu negru: „Toți banii strânși în această seară vor fi donați pentru Fondul Medical al lui Jeffrey Alper". Pur și simplu, incredibil. Mulțumită minților sclipitoare a două fete, Jeffrey a trecut de la a fi un băiețel normal la a fi un „Fond Medical". Trebuie să recunosc, în ciuda ciudățeniei întregului lucru, Renee și Annette au făcut o treabă extraordinară cu tot proiectul.

Când a sunat clopoțelul de intrat în clasă, Annette a venit alergând ca să-mi spună totalul chitanțelor de casă și profiturile din vânzarea de reclame în caietul-program. Cum, ea și Renee stăteau una lângă alta, am observat că și-au tăiat amândouă părul foarte scurt. FOARTE scurt. Dar deja mă cunoști – am pus-o pe seama coincidenței, le-am mulțumit pentru efortul depus, am răspuns la câteva întrebări despre Jeffrey și am intrat în clasă. În acea zi, domnișoara Palma (trei bilete și un coș imens cu prăjituri pentru vânzarea de produse de patiserie) ne arăta un film făcut după ultima carte pe care o citisem, așa că, firește, iar a început să-mi zboare gândul aiurea. Nici măcar nu pot să îți spun la ce anume mă gândeam, dar sunt destul de sigur că nu era modul lui Homer de a povesti din *Odiseea*. Cred că mai mult exersam în minte cântecele trupei orașului. Cumva, între cuvintele domnișoarei Palma: „Vă rog să observați dramatismul din această scenă", și creierul meu spunând: „Bip bop dit dit du-a", a trecut și ora asta. Întreaga zi s-a scurs astfel, dar, în cele din urmă, până și o zi de vineri la școala gimnazială ajunge

la un sfârșit. A sunat și ultimul clopoțel, iar eu m-am îndreptat spre autobuz. Apoi, interfonul din camera domnului Watras a sunat, iar eu am fost chemat la cancelarie.

Acum, chestia ASTA îți cam dă un nod în gât, nu? Pe drum, am oscilat între a alerga (astfel încât să aflu mai repede despre ce era vorba) și a-mi târî picioarele (astfel încât să aflu cât mai târziu). În orice caz, mintea mea nu și-a încetinit nicicum ritmul: „O, Doamne. A căzut bunica și și-a rupt piciorul. O, Isuse. Tata a venit să mă răpească astfel încât să nu pot să mă duc la concert. Probabil mă va aranja cu o riglă și un teanc de deduceri de impozite într-un hotel ieftin de pe autostradă. Tot ce trebuie să facă este să mă sechestreze pentru vreo șase ore și totul se va sfârși. Speranțele mele, visele mele, marele meu solo pe conga – distruse! În plus, urăsc matematica".

Și în timp ce aceste gânduri de suprafață îmi distrăgeau oarecum atenția, știam că celelalte nouă zecimi ale acestui aisberg mental, partea mortală ascunsă în profunzime, se gândea numai la Jeffrey.

Când am ajuns acolo, mama și fratele meu stăteau pe scaunele pe care în mod normal stau copiii răi în timp ce așteaptă o săpuneală de la director. Mama mea conversa în liniște cu una din secretare, în timp ce cealaltă îi dădea lui Jeffrey ciocolată dintr-un borcan mare de pe birou. Firește, eu am mers la școala asta timp de trei ani și nimeni nu mi-a oferit bomboane la cancelarie, dar, mă rog. Jeffrey m-a observat imediat.

– Steven, fii atent. Astăzi e concertul!!

– Da, prietene, știu. Ce se întâmplă? Ești bine? Au ieșit bine analizele la sânge?

– Nu știu. Eu am numai cinci ani. Astăzi, a fost un clovn la noi la spital. A fost destul de bun. M-a pictat pe față ca Spider-man. Eu voiam să mă facă să semăn cu Călărețul Verde; dar clovnul mi-a spus că nu are destulă vopsea verde pentru față. Nu e ciudat? Nu era un clovn foarte pregătit, cred.

Aveam nevoie de ceva fapte, și aveam nevoie de ele repede.

– Mamă.

– Nu mă întrerupe, Steven.

– Mamă! Totul e OK?

– Sigur.

– Atunci de ce ești aici? De ce ai pus să fiu chemat, de era să mor de inimă?

– Eram în drum spre casă și m-am gândit că ți-ar plăcea să petreci ceva timp cu familia ta în ziua cea mare. Așa că am trecut să te luăm și pe tine. Nu mai fi așa dramatic.

– Nu sunt dramatic, mamă. Eram îngrijorat.

– Ei bine, nu mai fi. Mama ta e aici și totul este sub control.

Da, da, lucrurile scăpaseră complet de sub control până să vină ea și să mă salveze în mod eroic, de lungul și durerosul meu drum cu autobuzul și CU ANNETTE, ȘI RENEE.

– Mulțumesc pentru gândul bun, mamă. Dar știi, EU AM dreptul din oficiu la un drum cu autobuzul până acasă, pe cheltuiala contribuabililor. Și nu vreau să-i dezamăgesc pe contribuabili, așa că am să plec acum.

– Steven, așteaptă! Vreau să te văd. Mi-a fost dor de tine. Mi-au făcut o injecție în coloană. Mi-a fost frică.

Oftat. La revedere, fetele mele. Bună, băiatul meu.

În drum spre casă, mama m-a informat pe scurt despre tratamentul lui Jeffrey. Numărul celulelor din sânge încă nu arăta bine, iar doctorul Moses aproape că l-ar mai fi ținut în spital câteva zile. Dar când mama i-a spus doctorului despre marele concert, a fost de acord să-l lase pe Jeffrey, cu încă o avertizare de a fugi imediat la Urgență dacă lucrurile nu se prezentau bine. Îi eram recunoscător mamei că s-a străduit în legătură cu asta; cu tata, care a refuzat să vină, cele cincisprezece minute de faimă ale mele ar fi fost foarte singuratice fără ea și Jeffrey. Adică, aș fi cunoscut cumva aproape jumătate din spectatori, și mai știu că bunica și bunicul n-ar fi pierdut asta pentru nimic în lume. Dar totuși, era drăguț să știu că am și eu acolo vreo două rude care nu au nevoie să toarne pe gât un bidon de Geritol[1] ca să stea treze pe toată durata spectacolului.

Cât despre Jeffrey, părea destul de obosit. Pe de altă parte, era de asemenea foarte dornic să mă vadă cântând. Mama i-a explicat că prin acest concert urmau să se strângă bani pentru tratamentul lui, că ar trebui să le mulțumească oamenilor pentru că au venit, că ar trebui să se poarte ca un gentleman, bla, bla, bla. Doar că el nu era deloc interesat de toate astea; mărețul lui scop pentru acea seară era să strige:

---

[1] Geritol este numele unui supliment american de minerale și vitamine.

„Ieee, Steven! E FRATELE MEU!“ de fiecare dată când loveam în tobă.

Acasă, aveam cam o oră și jumătate de omorât înainte de a merge la liceu. Eram deja nebun. Mergeam înainte și înapoi la mine în cameră, scoțând, reîmpachetând și verificând hainele (tricoul cu trupa de jazz a orașului și o pereche de jeans negri), ca și cum aș fi putut să ratez ceva în timp ce-mi puneam uniforma. Apoi, am mers tiptil până jos în bucătărie și am scos trei tipuri diferite de prăjituri snack, gândindu-mă chinuit care dintre ele mi-ar oferi cel mai mare impuls energetic muzical: „Ei bine, gogoașa de ciocolată, cu cremă de ciocolată, și învelită în ciocolată, asigură atât zahăr, cât și cofeină. Totuși, prăjitura snack cu vanilie este chiar mai dulce, având în vedere și o rapidă explozie de energie. Și ce părere ai despre plăcinta cu mere? Este împachetată individual în hârtie pergamentată pentru a i se păstra prospețimea și probabil, conține, cel puțin o vitamină“. Într-un final, a intrat mama și a insistat să mănânc un iaurt, de parcă ASTA ar fi fost mâncare. Știam că trupa o să mănânce deja tradiționala pizza de după concert, livrată în sala de repetiții după eveniment, dar sincer acum – puteam să supraviețuiesc doar cu lapte încărcat cu bacterii pentru următoarele câteva ore?

Am ajuns la un compromis și sunt fericit să raportez că iaurtul de vanilie reprezintă un topping comestibil pentru plăcinta cu mere.

Am țopăit prin casă, încercând să nu-l trezesc pe Jeffrey, care ațipise pe canapeaua din sufragerie. Am citit *Revista Toboșarului Modern* timp de cinci

minute lungi. Între timp m-am mai agitat un pic. Din când în când, mai trăgeam cu ochiul pe fereastră în speranța că tata s-a răzgândit și că exact în acel moment ar fi tras mașina în fața casei. Dar pe cine încercam eu să păcălesc?

Timpul s-a scurs ca o broască țestoasă bolnavă de artrită, și într-un sfârșit ceasul din bucătărie a arătat 5.17. Era timpul să ne sculăm. Am strigat după mama, l-am trezit pe Jeffrey, am alergat până sus, m-am schimbat în hainele de concert, mi-am pus pantofii și am fost în fața ușii de la garaj la 5.19 – scandând: „Hai să mergem! Haideți *odată!*" (Apropo, simte-te liber să încerci asta și tu acasă la tine; mamele mor după asta!) Practic l-am aruncat pe Jeffrey în scaunul lui special și m-am aruncat în mașină, imediat după el, cu capul înainte – îmi doream ca mama să ZBOARE direct la concert. Astfel că, dacă am fi fost trași pe dreapta pentru depășirea limitei legale de viteză, mama i-ar spune polițistului: „Dar, domnule, aveți idee cine stă pe bancheta din spate? Chiar Steven Alper, CEL de-al doilea baterist din trupa de jazz a orașului... iar concertul va începe în mai puțin de o oră!" Apoi polițistul s-ar arunca direct înspre mașina lui, ar suna la centrală și ne-ar escorta cu motocicletele până la liceu.

Sau mama ar putea să conducă în felul ei obișnuit, respectiv ar atinge un impresionant cincizeci de kilometri pe oră, în timp ce eu și Jeffrey am fi țopăit și am fi pălăvrăgit ca două maimuțe chele după o supradoză de zahăr.

În orice caz, am ajuns într-un final la școală. Jeffrey a insistat să meargă cu mine în camera trupei,

lucru la care avea și dreptul, din moment ce concertul ERA pentru el. Când am intrat, era să mor de inimă: fiecare membru al trupei purta pe cap șepci de baseball roșii identice. Nu am primit cumva un memo sau ceva? CHIAR am ratat să mă îmbrac în uniformă până la urmă? Mama s-a uitat la mine. Eu m-am uitat la mama. Jeffrey alerga prin cameră neatent. Și apoi cineva a vorbit. Dintre toți oamenii, era chiar Biff.

– Jeffrey, e ceva ce vrem să-ți spunem. Noi, membrii trupei de jazz a orașului, am vrea să-ți dăruim un cadou în onoarea curajului, optimismului și modelului pe care îl reprezinți pentru noi toți.

Ei bine, era foarte pompos, dar ne trezise interesul, în orice caz.

– Așa că, Jeffrey, cu această ocazie te numim membru onorific al trupei noastre. Am deosebita plăcere să-ți dau tricoul oficial al trupei, ȘI această șapcă specială a trupei.

Și-a dat jos de pe cap propria șapcă pentru a i-o da lui Jeffrey. Am descoperit că era chel. Biff și-a ras părul în cinstea fratelui meu! Tocmai când încercam să cuprind cu mintea acest gest, toți ceilalți și-au dus mâna la șapcă. La un semnal dat de Annette, care stătea cu Renee lângă pian, toți și-au dat șepcile jos. Mama era singura persoană din acea cameră cu un păr destul de lung încât să fie pieptănat. Am aruncat o privire rapidă la coafurile foarte scurte și identice ale lui Renee și Annette, și brusc totul avea sens. Instant, și eu aveam un mare nod în gât. Jeffrey alerga prin toată camera, frecând capetele cântăreților pentru noroc, iar mama stătea acolo, lângă domnul Watras (a cărui chelie naturală l-a scuzat de la festivitățile de

radere de dinainte de spectacol). Erau în mod clar lacrimi în ochii ei, dar de asemenea părea fericită. Sincer, când am văzut privirea de pe chipul mamei mele, practic am alergat la Biff și l-am luat eu însumi în brațe.

Ne-am tot îmbățișat o vreme. Jeffrey a alergat până la mine și și-a îngropat capul în stomacul meu. Cumva m-am luptat ca să mă eliberez; s-a uitat drept în ochii mei și a șoptit: „Ești cel mai bun toboșar din lume“. Apoi mama a ieșit cu el astfel încât să găsească locurile rezervate, din primele rânduri ale sălii. Când a deschis ușa, tata aproape a căzut în cameră. A ajuns în cele din urmă! Totuși, când a văzut camera plină de scalpuri netede imediat i-a apărut pe chip un zâmbet crispat. A ridicat mâna către mine, a murmurat: „Baftă!“ și s-a întors pe călcâie să-i conducă pe mama și pe Jeffrey la locurile lor.

Hmmm...

Domnul Watras ne-a adunat pe toți în cerc, ne-a ținut un mic discurs de încurajare și ne-a condus sus către scenă. Cortina era trasă, așa că am avut câteva minute să ne pregătim înainte ca toți ceilalți să ne vadă. Toți eram ocupați cu acele lucruri mărunte pe care le fac muzicienii înainte de a cânta: verificarea valvelor de suflat, aplicarea în ultimul moment a uleiului pentru valve, verificarea pivotului de la premier și înălțimea cinelului. În curând eram gata. Eram emoționat, dar și bucuros că marea seară era pe cale să înceapă. M-am așezat în spatele bateriei (cântam la baterie în prima melodie), am așezat partitura pe suport, mi-am șters mâinile pe un prosop uzat pe care îl țineam întotdeauna în geanta pentru

bețe exact pentru asta, și am tras adânc aer în piept. Domnul Watras și-a lovit bățul de podium. Cortina a fost trasă.

Când capetele lucioase ale întregii trupe au devenit vizibile în luminile de pe scenă, toată sala a amuțit. Apoi, pe măsură ce-și dădeau seama ce le văd ochii, am putut auzi un murmur de șoapte, apoi o răsuflare scurtă, iar apoi un crescendo ușor de aplauze. Înainte de a cânta o notă măcar, am primit ovații în picioare. Domnul Watras a lăsat să crească zgomotul creat de aplauze, apoi a scăzut un pic, și apoi – BUM – ne-a trimis direct în prima melodie: *Mambo Number Five,* de Louis Prima. Nu-mi amintesc să fi cântat o singură notă din primele cinci sau șase melodii; tot ce-mi aduc aminte este senzația puternică de emoție pe care o simțeam cu toții – trupa, domnul Watras, spectatorii și, speram eu, Jeffrey. Fiecare cântec era mai reușit decât cel de dinainte. Fiecare solo era din ce în ce mai tare, din ce în ce mai frumos. Părțile ritmate erau o izbucnire de energie, iar baladele îi trimiteau pe toți cumva într-o stare puternică, parcă plutind, de visare. Nu am trăit în viața mea așa ceva, dar am știut că întreaga idee atunci când cânți, este să speri că din când în când ai putea provoca un astfel de sentiment spectatorilor.

Când cortina a căzut pentru pauză, sala s-a ridicat din nou în picioare. A fost minunat! Cu toții am stat un pic mai mult pe scenă, rearanjând instrumentele, bătând palma unii cu alții, frecându-ne capetele (apropo, stranie senzație), și pur și simplu scufundându-ne în succesul primei părți. Apoi, domnul W. ne-a spus să ne ducem în camera trupei să bem ceva, să mergem la baie și să ne relaxăm pentru o vreme. Am

așezat tobele pentru conga la înălțimea care-mi place mie; eram obosit și însetat, dar de-abia așteptam să mă întorc și să cânt bucățile latino pentru care am transpirat tot anul. Brian m-a bătut prietenește pe umăr și mi-a făcut semn către scări. Am mers sus.

La marginea treptelor, chiar în fața camerei trupei, mama mea purta ceea ce părea o discuție intensă cu domnul Stoll – poate chiar o „discuție“. S-a întors către mine cu un zâmbet fals alarmant de amabil, pe care-l folosește doar atunci când mă prinde cu ceva. Cu o voce siropoasă, care vine tot timpul împreună cu zâmbetul de mai sus, mi-a spus:

– Cânți foarte bine în seara asta, Steven.

– Mersi, mamă.

– Foarte bine.

– Ămm, mulțumesc din nou.

– Mai ales pentru un copil care nu și-a mai plătit lecțiile de tobe de mai bine de o lună.

Ouch!

Apoi m-a luat prin surprindere pe mine, pe domnul Stoll, poate chiar și pe ea însăși când m-a îmbrățișat puternic.

– Ești un fiu minunat și un bărbat deosebit.

Iată cum un alt părinte o dă înainte cu treaba asta cu „bărbatul“! Va trebui să-mi verific pieptul când ajung acasă, poate mi-au apărut ceva fire de păr.

Domnul Stoll a intervenit lovindu-mă ușor pe umăr.

– Zgudui toată șandramaua, puștiule! Mi-a plăcut trecerea ta de triple lovituri din *Păpușa de mătase*. Iar independența celor patru membre este foarte bună. De-abia aștept să aud piesa lui Dizzy Gillespie.

Apoi domnul W. i-a chemat toți membrii trupei în cameră, așa că i-am mulțumit domnului Stoll și m-am grăbit și eu. Tata și cu Jeffrey erau acolo. Domnul Watras i-a liniștit pe toți și a făcut un semn către tata. Firește –, iar mie nu-mi venea să cred – tatăl meu dorea să spună câteva cuvinte trupei. Și-a dres vocea, a făcut o pauză timp de un moment lung și stânjenitor, și a vorbit:

– Eram pe punctul de a rata această seară. Cred că sunt un om mândru și nu mi-a plăcut ideea de a accepta pomană.

M-am uitat în jur și i-am văzut pe ceilalți copii și pe domnul W. arătând un pic jenați.

– Nici măcar soția mea nu m-a putut convinge să vin. Eram pregătit să mă duc la muncă, să mă îngrop într-o grămadă de hârtii și să-mi spun că îmi ajut familia câștigând mai mulți bani. Dar pe la ora cinci, pe când ceilalți oameni din birou plecau să-și petreacă weekendul cu familiile lor, mi-am dat seama că...

A șovăit un pic și iar i-am văzut pe oameni neștiind cum să reacționeze la acest discurs.

– Nu știu... Cred că mi-am dat seama că familia mea are nevoie de un tată mai mult decât de câțiva dolari în plus. Jeffrey, băiatul meu dulce, are nevoie de mine să-i fiu aproape atunci când nu se simte bine. Soția mea, de acolo, are nevoie să-i fiu alături și să o susțin – tot timpul. Iar băiatul meu cel mare și foarte talentat de acolo, cel care încearcă să se uite fix la pantofi până când o să mă opresc din vorbit...

La faza asta au fost câțiva care au râs.

– Merită ca tatăl său să vadă ce muzician minunat este. Este, de asemenea, un frate minunat și pur și simplu un tip minunat. Știu că toți îi spuneți Țăranul...

Mai multe râsete.

– ... Dar eu îl consider un prinț. Mulțumesc, Steven, pentru că ai avut grijă de familia ta, chiar și atunci când tatăl tău nu a făcut-o. Și mulțumesc membrilor trupei orașului, pentru acest concert deosebit, un minunat spectacol de susținere și... ăă, pentru că m-ați ascultat cum mă bâlbâi.

Încă o dată râsete. Mama a mers până la el, ținându-l pe Jeffrey de mână și l-a sărutat. Este mereu destul de ciudat să-i privești pe ai tăi cum se sărută, chiar și atunci când nu se află într-o cameră plină de oameni care, de fapt, te ȘTIU, dar de data asta a fost destul de drăguț; mi-am dat seama că e prima oară de ceva vreme când i-am văzut sărutându-se. Apoi, m-am uitat în jos la Jeffrey, care avea o privire foarte tristă, ca și cum ar fi gustat ceva scârbos. Se pare că, așa se și întâmplase. În momentul următor, a alergat până la coșul de gunoi și a vomitat în el. Am alergat către el și l-am luat în brațe. Chiar atunci, luminile au pâlpâit: Annette și Renee erau în ușă, aducând bucuroase vești despre încasările din vânzarea biletelor și a produselor de patiserie. Fără ca toate bonurile să fi fost numărate încă, totalul curent al serii era deja de douăzeci și unu de mii de dolari. Jumătate de cameră a strigat de bucurie, pe când cealaltă jumătate – jumătatea care îl observase pe Jeffrey alergând – înțepenise pur și simplu, părând din nou jenați. Nu eram încă îngrijorat; medicamentele lui Jeffrey îi provocau greață mai tot timpul. Singurul semn periculos ar fi

fost febra. Așa că am pus mâna pe fruntea lui Jeffrey; era foarte fierbinte. Am urât ceea ce am spus mai apoi; știam că o să urmeze ceva agitație. Dar mai știam și ceea ce doctorii au spus despre reacția promptă într-un astfel de caz.

– Ăă, mamă. Cred că Jeffrey are temperatură.

Chestia asta a creat un mic val de panică. Părinții mei știau că totuși cineva trebuie să plece de acolo repede cu Jeffrey la Urgență, dar cine? Unul din ei? Amândoi? Iar eu urma să pierd unul dintre cele mai importante momente din viața mea și să merg cu ei? Jeffrey s-a uitat la mine:

– Steven, mă simt foarte rău. Iar Matt Medic este iar acasă. Te rog, vino cu mine. Mi-e frică.

Știi cum e câteodată, când trebuie să iei o decizie sub presiune, simți cum toată lumea parcă se uită la tine? Ei bine, în acest caz, toată lumea CHIAR se uita la mine: Annette. Renee. Domnul W. Mama. Tata. Jeffrey. Patru cântăreți la trombon, la naiba! Să renunț la muzică pentru fratele meu? Sau să rămân și să cânt în concert?

M-am uitat la toate fețele. Nu eram sigur. Mi-am întors capul în toate direcțiile, căutând un semn, ceva în privirile din jurul meu. Și apoi, am primit semnul de la o fată pe care am întâlnit-o o singură dată: „Rămâi cu fratele tău, Steven. Rămâi cu el. Indiferent ce se întâmplă. Îmi promiți?“ Îi promisesem Samanthei că voi fi acolo pentru Jeffrey. Vor mai fi și alte concerte.

– Domnule W., trebuie să...

– Știu. Du-te!

Ochii au început să mi se umple.

– Îmi pare rău. Îmi pare rău. Trebuia să fiu marele dumneavoastră star.

– Steven, nu ai fost niciodată un star MAI MARE pentru mine decât ești în acest moment. Du-te! Ai grijă de fratele tău. Noi o să ne descurcăm.

Mama era deja în drum spre ușă; tata o urma îndeaproape, ducându-l pe Jeffrey. Am pornit și eu după ei, dar Renee și Annette erau chiar în fața mea. Renee m-a strâns în brațe și mi-a urat noroc. Apoi Annette și-a pus mâna în ghips pe umărul meu. Nu știam ce să spun:

– Ce echipă mai facem și noi, nu, Annette? Tu nu poți cânta în concert, iar eu pot cânta, numai că trebuie să plec!

Apoi și-a pus mâna sănătoasă pe celălalt umăr al meu și mi-a dat ceva de care să mă minunez. Mi-a spus:

– Cred că facem o echipă GROZAVĂ!

Și apoi m-a sărutat pe obraz.

În timp ce alergam afară din cameră încercând să-i prind din urmă pe părinții mei, mintea mea bobina: Annette m-a sărutat. Cine-ar fi crezut?

Sfârșit

O infecție la ureche. Jeffrey a avut o infecție la ureche. Am ratat momentul meu culminant al anului, pentru că Jeffrey a avut o infecție la ureche.

Slavă Domnului! Putea să fie mult mai rău. Am petrecut aproape toată noaptea la Urgență, până când analizele sângelui lui Jeffrey au ieșit bine, pe la aproape 2 noaptea. Numărul celulelor albe era încă mic, dar doctorul ne-a spus că probabil este o reacție la infecție. Rezultatele testelor de funcționare a ficatului arătau chiar mai bine decât au arătat de săptămâni bune. Așa că, asta urma să intre în rutina obișnuită a tratamentului de genul: „săptămâna de antibiotice administrate intravenos în Philadelphia"; Jeffrey urma să fie dus acolo cam pe la două după-masa, în ziua următoare. A întrebat dacă pot să merg și eu cu el cu ambulanța până acolo, iar eu eram bucuros de acest lucru. Nu au răspuns afirmativ cererii lui, dar aveam sentimentul că nu o să se împotrivească.

Tata și cu mine am mers acasă să dormim câteva ore și să-mi fac bagajul. M-am prăbușit în pat cu hainele pe mine și nu m-am trezit până la 11. Dimineața, imediat cum am coborât, am observat că

aparatul telefonic clipea. Se pare că nu auzisem o grămadă de telefoane! Erau cam un milion de mesaje de la oamenii care fuseseră la concert, urându-ne sănătate și întrebând cum se mai simte Jeffrey. Iată câteva care mi-au atras atenția:

„La telefon Judy Galley, psihologul lui Steven de la gimnaziu. Sper că Jeffrey se simte mai bine. Steven, am fost foarte mândră de tine în seara asta. Când am început să lucrez cu tine anul ăsta, erai atât de supărat încât mi-am făcut o grămadă de griji în legătură cu tine, iar tu simțeai că nu-ți poți controla deloc viața. Acum ai acceptat măsura în care îți poți controla drumul tău și te descurci de minune în a-i ajuta pe cei din jurul tău. Ține minte un lucru: în loc să te chinui în legătură cu lucrurile pe care nu le poți schimba..."

Am dat pe repede înainte – știam în întregime restul pe de rost.

„La telefon domnul Stoll. Sper că micuțul este bine. Steven, nu-ți face probleme că ai plecat de la concert. Max m-a rugat să mă bag eu și să cânt partea ta și am făcut-o. Trupa a cântat extraordinar – nu a fost ca și cum ar fi fost dacă erai tu acolo, dar ne-am descurcat cu toții. OK, noapte bună, Tipule. Ne vedem mâine la lecție?"

Max? A, da – domnul Watras.

„La telefon Renee Albert. Bună, Steven. Sper că fratele tău se simte bine. Bună, domnule Alper. Bună, doamnă Alper. Vești bune! Tocmai am terminat de calculat totalul profiturilor de la concert: DOUĂZECI ȘI TREI DE MII, PATRU SUTE OPTZECI ȘI NOUĂ DE DOLARI ȘI ȘAPTESPREZECE CENȚI!!! Steven, domnul Watras o să treacă să vă aducă cecul

în cursul acestei săptămâni. Sper că o să-l lași să intre în casă... glumesc!"

„La telefon Annette. Sper că totul este în regulă la voi. Steven, sună-mă când ai timp să vorbim despre... ce s-a întâmplat, OK? Știi, în momentul în care plecai? Eu am... ăăă... chiar mi-am dorit asta. Voiam doar să știi."

Era chiar interesant să le aud pe Renee și pe Annette una după alta așa. Cumva, peste noapte, mi-am dat seama de ceva: Renee era frumoasă, dar îmi era prietenă acum. Pe de altă parte, Annette era prietena mea, dar acum era și frumoasă.

Chestia asta e cam alambicată, așa cum sunt și fetele în general, nu?

A început ziua. Am mâncat și am făcut un duș. Tata m-a dus până la spital. Urma să mă plimb pentru prima oară cu ambulanța – Jeffrey m-a strâns de mână cu toată puterea timp de aproape șaizeci și cinci de kilometri. Slavă Domnului, că-mi anulasem lecția de tobe, pentru că nu eram tocmai sigur că o să mai simt ceva cu mâna aia timp de câteva zile. Și totuși, era OK; știam că, dacă n-aș fi fost acolo, el n-ar fi avut nimic de strâns.

Am ajuns la Philadelphia; mama ne-a ieșit în întâmpinare. Jeffrey a fost instalat în camera lui. I-au instalat pungile pentru perfuzii. Am stat cu el până a adormit pentru un somnic scurt. Apoi am ieșit pe vârfuri și am pornit pe hol să o salut pe Samantha, și să-i povestesc cum mi-am ținut promisiunea pe care i-am făcut-o. Dar când am ajuns la ea în cameră, era gol, iar patul fusese schimbat.

Următoarele câteva minute îmi sunt neclare. Am pus mâna pe micul fir prin care chemi asistenta și am sunat, şi am sunat non-stop până când a venit o doamnă alergând. Mi-a spus cu o voce de asistentă pe jumătate speriată:

– Ce s-a întâmplat?

Vocea mea a sunat blândă și șovăielnică.

– Ăămm, era un pacient aici. Numele ei e Samantha. Este prietena mea. Acum văd că nu-i aici, dar mi-a spus că stă mereu în camera asta. A fost cumva trimisă acasă?

Sora m-a privit jenată.

– Ăăă...

Și în acel moment am știut.

– Este moartă? A murit? RĂSPUNDE-MI!

– Da, a... murit ieri de dimineață.

– Nu a fost singură, nu-i așa? Mama ei a fost cu ea?

– Da, din câte știu, mama ei a fost cu ea... până la capăt.

– Sora ei a fost și ea?

Asistenta s-a uitat mirată.

– Sora?

În acel moment am pierdut controlul. M-am așezat, am început să plâng și să strig, și să lovesc în podea, şi am refuzat să mă ridic. Între timp, sora a chemat pe cineva de la pază. Iar mama a venit alergând. Între timp, a venit o altă asistentă, cu un pachet legat, cam de cincizeci de centimetri lungime, pregătit de Samantha pentru mine. Mama l-a deschis în fața mea. Samantha îmi dădea înapoi bețele Pro Tip A5, cu un bilet: „Îți mulțumesc pentru timpul petrecut

cu mine și pentru împrumut. Te rog, gândește-te la mine de câte ori le vei folosi, OK? Cu dragoste, Sam".

O, Doamne! Acum o să am mereu două perechi de Bețe Speciale.

Epilog

Annette stă în stânga mea; Renee în dreapta. Suntem cu două luni mai târziu și mă aflu pe scena unde are loc ceremonia de absolvire a clasei a opta. Stăm în acele scaune speciale pentru copiii care primesc premiile importante. Sunt aproape patru sute de grade afară, iar toga mea imensă și pufoasă se lipește de brațele mele ca o pungă de plastic. Dar chiar dacă soarele ăsta de cuptor mă laminează, sunt fericit. M-am gândit în mare grabă la tot anul ăsta, așa că sunt sigur că am ratat câteva momente-cheie din discursul directorului. Brusc, un cot incredibil de ascuțit mi se înfige în coaste:

– Aplaudă, Steven!

Annette are privirea aia gen „Prietenul meu este de pe altă planetă", privire pe care am ajuns s-o cunosc destul de bine în ultima vreme. M-am întors brusc la realitate și mi-am dat seama că Renee era în picioare să i se înmâneze diploma.

– Anul acesta, premiul pentru realizări deosebite în matematică îl primește... Renee Albert!

În timp ce Renee plutește înapoi în scaunul ei – și trebuie să recunosc că încă mai poate pluti într-un stil de campion mondial la plutit – Annette mă împunge din nou, exact în același loc. M-am ridicat.

– Premiul pentru relizări extraordinare în muzică merge la... Steven Alper!

Am mers spre podium pentru marele meu moment de strângere de mână, în timp ce Annette și Renee aplaudau furtunos. Eu nu plutesc, ca Renee, dar cel puțin nu mă împiedic de togă și nu mă duc împleticindu-mă de pe scenă direct în primul rând. Cum mă așez înapoi pe scaun, simt nevoia să râd un pic. S-ar putea să fiu singurul puști din America, care a obținut un premiu muzical absentând la marele său concert. Se pare că marea mea realizare a fost să învăț că sunt lucruri mai importante în viață decât să susțin un mare solo la tobe.

Încă o împunsătură de cot, și iar aplaud.

– Sunt foarte onorat să acord primul nostru premiu pentru campanii umanitare lui... Annette Watson!

Renee se ridică în picioare; aplaudă în continuare foarte repede. Annette se oprește puțin după strângerea de mână și privește în jur. Chiar în momentul în care Renee se apleacă puțin pentru a mă împunge cu cotul în cealaltă parte a cutiei mele toracice, îmi dau seama că sunt efectiv singura persoană de pe întregul teren de fotbal al cărui fund încă atinge scaunul. Annette este aplaudată în picioare. Sar și eu de pe scaun și astfel ovațiile în picioare sunt unanime. Annette pornește către noi, și puteți să-mi spuneți că am înnebunit, dar cred că am detectat ceva plutire în mișcarea ei. Când ajunge din nou pe scaun, își întinde

mâna și o prinde pe a mea. Suntem amândoi foarte transpirați, dar cumva îmi place asta.

Înainte să mă prind, primesc un atac la dublu de împunsături de cot. Sar în sus, în timp ce mă prind și eu că e momentul pentru aruncarea pălăriilor, chestie pe care o vezi mereu în filme. Dintr-un oarecare motiv, mă uit printre spectatori spre locul unde se află familia mea, cam la vreo treizeci de rânduri în spate. Jeffrey e și el în picioare și ține marginea șepcii lui de baseball. În momentul în care mi-am aruncat pălăria, o aruncă și el. A fost un moment absolut minunat în care cele două pălării au zburat în aer la o distanță de aproape treizeci de metri în aer. M-am uitat la Jeffrey și, chiar dacă este atât de departe, știu că și el se uită la mine. De aici, de-abia pot vedea cei trei centimetri de păr blond de pe capul lui, dar știu că se află acolo.

Chiar în momentul în care pălăriile noastre încep să cadă înapoi, un mare nor de baloane se ridică în aer. Strigăm cu toții. Annette mă strânge în brațe, Renee mă bate pe spate, ai mei sunt și ei în picioare. Imnul începe și toți pornim alergatul pe aleea dintre rânduri. Când am ajuns în sfârșit la rândul 33, am vrut să mă opresc și să mă încălzesc privindu-i pe mama și pe tata, pe Jeffrey și pe bunici cum stau împreună pentru mine.

Dar, de asemenea, eram conștient că, dacă mă opresc, o să fiu călcat în picioare de două sute de perechi de pantofi care aleargă în spatele meu, așa că m-am oprit pentru un moment foarte scurt. Jeffrey aleargă către alee ca să bată palma cu mine, iar ochii noștri se întâlnesc. Începe să vorbească – nu aud cuvintele din cauza strigătelor, a aplauzelor și a

zgomotului trupei de muzică, dar sunt un excelent cititor de pe buze:

– Te iubesc, Steven.

Brusc, clipesc furios, ca și cum mi-a intrat ceva în ochi. Până când reușesc să controlez această stare ciudată, sunt deja cu douăzeci de rânduri după Jeffrey, așa că am ratat momentul unui răspuns rapid.

E OK. Sunt convins că Jeffrey știe ceea ce simt pentru el. Și mai știu că, undeva, în mijlocul a tot ceea ce a însemnat vârtejul acestui an, am fost partenerul lui de joacă, am lăsat totul baltă pentru el, l-am ținut de mână de câte ori a avut nevoie. În timp ce pășesc afară din stadion, pe iarba unde colegii mei se învârt, întrebându-se de unde să pornească pe drumul spre viitor, mă gândesc la Samantha. A murit fără s-o aibă alături pe sora ei – dar s-a asigurat că Jeffrey va trăi cu un frate alături. Și, bineînțeles, mi-a arătat niște lucruri.

E chiar amuzant. Obișnuiam să cred că a avea un frate e cel mai rău lucru din lume. Dar acum, știu că a nu-l avea ar fi cel mai rău. Vine alergând afară de pe stadion, în spatele meu, în fața părinților mei, și se lovește de picioarele mele ca un tren expres de nouăzeci de centimetri înălțime. Mă întorc către el și încep să-i spun cuvintele pe care voi avea, slavă Domnului, timp să i le spun:

– Jeffrey, te...

Când fratele său mai mic este diagnosticat cu leucemie, Steven, un adolescent în vârstă de 13 ani, încearcă să nu cadă pradă disperării și să nu-și schimbe prea mult stilul de viață. Se pare însă că nu e un lucru atât de simplu, mai ales că toată lumea lui e dată peste cap...

Să ai un frate este foarte nasol. Să ai orice fel de frate ar fi nasol, mă gândesc, însă în mod special să ai un frate ca Jeffrey este un coșmar fără sfârșit. Imaginează-ți că ai fi Regele Planetei timp de opt minunați ani, și apoi, așa, din scurt, ai fi retrogradat la „Viceregele Planetei"? Și nici măcar nu pentru că e mai drăguț decât mine, deși și asta contează destul. Am părul șaten și drept, ca și cum l-ar fi lins vaca, ochelari de câtiva centimetri grosime și aparat dentar de parcă aș fi încercat să înghit un tren făcut praf. El însă are dinții perfect albi, vederea de vultur și zulufi blonzi ca îngerașii pe care-i vezi pe afișele de la ora de artă. Și nu e pentru că mă urăște – nici pe departe. Adevărul este că mă idolatrizează. Și exact asta e problema: puștiul ăsta se ține după mine de parcă aș fi Elvis. Și, în timp ce el este foarte drăguț și coada mea oriunde merg, îmi distruge toate lucrurile, inclusiv orgoliul și sănătatea mintală...

„O carte curajoasă... Jordan Sonnenblick trece prin ea cu atâta farmec și elan, încât uiți pentru o secundă că îți frânge inima."

Frank McCourt



rao international publishing company

ISBN 978-973-103-185-9

